

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων» ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου

Κωδικός: 4981

Ἰδρυτής: π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος (†)

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάνκας, Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Ἀρχ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, Μοναχός Ἀρσένιος Βλαγκόφτης, Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἰασίου 1, Ἀθήνα

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Νευροκοπίου-Βουλγαρίας κ. Ναθαναήλ – Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ. Χριστοφόρος – Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἀθήνα – Ἀρχ. Varsanufios-Bazyli Dogozkiewicz, Βαρσοβία, Πολωνία – Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάνκας, Λεμεσός, Κύπρος – Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Πρέβεζα – Ἀρχ. Παῦλος Ἰωάννου, Χαλκίς – Μοναχός Ἀρσένιος Βλαγκόφτης, Κασσανδρεία – καθ. Alexander Dvorkin, Μόσχα – Δρ. Γεώργιος Κρίππας, Ἀθήνα – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος, Ἀθήνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός – Μον. Ἀρσένιος Βλαγκόφτης – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος – Ἰωάννης Μηλιώνης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιὰ τὴν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου» (ΠΕΓ). Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς. Τηλ.: 210 6082271 Fax: 210 6082219, <http://www.ppu.gr>

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ: Γρηγόρης Μορόγιαννης, Λεωφόρος Δημοκρατίας 255, Ἀχαρνάι, τηλ. 210 2318397

DIALOGOS

FOUNDER

Father Antonios Alevizopoulos (†)

OWNER

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices of His Beatitude, Christodoulos, Archbishop of Athens and all Greece

DIRECTOR

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 - 153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ἐπιμέλεια καὶ ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ. Εἴμεθα πάντοτε ἐκτεθειμένοι στὴν «τρομοκρατία» μνησέων νεοφανῶν αἰρέσεων πού δὲν θέλουν ἀντικειμενικὴ ἐνημέρωση περὶ αὐτῶν. Παράλληλα, στὸ μέτρο τοῦ δυνατοῦ, παρέχουμε δωρεάν σὲ θύματα νεοφανῶν αἰρέσεων. Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ συνεχίσουμε τὴν ἐργασία μας, μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συμβολή σας. Προαιρετικὲς εἰσφορὲς γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἐργασίας μας γίνονται μὲ εὐγνωμοσύνη δεχτὲς μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή (ΠΕΓ Μεσογείων 429, 153 43 Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς) ἢ μὲ τραπεζικὴ ἐπιταγή (ΠΕΓ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ὑποκατάστημα Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἀριθ. Λογ. 180/296004-44)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστός» τοῦ νεοπαγανισμοῦ», 6' μέρος, τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ 1	Εἰδήσεις - Σχόλια Πρὸς τοὺς ἀναγνώστες 24 Οἱ ὁμάδες στὰ σχολεῖα 25 Τὸ σύνδρομο τοῦ ραγιαδισμοῦ 26 Ὁ ἐπάδωνος δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς . . . 29 Εἰσοδογὴ ἢ εἰσβολή; 30 Δύο ἀποσπάσματα 32 Ἡ δύναμη τοῦ παραδείγματος 33 Αἵρεσις καὶ Εὐαγγέλιο 34 Ὑπερβάλλον ζήλος 35 Δόλια κατάχρηση ἀγνοίας 37 Γενικὴ Συνέλευση 38 Ἡ «Ἐνωτικὴ Ἐκκλησία» τοῦ Μοῦν . . 40 Ὁ «Σατανισμός» 41 Διάφορα κείμενα ἀπὸ τὰ ἔντυπα Πρωτοβ. Γονέων τοῦ ἐξωτερικοῦ . . 42
«Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια», τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†) . . . 3	Ἐπιστολές Οἰκουμενικὸς Χριστιανισμὸς 43
«Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν»: ἓνα βιβλίον πρόκληση καὶ πρόσκληση γιὰ τοὺς πεντηκοστιανούς», τοῦ Ἀρχιμ. π. Αἰγυοστίνου Μύρου 7	
«Εὐχετήριον Μήνυμα» τῆς Χριστιανικῆς Ὁμάδας Ἀγάπης Δικαστικῶν Λειτουργῶν 11	
«Ἡ ἀνεπάρκεια τῆς θεολογίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων», ἀ μέρος, τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γανωτῆ 13	
«Ἡ ἐκκλησιαστικὴ "θεμελίωση" τῶν παιδιῶν μας», τοῦ κ. Ἀθανασίου Νεοφώτιστου . 17	
«Τὸ "βάπτισμα" τῆς "Σκοπιᾶς"», τῆς κ. Ἄννας Μπουράκου 21	
Πρόγραμμα καὶ πορίσματα τῆς ΙΣΤ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως . . 23	

TABLE OF CONTENTS

"The 'Jesus Christ' of Neo-Paganism", by Protopresbyter Kyriakos Tsouros 1	News - Comments To our Readers 24 Groups in the Schools 25 The Syndrome of Servility 26 The Painful Road of Return 29 Admission or Invasion? 30 Two Excerpts 32 The Power of Example 33 Excess Zeal 34 Deceitful abuse of Ignorance 37 General Assembly 38 The "Unification Church" of Moon . . . 40 Satanism 41 Different Texts from publications of Parents' Initiatives abroad 42
"A Practical Family Guide", by Fr. Antonios Alevizopoulos (†) 3	
"In peace let us pray to the Lord": a book of challenge and invitation for Pentecostals", by Archimandrite Augustinos Myrou 7	
"A Message of Well Wishes", from the Christian Group of Judicial Functionaries "Agape" 11	
"The Insufficiency of the Theology of the Ancient Greeks", Part I, by Constantinos Ganotes 13	
"The Ecclesiastical Groundings of our Children", by Athanasios Neophotistos . . 17	
"Baptism" according to the "Watchtower" Organisation", by Anna Bourdakou 21	Letters Ecumenical Christianity 43
Programma and Conclusions of the XVI . . . 23	

Ο “ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ” ΤΟΥ ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΥ*

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού,
Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἰρέσεων

(6' μέρος)

γ) Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν “θεός” τοῦ Δωδεκαθέου

Ἡ καλπάζουσα φαντασία μερικῶν Ἑλλήνων ἀρχαιοπλήκτων δέν σταματᾷ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν, ὄχι μόνον Ἕλληνας, ἀλλὰ καί ἓνας ἀπό τοὺς “θεούς” τοῦ Δωδεκαθέου. Βέβαια ὄχι ἀπὸ τὸν στενὸ κύκλο τῶν πρωτοκλασάτων “δώδεκα, ἀφοῦ τὰ ὀνόματά τους εἶναι γνωστά καί καθιερωμένα. Κάπου ὅμως μπαίνει κι αὐτός μαζί μέ ἓνα σωρὸ ἄλλες θεότητες ἀνατολικῆς προελεύσεως. Κατὰ τὴν γνώμη μάλιστα ἐκπροσώπου τῆς κινήσεως αὐτῆς σ' αὐτόν ἦταν ἀφιερωμένος ὁ ὄμιλος “τῶ Ἀγνωστω Θεῶ” πού ἀναφέρει ὁ Ἄπ. Παῦλος (Πράξ. ις' 23). Γι' αὐτὸ πολλοὶ Δωδεκαθεϊστὲς στήν Ἑλλάδα τιμοῦν καί τοὺς ἀρχαίους “θεούς” καί τὸν Χριστό. Ἔτσι, συναντᾶμε καί τὸν ἐξωφρενικό χαρακτηρισμό “χριστιανοὶ δωδεκαθεϊστὲς”, οἱ ὁποῖοι “δοξάζουν τοὺς θεοὺς καί τὸν Χριστό ὅπως αὐτοὶ ἀντιλαμβάνονται” (περ. Οἰκογενειακός Θησαυρός. Πρὸβλ. καί περ. GO, 30.9.'97).

Ἐποστηρίζουν μάλιστα ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός προερχόταν “ἀπὸ σπέρμα Ἡφαίστου” καί ὅτι ὑπάρχουν γι' αὐτόν Ἑλληνικὲς προφητεῖες, πού ξεκινοῦν ἤδη ἀπὸ τὸν Ἑρμῆ, ὁ ὁποῖος..... ἔζησε τὸ 50.000 π.Χ. (Εὐαγγ. Τρίγκα, Ὁ Χριστός ἦταν Ἕλληνας).

Ἐπάρχουν καί ἐκεῖνοι πού θέλουν νά βλέπουν στὸν Χριστιανισμό συγκρητιστικὴ ἐπίδραση τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πανθέου. Ἔτσι δέν διατάζουν νά ταυτίζονται μυθολογικὲς διηγήσεις καί “πιστεύματα” μέ ιστορικὰ γεγονότα καί πρόσωπα. Ὁ μελετητὴς τῶν “νεοπαγανιστικῶν” κειμένων διαπιστώνει τὴν προσπάθεια μετατροπῆς τῆς ιστορίας σέ μῦθο καί τὸν παραλληλισμὸ συμβολικῶν διηγήσεων περὶ θανάτου καί ἀναβιώσεως τῶν εἰδωλολατρικῶν θεοτήτων, ταυτισμένων μέ τοὺς φυσικοὺς νόμους καί τίς ἐποχιακὲς ἐναλλαγές, μέ τὸ ιστορικὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ ιστορικοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀκόμη τὴν ταύτιση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ τὸν Διόνυσο. Εἶδαμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας νά χαρακτηρίζεται ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς “Υἱὸς Διός”. Ἡ ταύτισή του ὅμως μέ τὸν Διόνυ-

σο ἢ τὸν Ὀρφέα εἶναι πιὸ συχνή. Ἀκόμη καί διηγήσεις τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων, ὅπως ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Ἄπ. Πέτρου ἀπὸ τὴν φυλακή, ἢ ἡ μεταστροφή τοῦ Ἄπ. Παύλου στήν Δαμασκό, προβάλλονται ὡς συμβολισμὸς κατ' ἀντιγραφή ἀπὸ τοὺς Διονυσιακοὺς μύθους (βλ. Arthur Evans, The God of Ecstasy... Διόνυσος καί Χριστός, κατὰ παράθεση, στὸ περ. Διῖπετες).

Ἐκφραστὴς αὐτῆς τῆς “θεωρίας” διερωτᾶται “μήπως τελικὰ ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Δία - Διόνυσου Μελίχιου, θεοῦ τοῦ ἐλέους;” (Γ. Τσαγκρινού, Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ Ἰησοῦ;”, περ. Ἄθρατον). Ὁ ἴδιος σέ ἄρθρο του μέ τίτλο “Ὁ Ἰησοῦς καί οἱ Ἕλληνες”, βλέπει στοὺς λόγους τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν παράδοση τῆς Θείας Εὐχαριστίας, “Λάβετε φάγετε τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμα μου”, “ἐμφανέστατη ὀρφικοδιονυσιακὴ καταγωγή”. Ἡ λέξη “κλώμενον” τῶν Καινοδιαθηκῶν κειμένων, λέει, προέρχεται ἀπὸ τὸν Διόνυσο, διότι τὸ σῶμα τοῦ Διόνυσου “κομματιάστηκε ἀπὸ τοὺς Τιτάνες” ἐνῶ ὁ Χριστός σταυρώθηκε (αὐτόθι). Τελικὰ, κατὰ τὴν γνώμη τοῦ καθηγητοῦ αὐτοῦ τῆς Φυσικῆς, “Φαίνεται ὅτι ὄντως ὁ Χριστός ἦταν ἤδη γεννημένος πρὶν ἀπὸ τὸν Ὀρφέα, τὸν Μωϋσῆ, τὸν Ἄβραάμ, τὸν Πυθαγόρα, τὸν Σωκράτη, γιατί ἦταν ὁ πρῶτος θεὸς Δημιουργός, ὁ Θεὸς τῆς Φιλότητος, ὁ Φάνης Ἐρωτῆς Δημιουργός, ὁ Ζεὺς-Διόνυσος” (αὐτόθι, ὑπογραμμίσεις δικῆς μας).

Ὁ ἴδιος, σέ τηλεοπτικὴ ἐκπομπή, ὑπεστήριξε: “Ἄν λοιπὸν ὁ Χριστός σάν ὄν (σάν ὄν πρέπει νά τὸν δοῦμε) ἔχει κάτι νά δώσει στήν ἀνθρώπινη ψυχὴ, ὄχι τὸν Ἰουδαιοχριστιανισμό, γιατί ὁ Χριστός νά εἶναι ὁ Παχβέ καί νά μὴν εἶναι ὁ Διόνυσος;... ἂν κάνω λοιπὸν μιά προσπάθεια τὴν κάνω γιὰ νά ἀποδείξω ὅτι ὁ Διόνυσος εἶναι ὁ ἐνσάρκωμένος Χριστός στήν περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος, αὐτὸ δέν σημαίνει ὅμως ἐπειδὴ ὑπάρχει ὁ Διόνυσος σάν σαρκωμένος Ἕλληνας Χριστός, ὅτι οἱ ὑπόλοιποι δέν ὑπάρχουν” (Περ. Διῖπετες, ἔνθετο Ὠκύρροον).

Μέ “μαθηματικὴ ἀκρίβεια”, συνεχίζει ὁ φυσικομαθηματικὸς θεολογίζων, καί μέ “τετραγωνικὴ λογικὴ” μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι “ὁ Θεός, σάν μαθηματικὴ ἰδέα, εἶναι ἀθάνατος καί, σάν ὑλικὴ ὑπόσταση, εἶναι θνητός. Εἶναι Ὑλόπνευμα-Οἰνόπνευμα καί εἶναι ὁ θε-

* Τὸ ἄρθρο αὐτὸ καί τὸ προηγούμενο (α' καί β' μέρος) ἀποτελοῦν προδημοσίευση τμήματος βιβλίου μέ τίτλο: “Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς Νέας Ἐποχῆς”.

ός Διόνυσος. Γι' αυτό και ο Διόνυσος -είτε σαν Διόνυσος Ζαγρέας ή σαν Διόνυσος-Ώσιρις, είτε σαν Διόνυσος-Χριστός- είναι ο Θεός που γεννιέται, ζει, πεθαίνει και αναγεννιέται" (Γ. Τσαγκρινού, *Οι Ζωντανοί θεοί των Ελλήνων*, στο συλλογικό έργο *Η αναβίωση της Ελληνικής Θρησκείας*).

Περίεργες στ' αλήθεια εκφράσεις που διατυπώνονται μέσα σε πλήρη σύγχυση του συγγραφέα τους, αποτελούν όμως χαρακτηριστικό παράδειγμα νεοεποχίτικης καθαρά απόψεως με έντονο συγκρητιστικό χαρακτήρα, που μᾶς παραπέμπει στο "Εν τό Πᾶν", γιά τό οποίο ήδη μιλήσαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο.

Είναι συνεπότεροι τουλάχιστον οι αρχαιολάτρες εκείνοι που απορρίπτουν όλotelῶς τόν Χριστιανισμό και τόν Ἰησοῦ Χριστό, μιά και οὐδεμία σχέση μπορεῖ νά ὑπάρξει μεταξύ Ἀληθείας και πλάνης "φωτί πρός σκότος... Χριστῶ πρός Βελιάλ" (Β' Κορ. στ' 14-15).

δ) Δωδεκαθεϊστές και Χριστιανοί και νεοεποχίτες

"Όλες αυτές οι προσπάθειες νά συμβιδιαστούν τά ἀσυμβίβαστα, νά συνυπάρξουν τό φῶς μέ τό σκότος, ἡ Ἀλήθεια μέ τήν πλάνη, ἡ ἱστορία μέ τόν μῦθο, ὀδηγοῦν σέ μιά ἀνεξέλεγκτη σύγχυση. Τά διάφορα "νεοπαγανιστικά" κινήματα δέν μποροῦν νά συμφωνήσουν τελικά στό ἀντικείμενο τῆς "λατρείας" τους. Ταλαντεύονται ἀνάμεσα στίς πιό ἀκραίες τοποθετήσεις. Ἡ ἀντιπαλότης μεταξύ τους ἐνίοτε εἶναι ἰδιαίτερα σφοδρή (Βλ. δειγματοληπτικά: περ. Διίπετες, τ. 4. Ἡ ἀναβίωση τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας, συλλογικό έργο. Ἐφημ. Ἑλλην. Θρησκεία και ὁμώνυμη ἱστοσελίδα: «Θάνατος στούς συμμορίτες ναζωραίους. Θάνατος στούς προδότες "Δωδεκαθεϊστές"». Περ. Ἑλλην. Πάνθεον, κ.ἄ.).

Ἡ τοποθέτησή τους ἐναντι τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κυμαίνεται, ὅπως εἶδαμε, ἀπό σκληρή ἐχθρική και ἀπαράδεκτα ὑβριστική μέχρι και τήν "ἀναθάμισή" Του σέ "θεό τοῦ Ὀλύμπου". Ἀνάμεσα σ' αυτές τίς τοποθετήσεις βρίσκεται και ἡ νεοεποχίτικη ἐκδοχή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τοῦ Μεσοῖα τῆς "παλαιᾶς ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων".

Σέ ἄρθρο μέ τίτλο "Αρχαία Ἑλληνικά Μυστήρια", ὁ ἀρθρογράφος προβαίνει σέ μιά ἀνευ προηγούμενου συγκρητιστική προσπάθεια νεοεποχίτικου τύπου και διερωτώμενος ἂν τελικά θυσιάστηκαν ἄδικα «οἱ ἱεροουργοί τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ μεγάλοι ἱεροφάντες τῶν θρησκείων τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως "ὁ Ζαγρέυς Διόνυσος", ὁ Ἄριος Ράμα, ὁ Ἰνδός Κρίσνα, ὁ Αἰγύπτιος Ώσιρις, ὁ Ἰησοῦς... » (Αρχαία Ἑλληνικά Μυστήρια, ἔφημ. Ἑλληνική Ἀγωγή). Καί σέ ἄλλο κείμενο τῆς ἴδιας ἐφημερίδας ὁ συντάκτης του θεωρεῖ ὅτι: "Τήν διδασκαλία τῶν (ἀρχαίων) μυστηρίων ἀκολούθησαν -

και ἐνίσχυσαν ἢ διέδωσαν ἀκόμη περισσότερο- οἱ Πλατωνικοί, οἱ Νεοπλατωνικοί, οἱ Μαθητές, Ἀποστολοι και Ἐυαγγελιστές τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως βεβαιώνουν ὁ Θεοδώρητος, ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεῦς, ὁ Ὠριγένης, ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἀκόμη και ὁ Αὐγουστίνος, πού συγκρίνοντας τά δόγματα τοῦ Πλάτωνος μέ τά Χριστιανικά δέν βρῆκε διαφορές" (!! (αὐτόθι, ὑπογραμμίσεις δικές μας).

Ἀναγνώστης περιοδικῶ ὑποστηρίζει σέ ἐπιστολή του ὅτι "Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι ὁ Δίας και ὁ Ἰησοῦς εἶναι μορφές διαφορετικές ἀλλά ὄχι ἀπαραίτητα ἀντίθετες θεολογικά. Σέ κάθε τόπο και χρόνο στήν πορεία τῆς ἐξέλιξης τοῦ ἀνθρώπινου εἶδους ἔχουν παρουσιαστῆ μορφές θεανθρώπων-θεῶν, προφητῶν και ἁγίων... Ἄν θέλει, λοιπόν, κανείς νά πλησιάσει τήν ἀλήθεια δέν μπορεῖ παρά νά συνταιριάξει Δωδεκάθεο, Χριστιανισμό, Βουδισμό, Ἰσλαμισμό και ἄλλες θεωρίες" (Χρ. Σπυρίδης, ἐπιστολή στό περ. Ἄδατον).

Μέσα σ' αὐτή τήν ἀφασία, ὀρμαγδός συνθημάτων διασταυρώνονται, χωρίς καμιά λογική συνοχή, μέσα στό ἴδιο πολλές φορές κείμενο. Ἄς δοῦμε ἕνα παράδειγμα: "Τά Ἑλευσinia Μυστήρια ἀναβιώνουν! Ἡ ἐκδίκηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Ὁ Ἑλληνιστικός Χριστιανισμός ἀρωγός στήν προσπάθεια τοῦ Ἐθνους γιά μιά Μεγάλη Ἑλλάδα... Ὁ Χριστιανισμός εἰσέβαλε... μέ βία, μέ ἐμπρησμούς... και δολοφονίες. Ὅχι ὁ Χριστιανισμός, κάποιος ἐκφραστής του... Ὁ Χριστιανισμός δέν ἦρθε ποτέ ἀντιμέτωπος μέ τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Θρησκεία!". Καί καταλήγει θριαμβευτικά ἡ "Ομάδα Ε": "Μέ μιά μαγική συνταγή, θεϊκή θά ἔλεγα, στούς κόλπους τοῦ ΕΨΙΛΟΝ, συνεβρέθησαν και συναγωνίζονται Ἑλληνιστές Χριστιανοί, πού ἔχουν ἀσπασθεῖ τά ὑψηλά ἠθικά μηνύματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ και Ἑλληνιστές Δωδεκαθεϊστές, ἐκφραστῆς τῶν ὑψηλῶν φιλοσοφικῶν νοημάτων, πού γέννησαν οἱ πρόγονοί μας" (Ν. Ντανάκος, περ. GO). Συνέπεια αὐτῆς τῆς συγχύσεως εἶναι ἡ δήλωση: "Δέν εἶμαι διατεθειμένος νά λατρέψω τοῦς ἀρχαίους θεούς. Παραμένω χριστιανός μέ ἕναν ἐντελῶς δικό μου τρόπο, ξεριζώνοντας ὅ,τιδήποτε τό ἐβραϊκό. Παρ' ὅλα αὐτά, ἂν μποροῦσα, και βέβαια θά παντρευόμουν μέ τό ὀρφικό τελετουργικό, ὅπως ἔκανε ἐκεῖνος ὁ καθηγητής και κόντεψαν νά τόν φᾶνε" (Ι. Θεοδόσης, ἐπιστολή στό περ. Διίπετες).

Δέν λείπει, τέλος, και ἡ ἀποκρυφιστική νεοεποχίτικη ἐκδοχή τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός δέν εἶναι πλέον πρόσωπο. Εἶναι μιά ἐκδήλωση τοῦ Συμπαντικοῦ ἀπρόσωπου "θεοῦ" ἢ μιά κατάσταση μύησης: "Ἡ παγκόσμιος παράδοση διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι μιά ὑλική, ἀνθρώπινη προσωπική ἐκδήλωση τῆς Θε-

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†)*

(α' μέρος)

Μερικά βασικά σημεία στη στάση της οικογένειας

Ύστερα από αυτή τη γενική τοποθέτηση είναι ανάγκη να έλθουμε σε μερικά βασικά σημεία, τα όποια αξίζουν ιδιαίτερης προσοχής.

1. Όχι άπελψία.

Πολλοί γονεϊς, όταν πληροφορηθούν πως ένα από τα παιδιά τους εντάχθηκε σε αίρεση, άπελψίζονται. Όμως πρέπει να τους υπενθυμίσουμε ότι **η αγάπη μακροθυμεί**. Αυτό σημαίνει πως δεν πρέπει κανείς να χάνει άμέσως τό θάρρος του. Άπελψιστικό κλάμα θά ήταν σημείο έλλείψεως θάρρους και όχι σημείο αγάπης. Αυτό δεν σημαίνει πως η αγάπη δεν συμβιδάξεται με τά δάκρυα. Όμως στην αγάπη άνήκει έπίσης η ικανότητα να μπορεί να κρατήσει κανείς τά νεύρα του. Άκόμη και εάν για κάποιον τό χτύπημα

ήταν βαρύ, πρέπει να αυτοκυριαρχηθεί.

Μιά μητέρα με βαριά άρρωστο παιδί, δεν θά μπορέσει να του προσφέρει βοήθεια για θεραπεία με άσυγκράτητο κλάμα και με έκφράσεις άπελψίας.

Μέσα σ' αυτές τίς ομάδες κυριαρχεί νευρική δραστηριότητα. Η ήρεμία ως αντίδοτο θά ήταν καλό θεραπευτικό μέσον. Ήρεμες έρωτήσεις, ήρεμες συμβουλές, θά μπορούσαν να άποτελέσουν την πρώτη μικρή ώθηση για έπιστροφή, άκόμη και εάν οι όδηγίες δεν βρίσκουν άμεση άνταπόκριση. Και στην περίπτωση ενός άρρώστου παιδιού η άνάρρωση δεν έρχεται άπτομα. Πολλά πράγματα τά παραβλέπουμε σ' ένα άρρωστο παιδί.

Στίς περιπτώσεις πού μās άπασχολούν, ύπάρχουν **δύο άκατανίκητα όπλα** εναντίον της μοντέρνας σκλαδιάς: Η **άνάμνηση** και η **αγάπη**.

2. Οί άναμνήσεις

Η άνάμνηση μās δένει με τό παρελθόν. Βρίσκεται τόσο στό λογικό, όσο και στό συναίσθημα και

* Άπόσπασμα από τό βιβλίο του «Άντιμετώπιση τών αίρέσεων και της παραθρησκείας-Πρακτικός όδηγός για την οικογένεια».

ότητας επί της Γης. Η έμφάνιση του Χριστού γίνεται κάθε δύο χιλιάδες χρόνια περίπου» (Έφρημ. Χρυσή Αύγή). Και σε άλλη συλλογική εργασία διαβάξουμε: «Η λέξη "Χριστός" χρησιμοποιούνταν στα άρχαία έλληνικά μυστήρια για τό Νεόφυτο πού προετοιμαζόταν για την τελετή της μύησης. Όταν ... έφθανε τό έπίπεδο του μνημένου ονομαζόταν Χριστός (ό έχων τό χρίσμα). Ήταν ένας όρος πού συμβόλιζε μία κατάσταση συνείδησης» (περ. Φαινόμενα).

Άλλος συγγραφέας, πού δηλώνει Χριστιανός Όρθόδοξος και πικραμένος γιατί παρεξηγήθηκε για όσα γράφει περί του Ήσού, προσπαθεί να "γεφυρώσει" τό χάσμα μεταξύ της άρχαίας Έλλάδας και της Όρθοδοξίας, επειδή, λέει, "παρατηρείται από την πλευρά τών άρχαιολατρών-δωδεκαθεϊστών πραγματικό ΜΙΣΟΣ άπέναντι στον Ήσού Χριστό... " (Κ. Βελόπουλου, ένθ. άνωτ.). Η "πίστη" του όμως στον Χριστό είναι μία νεοεποχίτικη αντιχριστιανική κακοδοξία. Ο Χριστός και γι' αυτόν δεν είναι τό μοναδικό ιστορικό πρόσωπο πού έγεννήθη "έν ήμέραις Ηρώ-

δου του βασιλέως" (Ματθ. β' 1) και έσταυρώθη "έπί Ποντίου Πιλάτου", αλλά είναι μία "χριστική έμπειρία", την όποία και ό Ήσους απέκτησε μέσω μνήσεως όπως και άλλοι "μυστικιστές". Ο Ήσους και για τόν συγγραφέα του βιβλίου αυτού δεν είναι Θεός αλλά "κατέστη θεϊός" και ήταν "ένας θεός" (Θέση όμοια μ' εκείνη τών "μαρτύρων του Ήεχωδά"). "Ο Ήσους, λέει, είναι ένας μνημένος μέσω της έγκατοίκησης της Ύπαρξης του Χριστού μέσα του... Ο Χριστός άφυπνίζει τό Συμπαντικό Πνεύμα για άλλη μία φορά, αλλά σε ανθρώπινη μορφή, σε παρούσα ύπαρξη" (αυτόθι. Βλ. και κεφάλαιο "Έν τό Πάν").

Αυτά τά "άποκαλυπτικά" συναντάμε μέσα στα κείμενα τών συγχρόνων έλληνικών "νεοπαγανιστικών" κινημάτων.

Ο Κύριος μās έχει προειδοποιήσει: "Εάν τις ύμιν είπη, ιδού ώδε ό Χριστός ή ώδε μή πιστεύσητε... ιδού προείρηκα ύμιν" (Ματθ. κδ' 23).

(τέλος)

στό ύποσυνείδητο. Κανείς δέν μπορεί νά οδήσει τίς εικόνες μιᾶς **εὐτυχισμένης παιδικῆς ζωῆς**. Οὔτε μέ τόν ὕμνο τοῦ Κρίσνα, οὔτε μέ τίς ἐπιστολές τοῦ Μᾶ, μέ τόν ἐπηρεασμό τῶν **σαηεντολόγων** ἢ μέ τή διδασκαλία περί Σατανᾶ τοῦ **Σάν Μιούκ Μούν**.

Ἡ εἰκόνα τῆς μητέρας, πού σφίγγει στό στήθος τῆς τό παιδί τῆς πού κλαίει, ἐάν τή δοῦμε κάπου καί τήν ἔχουμε οἱ ἴδιοι ζήσει, ξαναζωντανεύει τό προσωπικό μας βίωμα.

Οἱ ἀναμνήσεις, καί ιδιαίτερα ἐκεῖνες ἀπό τήν παιδική ἡλικία, εἰσχωροῦν πάντοτε στήν ψυχή τοῦ καθενός. Αὐτό εἶναι σίγουρο. Γι' αὐτό ἔχει μεγάλη σημασία νά θίγονται σέ ἐπιστολές αὐτές οἱ ἀναμνήσεις:

- Θυμᾶσαι ἀκόμη...

Ἀκόμη καί ἐκεῖ πού παραμερίζεται ἡ νοητική ἀνάμνηση καί καταπιέζεται ἡ συναισθηματική, ὑπάρχει ἡ ὑποσυνείδητη ἀνάμνηση.

Υπάρχουν στά παιδιά ὀρισμένα κριτήρια συμπεριφορᾶς, πού ἔχουν ἐγγραραχθεῖ ἀπό τά πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς τους, τά ὁποῖα κανένας «Θεϊκός Δάσκαλος» δέν μπορεί νά ἐξουθενώσει. Γι' αὐτό καί εἶναι ἀπαραίτητο, μέ κάθε τρόπο, νά καλλιεργοῦνται οἱ ἀναμνήσεις αὐτές στήν ψυχή τῶν νέων πού ἔπασαν θύματα.

3. Ἡ Ἀγάπη.

Τό δεύτερο ὄπλο εἶναι ἡ ἀγάπη. Τό ὄπλο αὐτό, στά χέρια τῶν γονέων, εἶναι ἀκόμη πιό δυνατό ἀπό τό ὄπλο τῆς ἀνάμνησης. Ἐναντίον μιᾶς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, ἡ γεμάτη τεχνάσματα ὀμαδική «ἐγωϊστική ἀγάπη» τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὀμάδος καί τῆς κοινότητας, εἶναι χωρίς δύναμη. Ὅμως ἡ προσωπική ἀγάπη σέ ἕνα παιδί, σύζυγο κ.ο.κ., πρέπει νά εἶναι ὅσο τό δυνατόν περισσότερο ἀνιδιοτελής. Θά ἦταν ἄστοχο νά συγγέει κανείς τήν ἀγάπη μέ τήν πληγωμένη ὑπερφάνεια τῶν γονέων, ἢ τήν πληγωμένη συζυγική ὑπερφάνεια.

Μιά τέτοια ἀγάπη δέν γνωρίζει ἐπιχειρήματα σάν καί αὐτά: «Πῶς μπόρεσες νά μᾶς τό κάνεις αὐτό;», «Πῶς μπορείς νά εἶσαι τόσο ἀχάριστος;» «τί θά κάνω ἐγώ τώρα;», κ.ο.κ. Αὐτά εἶναι ἐρωτήματα πού ἔχουν ὡς κέντρο περισσότερο τόν ἐρωτῶντα καί λιγότερο τόν ἐρωτώμενο.

4. Ἡ Πίστη

Υπάρχει καί ἕνα τρίτο ὄπλο, τό ὁποῖο εἶναι ἀκατανίκητο: ἡ **πίστη**. Πίστη σημαίνει ἐμπιστοσύνη καί ἐκφράζεται μέ τή στροφή μας πρὸς ἐκεῖνον στόν ὁποῖο πιστεύουμε. Στροφή πρὸς τόν Θεό σημαίνει προσευχή. Καί ἡ στροφή πρὸς ἕναν ἄνθρωπο, στό σύζυγο, στό παιδί, στοὺς γονεῖς... χρησιμοποιεῖ ἐπίσης

τήν ἴδια γλώσσα: «Σέ χρειάζομαι! βοήθησέ με! καί ξέρω πῶς δέν θά μέ ἐγκαταλείψεις!»!

5. Ἡ γνώση τῆς ὀμάδας

Εἶναι ἀνάγκη οἱ γονεῖς νά γνωρίσουν μερικά βασικά πράγματα γιά τήν ὀμάδα, στήν ὁποία ἐντάχθηκε τό παιδί τους. Ὅμως δέν πρέπει νά προσπαθῆσουν νά τό κάνουν αὐτό μέ τή βοήθεια τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ. Θά ἦταν λάθος νά ποῦμε σ' αὐτό «μίλησέ μας γιά τή νέα σου πίστη». Τοῦτο γιά τούς ἐξῆς λόγους:

α) Εἶναι νέο σ' αὐτή τήν πίστη καί δέν θά μᾶς ἀναπτύξει τή «νέα πίστη», ἀλλά τίς γνώσεις του πάνω στό θέμα αὐτό.

β) Ἡ διήγηση αὐτή εἶναι συναισθηματικά φορτισμένη. Δέν θά μᾶς ἐκθέσει μόνο τή «νέα πίστη», ἀλλά θά προσπαθῆσει καί νά τήν ὑπερασπισθεῖ: «Κοίτα πόσο καλή εἶναι αὐτή ἡ πίστη!» Οἱ εἰδήσεις λοιπόν δέν εἶναι μόνο ἀποσπασματικές, ἀλλά καί χρωματισμένες.

γ) Μ' αὐτό τόν τρόπο δίνει κανείς τή δυνατότητα στό θύμα νά αισθανθεῖ τόν ἑαυτό του σάν **ἱεραπόστολο**. Τέτοια συναισθήματα ὁμως ἐνισχύουν τό σύνδεσμο μέ τήν ὀμάδα.

δ) Τό σπουδαιότερο: δημιουργεῖ κανείς τή λανθασμένη ἐντύπωση, πῶς ἴσως ὑπάρχει ἐνδιαφέρον γιά τή νέα πίστη καί ἐκ μέρους τῶν γονέων. Μέ τή σκέψη του βλέπει τούς γονεῖς νά κάνουν τό πρῶτο δῆμα στήν ὀργάνωση. Μέ ζῆλο ἐξηγεῖ στοὺς γονεῖς τήν πίστη του καί ἀναμένει τά ἴδια ἀποτελέσματα μέ τόν ἑαυτό του. Ὅμως αὐτό τελικά δέν συμβαίνει καί δοκιμάζει ἀπογοήτευση. Τό νοιώθει ὡς προσωπική ἀπόρριψη καί προσβολή. Τώρα βλέπει στοὺς γονεῖς ἐχθρούς ἢ ἀκόμη καί **προδότες!**

Αὐτοὶ εἶναι μερικοὶ βασικοὶ λόγοι, πού ἀποδεικνύουν ὅτι θά ἦταν λάθος νά ζητήσουμε νά ἐνημερωθοῦμε γιά τήν ὀμάδα ἀπό τό ἴδιο τό παιδί.

Ἄς δοῦμε τώρα ποιός πρέπει νά εἶναι ὁ τρόπος ἐργασίας μας. Γενικά εἶναι βασικό νά συγκεντρώσουμε **στοιχεῖα** καί πληροφορίες γιά τήν ἐσωτερική ζωή τῆς ὀμάδας, γιά τή συμπεριφορά τῶν ἀρχηγῶν ἐναντι στά μέλη, γιά τόν τρόπο πού μιλοῦν στήν ὀργάνωση γιά τόν ἔξω κόσμο καί γιά τούς οἰκείους τῶν θυμάτων. Μπορεῖ κανείς νά ἐπιδιώξει συζητήσεις μέ ἄλλους, πού ἔχουν τό ἴδιο πρόβλημα. Μέ αὐτά τά ἄτομα μπορεῖ κανείς νά ἀνταλλάξει πληροφορίες καί γνώσεις καί νά συνεργασθεῖ γιά τό τί μπορεῖ νά γίνεῖ ἀπό κοινού, πρὸς ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος.

Εἶναι λοιπόν βασικό οἱ πληροφορίες νά ζητηθοῦν ἀπό ἄλλη πηγή. Μποροῦν νά ἀφοροῦν:

- στή διδασκαλία τῆς ὀμάδας,

- στην ιστορία,
- στην ιστορία του ίδρυτου της ομάδας,
- ειδήσεις για τη συμπεριφορά της ομάδας.

Είναι χρήσιμο να σχηματισθεί ένα **άρχειο**. Τή βάση μπορούν να αποτελέσουν **αποκόμματα εφημερίδων**. Σ' αυτή τή περίπτωση πρέπει να σημειωθεί ή ημερομηνία και ή προέλευση τών άρθρων (π.χ. Έστια 12.2.1995, Διάλογος 2/1994, σ. 28). Σέ ξεχωριστό φάκελλο μπορούν να συλλεγοῦν έντυπα διαφημιστικά ή περιοδικά πού μοιράζει ή ομάδα. Θά μπορούσε να ακολουθήσει συζήτηση μέ ειδικούς πάνω στά θέματα αυτά και να συνταχθεί μία Έκθεση για τό όλο ζήτημα.

6. Συζήτηση μέ τά θύματα

Οί γονείς πρέπει να προσέξουν μερικά βασικά σημεία, άν θελήσουν να συζητήσουν μέ τό παιδί τους-θύμα μᾶς ολοκληρωτικής ομάδας.

1. Κατά τή συζήτηση τίποτε δέν πρέπει να γίνει αἷτια να χάσουμε τήν ψυχραιμία, ἀκόμη κι άν αυτό καθίσταται δύσκολο:

Οὔτε τό πείσμα τοῦ συνομιλητοῦ, οὔτε ὁ φανατισμός, οὔτε ή ἐπιθετικότητα, οὔτε ὁ πόνος για τό θύμα. Πρέπει να κρατήσουμε τήν ἡρεμία μας. Μέ τήν ἡρεμία βοηθάμε και αυτόν και τόν ἑαυτό μας καλύτερα, ὥστε να πραγματοποιηθεῖ μᾶς συζήτηση μέ νόημα.

2. Οί ὕβρεις δέν αποτελοῦν βοήθεια για τή συζήτηση. Συχνά εἶναι ἔκφραση ἀδυναμίας ή ἀπελπισίας (σπάνια κακίας και μίσους). Μπορεῖ κανείς να σκεφθεῖ σοβαρά τό πρᾶγμα και να μήν κάνει χρήση τέτοιων μέσων. **Δέν πρέπει κανείς να ἀπευθύνει ὕβρεις οὔτε ἐναντίον τῆς ομάδας, οὔτε ἐναντίον τοῦ συζητητοῦ,** δηλαδή τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ. Ἀκόμη δέν ἐπιτρέπεται να χρησιμοποιηθοῦν κατηγορίες. Πραγματικά δέν ἔχει καμμία ἀξία να κατηγορηθεῖ κανείς τό παιδί του, πού ὀδηγήθηκε σέ τέτοια ἐξάρτηση. Δέν ἐπιτρέπεται λόγου χάρη να τοῦ πεῖ:

«Τί μᾶς κάνεις!» ή, «ἐάν γνώριζες πόσο ὑποφέρει ὁ πατέρας σου»!

Μ' αυτό τόν τρόπο ὁ ἄλλος, στην καλύτερη περίπτωση, θά μεταφερθεῖ στην κατάσταση ἐνοχῆς, μέ ἀποτέλεσμα να ζητήσει και πάλι καταφύγιο στην ομάδα, ή ὅποια προφανῶς τοῦ προσφέρει σταθερή συγκράτηση, σαφῆ διεξοδό και συγχώρηση για πολλά, για τά ὅποια τό λοιπό περιβάλλον του δέν θέλει να τόν συγχωρήσει.

Μέ ἄστοχη συμπεριφορά, μέ προσωπικές κατηγορίες, σπρώχνουμε τόν ἄλλο στή θέση, ὥστε να νοιώσει τήν ἀνάγκη να ὑποστηρίξει τήν ομάδα, προκειμένου να ὑπερασπισθεῖ τόν ἑαυτό του. Αὐτή τήν περίπτωση ἔχουμε ἐάν ἐπί παραδείγματι κάποιος πεῖ:

«Πῶς μπορεῖς να εἶσαι τόσο κουτός, ὥστε να προσχωρήσεις σ' αὐτή τήν ὀργάνωση... ».

Σ' αὐτή τήν περίπτωση θά ἀναγκασθεῖ να δείξει πόσο καλή εἶναι αὐτή ή ομάδα και πόσο καλά ἔπραξε πού προσχώρησε σ' αὐτή.

Σέ διβλιάριο πού ἀναφέρεται στην ποιμαντική ἐπικοινωνία μέ θύματα τών αἰρέσεων, πού ἐκδόθηκε ἀπό τήν «Ἐπιτροπή τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως για θέματα αἰρέσεων και κοσμοθεωριῶν» στό Lübeck τῆς Γερμανίας, ἀναφέρεται τό ἀκόλουθο παράδειγμα:

Ἔνας νεαρός πῆγε στους **μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά**. Ὁ ἴδιος εἶπε πῶς στην ἀρχή δέν εἶχε ὑπόψη του να ἀφοσιωθεῖ σ' αὐτό τό πρᾶγμα. Ἦταν λίγο περιέργεια, λίγο ἐνδιαφέρον γι αὐτούς πού δείχνουν τόσο ζῆλο και πολλή ὀρεξη για κάτι νέο, για κάτι διαφορετικό... Ὅμως τότε ἔγιναν, σύμφωνα μέ τήν ἀντίληψη τοῦ νέου, ἐξοργιστικές, σχεδόν προσβλητικές παρατηρήσεις τών γονέων και τών συγγενῶν:

«Γιατί μᾶς τό κάνεις αὐτό; Τί θέλεις σ' αὐτή τή φανατική αἵρεση;».

«Ὅλες οἱ κατηγορίες ἐναντίον τῆς ομάδας τίς ἐννοίωσα να στρέφονται ἐναντίον μου», διηγείται ἀργότερα. «Και τότε αἰσθανόμουν περισσότερο να μέ σπρώχνουν πρὸς ἐκείνους. Πήγαινα ὅλο και συχνότερα στίς συναθροίσεις, συμμετείχα μάλιστα στό ἔργο τους ἀπό σπίτι σέ σπίτι. Στην ἀρχή ὄχι σέ γειτονικά μέρη, γιατί φοβόμουν να φανερωθῶ ἀνοιχτά σάν μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά. Τότε ἔξησα τή σκληρή ἄρνηση και ἀποστροφή στίς πόρτες, και αὐτή ή ἀντίδραση μέ ἐρέθισε, ὥστε να τοῦς ὑπερασπιζομαι ἀνοιχτά, ἀκόμη και στόν κύκλο τών γνωστῶν μου και στή γειτονία.

Ὅλα αὐτά, ἐκτός τών ἄλλων, μοῦ πιστοποιοῦσαν τήν ὀρθότητα τῆς διδασκαλίας τών μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά. Σκεπτόμουν για ἐκείνους πού ἐναντιώνονταν, ὅτι τέτοιοι βαπτισμένοι δέν εἶναι χριστιανοί, ἀλλά ἐπίμονοι ἐχθροί τῆς ἀλήθειας. Ἀντίθετα οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά εἶναι ἀληθινοί χριστιανοί» (Von Umgang mit Sektenopfern, Lübeck 1984).

3. Κάθε ἀξιολόγηση τῆς νέας ἰδεολογίας δημιουργεῖ ἀπόσταση μεταξύ τών συζητητῶν. Ὁ ἄλλος εἶναι ἐπί παραδείγματι σίγουρος ὅτι μόνο ή δική του θετική ἀξιολόγηση εἶναι ἀντικειμενική. Δέν μπορεῖ να δεῖ ὅτι ή ἀξιολόγησή του στηρίζεται μόνο στό συναίσθημα και ὅτι τά ἐπιχειρήματα πού γι' αὐτόν εἶναι αὐτονόητα δέν ἀντιπροσωπεύουν καμμία ἀξία για τό συνομιλητή του. Ἐάν ὑποτιμηθεῖ ή πίστη του, νοιώθει σάν να ἔχει ὑποτιμηθεῖ ὁ ἑαυτός του μαζί μ' αὐτήν. Πράγματι τίς περισσότερες φορές δέν μποροῦμε να κατανοήσουμε τά κίνητρα πού ὤθησαν στή

νέα πίστη. Γι' αυτό πρέπει πρώτα νά τά γνωρίσουμε. Έάν τά ξέραμε έγκαιρώς, τότε θά μπορούσαμε νά φροντίσουμε ώστε νά μὴ ἀκολουθήσει μιὰ τέτοια εξέλιξη.

Μήπως δέν πρέπει νά προσπαθήσουμε νά προβληματίσουμε τό νεαρό άτομο, πού έπεσε θύμα μιᾶς ολοκληρωτικῆς ομάδας; Ναι, πρέπει νά τό κάνουμε, κατὰ τρόπο πού θά βοηθήσει νά ξαναρχίσει νά σκέπτεται προσωπικά καί νά ἀξιολογεῖ τά πράγματα.

Γι' αυτό καί ἡ κριτική πρέπει νά γίνεται μέ μορφή ἐρωτήσεως! Έάν θελήσει κανείς νά πει κάτι γιά κριτική, τότε ἀπό πλευρᾶς τεχνικῆς τῆς συζητήσεως εἶναι καλύτερα νά τό προσφέρει μέ τό ἔνδυμα μιᾶς ἐρωτήσεως καί νά δώσει ὕστερα τήν ἀπάντηση, πάλι μέ τή μορφή ἐρωτήσεως.

Θά μπορούσε νά ἀναφερθεῖ σ' ἕνα γεγονός καί νά προσθέσει: «Εἶναι ἔτσι ὅπως γράφει ἡ ἐφημερίδα...». Ἡ ἀπάντηση τοῦ ἄλλου θά εἶναι ἀσφαλῶς, «ὄχι, αὐτό εἶναι ψέμα!»! Τότε μπορεῖ κανείς νά ξαναρωτηθεῖ: «Πῶς τό ξέρεις; Πῶς μπορεῖς νά ἀποδείξεις ὅτι εἶναι ψέμα;».

Μέ τόν τρόπο αὐτό παρακινεῖται νά σκεφθεῖ καί νά βρεῖ ἐπιχειρήματα ἢ νά διαπιστώσει πῶς δέν ὑπάρχουν ἐπιχειρήματα. Ἄλλά καί στίς δύο περιπτώσεις παρακινεῖται σέ ἔρευνα.

4. Εἶναι ἀνάγκη νά δείξουμε στή σχέση μας μέ τό νεαρό άτομο ἀπόλυτη εὐλικρίνεια. Πρόσκαιρο κέρδος στή συζήτηση, μέ τή βοήθεια μικρῶν ἀνακριβειῶν, ἀποδεικνύεται ἀργότερα μεγάλη ἥττα. Μέ τήν εὐλικρίνεια, ἔχει κανείς καί μακροπρόθεσμα ἰσχυρή θέση ἔναντι τῆς ομάδας, στήν ὁποία ἡ κατανόηση τοῦ ὄρου ἀλήθεια εἶναι ἐντελῶς διαφορετική καί μπορεῖ νά διατυπωθεῖ μέ τή φράση: «Καλό καί ἀληθινό εἶναι αὐτό πού εἶναι χρήσιμο γιά τήν ομάδα!»!

5. Δέν πρέπει νά ταλαντεύομαστε σχετικά μέ τή θέση μας· πρέπει νά μένουμε σταθεροί σ' αὐτήν καί νά τήν κάνουμε σαφῆ στό συνομιλητή μας. Δέν ἔχει νόημα τό νά συζητᾶμε μέ κάποιον πού ἐκπροσωπεῖ μιὰ σαφῆ θέση (τήν πίστη στήν ομάδα στήν ὁποία ἐντάχθηκε), χωρίς ἐμεῖς νά ἔχουμε σταθερότητα. Μερικές φορές δέν θέλει κανείς νά δεσμευθεῖ, γιατί νομίζει πῶς αὐτό θά μπορούσε νά σκληρύνει τή συζήτηση. Ἡ σκέψη αὐτή προέρχεται βέβαια ἀπό καλή διάθεση, ἀλλά εἶναι ἐσφαλμένη. Μιά συζήτηση ἔχει μεγαλύτερο νόημα ἔάν ὁ ἄλλος γνωρίζει τή θέση καί τή γνώμη μας.

Κάποιος γιός εἶπε στή μητέρα του: «Μέ σένα δέν μπορεῖ κανείς νά μιλήσει, εἶναι σά νά προσπαθεῖ νά πιάσει τά σύννεφα».

Δέν μπορούμε νά προσφέρουμε στόν ἄλλο βοήθεια, ἂν δέν ὑπάρχει σταθερό ἔδαφος κάτω ἀπό τά

πόδια μας. Ὁ συνομιλητής μας ἴσως ἀναζήτησε στήν ομάδα βαθύτερο νόημα στή ζωή καί σταθερό σημεῖο προσανατολισμοῦ. Πρέπει μέ τή στάση μας νά τοῦ δείξουμε ὅτι πατᾶμε σταθερά καί ὅτι ἡ πίστη μας προσφέρει πληρότητα καί βαθύτερο νόημα στή ζωή.

6. Πολλές αἱρέσεις καί κοσμοθεωριακές ομάδες χρησιμοποιοῦν διάφορα **τεχνάσματα**. Γι' αὐτό καί εἶναι ἀπαραίτητο νά προσέξουμε τή γλώσσα πού χρησιμοποιεῖ ὁ συνομιλητής μας. Ἔτσι μπορεῖ κανείς νά τόν παραπέμψει στά λόγια του, μέ τά ὁποία νομίζει πῶς πρόσθεσε ἕνα ἐπιχειρήμα, ἐνῶ στήν πραγματικότητα πρόκειται γιά τέχνασμα.

Παραδείγματα τεχνασμάτων πού ἀποβλέπουν νά παρασύρουν τόν ἄλλον νά συμφωνήσει χωρίς νά ἔχει ἀποδειχθεῖ τίποτε, βρισκόμεναι στό εἰσαγωγικό κεφάλαιο τῶν «**Θεϊκῶν Ἀρχῶν**» τοῦ Μούν:

«Έάν πρόκειται νά ἐκπληρωθεῖ ὁ βασικός σκοπός τῆς θρησκείας... ».

Ποίος εἶναι αὐτός ὁ βασικός σκοπός τῆς θρησκείας; Κάθε θρησκεία ἔχει ἕνα ἄλλο «**βασικό σκοπό**». Τό ὅτι ὅλες ἔχουν ἕνα «**βασικό σκοπό**», αὐτό εἶναι ἰδεολογία τοῦ Μούν!

«Ἡ ἡμέρα πρέπει νά ἔλθει κατά τήν ὁποία θά φανερωθεῖ μιὰ νέα ἀλήθεια!»

Γιατί; χρειάζομαστε πράγματι μιὰ νέα ἀλήθεια; Τί εἶναι «**νέα ἀλήθεια**»; Ἡ παρατήρηση τῆς γλώσσας καί ἡ εὐγενική, ὄχι ἀξιολογική διόρθωση, μποροῦν νά μᾶς προφυλάξουν ἀπό αἰφνιδιασμούς στή συζήτηση. Μποροῦμε νά ποῦμε: Αὐτή τή φράση δέν τήν βρισκω λογική!

Οἱ ομάδες αὐτές στηρίζονται στόν ἰδεαλισμό τῶν νέων καί τούς παγιδεύουν μέ ὑποσχέσεις γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὑπολογίζουν στήν ὑπευθυνότητα, στήν ὁποία ὀδηγοῦνται μέ τήν ἀγωγή πού λαμβάνουν στήν οἰκογένεια· διδάσκονται τήν ἀσκήση τοῦ καλοῦ. Οἱ ομάδες αὐτές χρησιμοποιοῦν τό σημεῖο αὐτό ὡς βάση. Θά μπορούσαν νά προβάλλουν τήν ἐπιχειρηματολογία:

«Πουθενά δέν θά βρεῖς νά μπορεῖ κανείς νά κάνει τό καλό σέ ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Μόνο ἡ "σωτήρια συνταγή" τοῦ ἀρχιγού μας μπορεῖ αὐτό νά τό κατορθώσει. Γι' αὐτό ἔλα σέ μᾶς!».

Ὅμως ἐδῶ μπορεῖ κανείς νά ἀντιτάξει ὅτι αὐτό τό «**καλό**» πρέπει νά εἶναι κατ' ἀρχήν κατανοητό καί φανερό στούς πλησίον!

Τό ἐπιχειρήμα αὐτό πρέπει νά τό παρουσιάζει κανείς πάντοτε ἔτσι, ὥστε ὁ ἄλλος νά μὴ περιμένει ἀπάντηση. Εἶναι μιὰ ὥθηση γιά σκέψη γιά τήν «**καθημερινή ὥρα τῆς ἀλήθειας**», γιά τό χρόνο ἀπό τή στιγμή πού θά πάει κανείς στό κρεβάτι, μέχρι πού νά ἀποκοιμηθεῖ. Στό σκοτάδι δέν μπορούμε εὐκολά νά ξεφύγουμε ἀπό τόν ἑαυτό μας.

«ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΕΗΘΩΜΕΝ»: ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΟΥΣ

Άρχιμ. Ανγουστίνου Γ. Μύρου, Δρ Θεολογίας - Φιλόλογος

Ένα αντίαιρετικό βιβλίο έχει μεγάλη αξία, όταν γράφεται από πραγματική ανάγκη, με αντικειμενική αξιολόγηση των στοιχείων, που προσφέρουν οι πηγές, με ακρίβεια στην οριοθέτηση των ζητημάτων που διαπραγματεύεται, με την επισήμανση νέων πτυχών του συγκεκριμένου θέματος, με την αξιοποίηση προσωπικών εμπειριών του συγγραφέως και με ανιδιοτελή αγάπη γι' αυτούς, προς τους οποίους απευθύνεται.

Όλα τὰ παραπάνω αποτελούν χαρακτηριστικά γνωρίσματα του βιβλίου, που αναφέρεται στο Κίνημα των Πεντηκοστιανών και των Χαρισματικών, κυ-

κλοφορήθηκε στην Αμερική τό 2001 με τόν τίτλο, *In Peace Let Us Pray to the Lord*, ήδη μεταφράστηκε στά ελληνικά, και έτοιμάζεται νά δοθῆ στην κυκλοφορία σύντομα.

Συγγραφέας του βιβλίου αυτού είναι ο ιερομόναχος π. Άλέξιος Trader, ο οποίος γεννήθηκε στην Αμερική τό 1965 και «*ανάτράφηκε σέ μιά οίκογένεια ένθέρμων Μεθοδιστών, στην όποία δέχθηκε τίς επιδράσεις του Προτεσταντισμού σέ όλες τίς φιλελεύθερες, οίκομυενιστικές, ευάγγελιστικές και Πεντηκοστιανές εκφάνσεις του. Ο ίδιος επίσης εκπαιδεύτηκε στόν Ρωμαιοκαθολικισμό φοιτώντας σέ ένα Ρωμαιο-*

7. Άλληλογραφία.

Άλλο λεπτό ζήτημα είναι ή άλληλογραφία μέ ένα μέλος τῆς οίκογενείας, που έφυγε από τό σπίτι και έντάχθηκε στό κοινόβιο μᾶς ομάδος. Έδῶ πρέπει κανείς νά λάβει υπόψη του πώς πολλές ομάδες έλέγχουν τήν άλληλογραφία των μελών μέ τόν έξω κόσμο. Αυτό αποδεικνύεται επί παραδείγματι από τό γεγονός ότι έπιστολές μέ κριτικό περιεχόμενο δέν φθάνουν ποτέ στους παραλήπτες ή, όταν ξαφνικά φθάνει σέ μιά οίκογένεια κάποιο γράμμα, τό όποιο προοριζόταν γιά άλλη. Συνιστάται ή μορφή του συστημένου. Άλλά και τότε δέν μπορεί κανείς νά αποκλείσει τή λογοκρισία, ούτε νά σιγουρέψει τή λήψη τῆς έπιστολής. Όμως έχει τήν απόδειξη πώς ή έπιστολή έστάλη.

Σέ μιά περίπτωση, κάποιος νέος, κατηγορούσε τους γονείς του ότι ποτέ δέν νοιάστηκαν γι' αυτόν. Τότε μπορούσαν νά του αποδείξουν πώς του έγραφαν τακτικά, παρ' όλον ότι έστενοχωρούντο γιά τήν έλλειψη απάντησως. Η μητέρα είπε στό παιδί της: «*Σκεφθήκαμε πώς ό γιός μας δέν θέλει νά μᾶς απαντήσει*». Έπειδή τὰ γράμματα δέν έπεστρέφονταν, οι γονείς συμπέραναν ότι τὰ έλάμβανε ό παραλήπτης και δέν ήθελε νά απαντήσει· δέν είχαν σκεφθει πώς θά μπορούσαν νά καταστραφούν από τήν ομάδα.

Τί γίνεται όμως στην περίπτωση που πρέπει νά δοθῆ ένα σπουδαίο μήνυμα; Στην περίπτωση που πρόκειται γιά σπουδαία ζητήματα, ή είδηση μπορεί νά αποστέλεται μέ «*συστημένη έπιστολή και πληρωμένη απάντηση*». Γιά πολύ σπουδαία ζητήματα και

όταν δέν έρχεται απάντηση, μπορεί κανείς νά ξαναστείλει τήν είδηση μέσω δικηγορικού έγγραφου.

Η όδός αυτή συνιστάται σέ περίπτωση που δέν είναι δυνατή ή τηλεφωνική επικοινωνία και όταν πρόκειται γιά επικείμενο θάνατο στην οίκογένεια. Σ' αυτή τήν περίπτωση μπορεί κανείς νά χρησιμοποιήσει και τόν τοπικό τύπο, που σ' αυτές τίς περιπτώσεις βοηθεῖ ευχαρίστως. Γενικά ή όδός αυτή δέν πρέπει νά χρησιμοποιείται παρὰ σέ πολύ έξαιρετικές περιπτώσεις.

Άς δοῦμε τώρα μερικές βασικές όδηγιες, αναφορικά μέ τό περιεχόμενο τῆς άλληλογραφίας.

Στήν προσωπική άλληλογραφία είναι σημαντικές οι προσωπικές και ιδιωτικές πληροφορίες. Ο παραλήπτης είναι άκόμη και τότε μέλος τῆς οίκογενείας, έστω κι αν αυτό δέν τό αναγνωρίζει ή ομάδα. Έτσι μπορεί κανείς νά τόν κάνει νά λαμβάνει μέρος στις χαρές και στις φροντίδες τῆς οίκογενείας. Δέν πρέπει κανείς νά περιμένει ότι θά ανταποκριθεῖ σέ όλα αυτά. Πρέπει όμως νά του ανακοινωθούν όλα εκείνα που συμβαίνουν στό προηγούμενο περιβάλλον τῆς ζωῆς του.

Η άλληλογραφία δέν είναι κατάλληλη γιά κριτική θρησκευτικών του απόψεων ή γιά κατηγορίες. Έρωτήσεις όπως «*τί κάνεις;*», «*πότε θά μᾶς έλθεις;*», κλπ. άνήκουν σέ μιά πραγματική άλληλογραφία. Όταν σέ έπιστολές του αναφέρεται στή διδασκαλία τῆς αίρέσεως, μπορεί κανείς νά τό προσπεράσει. Εάν παραγίνει τό κακό, μπορεί κανείς νά εκφράσει τήν παράκληση: «*Ξέρεις πώς απορρίπτω τή διδασκαλία τῆς ομάδος σου, γι' αυτό γράψε μου καλύτερα κάτι προσωπικό*».

(συνέχεια στό έπόμενο)

καθολικό ένοριακό Γυμνάσιο. Στά πρώτα έφηβικά του χρόνια έθεσε στον καθηγητή του κάποια έρωτήματα για την αλήθεια στην Όμολογία του, τά όποια παρέμειναν άναπάντητα. Από τότε και ύστερα άρχισε νά έρευνά για τό Χριστό και την Έκκλησία Του. Διαβάζοντας τούς Άδελφούς Καραμαζώφ του Ντοστογιέφσκυ συνάντησε ένα παράδοξο αλλά όμορφο Χριστιανισμό, πού φαινόταν τόσο ταπεινός και άληθινός, ώστε αποφάσισε νά βρῆ αυτή την Έκκλησία στην Άμερική.

Άφου πήρε ένα Β.Α. στή χημεία στό *Franklin and Marsall College* στό *Lancaster, PA*, τό 1987, και άργότερα ένα Μ.Α. στή Θεολογία στό Πανεπιστήμιο του Σικάγου (1988), ό Άλέξιος εισήλθε στην Όρθόδοξη Έκκλησία στό Μοναστήρι του Άγίου Τύχωνος στή Νότια *Canaan, PA* (1989). Έκει πήρε τό *N. Div.* στην Όρθόδοξη Θεολογία (1994), δέχθηκε τή μοναχική κουρά ως μικρόσχημος και δίδαξε σέ ένα γειτονικό Σεμινάριο ως λέκτορας τής Πατρολογίας, δίνοντας διαλέξεις για την πνευματικότητα και την άσκητική παράδοση». Λίγο άργότερα ἤρθε στην Ελλάδα, γνώρισε τό "Άγιον Όρος και «άποφάσισε μέ τίς εύλογίες του πνευματικού του πατρός ότι τό Περιβόλι τής Παναγίας ήταν ό τόπος, στον όποιο έπρεπε νά έργασθῆ για τή σωτηρία του» (Σημείωμα για τόν συγγραφέα, σ. 10-11).

Τόν λόγο για τόν όποιο όδηγήθηκε νά γράψῃ τό βιβλίο αυτό, μάς τόν έξηγει ό ίδιος ό συγγραφέας στον πρόλόγο του. «*Η παρούσα μελέτη γράφηκε για νά δώση άπαντήσεις σέ κάποιες ειλικρινείς αλλά και αίχμηρές έρωτήσεις από στενή συγγενή ή όποία είχε έμπλακή στό χαρισματικό κίνημα και σέ Πεντηκοστιανές Έκκλησίες τά περασμένα τριάντα χρόνια. "Τί δέν είναι σωστό μέ τή γλωσσολαλιά;"*, θά ρωτούσε, *"έφ' όσον ό Άπόστολος Παῦλος μιλούσε γλώσσες περισσότερο από κάθε άλλον;"*. *"Γιατί οι Όρθόδοξοι άντιστέκονται στή γλωσσολαλιά;"*. *"Πώς άντιλαμβάνονται οι Όρθόδοξοι τά όσα γράφει για τίς γλώσσες ό Άπόστολος Παῦλος στην πρώτη προς Κορινθίους Έπιστολή και ό άγιος Λουκάς στις Πράξεις των Άποστόλων;"*.

Αυτές δέν ήταν κάποιες επιπόλαιες έρωτήσεις από έναν αδιάφορο για την Άλήθεια. Αυτή ή συγγενής μου ήταν άρκετά άνοιχτή στην Όρθοδοξία και θά μπορούσε νά διαβάση πρόθυμα τούς λόγους και τούς βίους των Όρθοδόξων άγίων και νά θαυμάση τή σοφία πού υπάρχει σ' αυτά.

Εγώ, επειδή δέν ένιωθα ικανοποιημένος από τίς μελέτες πού είχαν γραφῆ για τό θέμα, άρχισα νά έρευνά τά συγγράμματα των άγίων Πατέρων μέ σκοπό νά βρω μία φωτισμένη άπάντηση στις έξειδικευ-

μένες έρωτήσεις, τής συγγενούς μου και νά τήν βοηθήσω νά κάνει μία συνολική εκτίμηση του κινήματος των Πεντηκοστιανών. Άντιλαμβανόμενος ότι υπάρχουν και άλλοι, οι όποιοι έχουν παρόμοιες έρωτήσεις, προσφέρω αυτόν τόν κόπο τής άγάπης και σ' εκείνους επίσης» (σ. 12).

Όλόκληρο τό βιβλίο άποτελείται από τόν πρόλογο, τήν Εισαγωγή, δύο κύρια Μέρη, τόν Έπίλογο και ένα Παράρτημα στό τέλος του.

Στήν Εισαγωγή ό συγγραφέας θέτει τό ζήτημα τής γλωσσολαλιάς, τό όποιο οι Πεντηκοστιανοί θεωρούν καθοριστικό για τόν προσδιορισμό ενός άληθινού χριστιανού και μιας γνήσιας Έκκλησίας. Έκει βρίσκει τήν εύκαιρία νά έπισημάνει «πόσο δύσκολο είναι για ένα Πεντηκοστιανό νά θέσει υπό εξέταση τήν έμπειρία του, περισσότερο δέ από όλα, επειδή ό ίδιος έχει παραδώσει ολοκληρωτικά τόν έαυτό του, αυτή τήν ίδια ψυχή του, σ' ένα τρόπο λατρείας, ό όποιος κατά τή γνώμη του προσδιορίζει τήν ταυτότητά του ως χριστιανού» (σ. 21).

Στό πρώτο από τά κύρια μέρη του βιβλίου ό συγγραφέας εξετάζει μεθοδικά, έρμηνευτικά και θεολογικά τίς δύο βασικές περικοπές τής Καινής Διαθήκης, στίς όποιες στηρίζονται οι Πεντηκοστιανοί, τήν περικοπή από τίς Πράξεις των Άποστόλων για τό γεγονός τής Πεντηκοστής (Πρξ. 2, 1-47), και τήν περικοπή από τήν Α' προς Κορινθίους Έπιστολή του άποστόλου Παύλου για τά πνευματικά χαρίσματα (Α' Κορ. 12-15), μέ γνώμονα τήν πατερική έρμηνεία. Μέ τήν εξέταση αυτή καταλήγει στό συμπέρασμα ότι τό χάρισμα τής γλωσσολαλιάς συνδέεται μέ τήν τριπλή διαδικασία τής πνευματικής πορείας του χριστιανού, τήν κάθαρση, τόν φωτισμό και τή θέωση. Γράφει σχετικά: «*Η διαδικασία τής κάθαρσης, του φωτισμού και τής θέωσης, ή όποία παρατηρείται στα κεφάλαια 12-14 τής Α' προς Κορινθίους έπιστολής και άποκορυφώνεται στό 2^ο κεφάλαιο των Πράξεων, είναι ή διαδικασία πού παρατηρείται στή ζωή κάθε άγιου μέχρι και στίς μέρες μας... Φαίνεται μόνον λογικό τό ότι ή πνευματική αυτή διαδικασία χρησιμοποιείται ως φακός, μέσω του όποιου ό πιστός διαβάξει τή Βίβλο μέ τή βοήθεια αυτών πού ἤδη βρίσκονται στό στάδιο του φωτισμού και τής θέωσης. Μόνον τότε μπορούμε νά ιδούμε τά πνευματικά χαρίσματα γενικά, και τή γλωσσολαλιά ειδικότερα, μέσα στό πραγματικό τους φῶς, τό φῶς του Χριστού, ό Όποιος έρχεται και άποκαλύπτει τόν Έαυτό του σέ όσους κατάλληλα καθαρίζουν τόν έαυτό τους προς χάριν Του» (σ. 137).*

Στό τέλος του πρώτου μέρους του βιβλίου ό πατήρ Άλέξιος επικεντρώνει τήν προσοχή των άναγνω-

στῶν σέ μία ιδιαίτερα βασική ἀρχή γιά τήν ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας, πού εἶναι ἡ διάκριση. Μέ βάση τήν ἀρχή αὐτή ἐπιχειρεῖ νά δείξει τή διαφορά ἀνάμεσα στίς γνήσιες ἐμπειρίες τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας καί στίς νόθες ἐμπειρίες αὐτονομημένων Ὁμάδων καί προσώπων.

Στό δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου ὁ συγγραφέας ἀσχολεῖται ἀρχικά μέ τήν ἱστορία τοῦ Κινήματος τῶν Πεντηκοστιανῶν. Ξεκινώντας ἀπό τίς προτεσταντικές τους ρίζες καί φθάνοντας μέχρι τίς τελευταῖες διαφοροποιημένες μεταξὺ τους Πεντηκοστιανές Ὁμάδες, δείχνει καθαρά ὅτι κριτήριό τους στήν πραγματικότητα εἶναι τό κοσμικό φρόνημα, τό ὁποῖο καί τοὺς ἀπομάκρυνε ἀπό τήν ἀρχική ἐκκλησιαστική πνευματικότητα. Ὅπως ὁ ἴδιος παρατηρεῖ, «Σ' ἓνα κόσμο, ὅπου ἐπιζητεῖται μέ ἀπληστία ἡ εὐκόλη ἐμπειρία καί περιφρονεῖται ἡ ἀληθινή γνώση, αὐτή πού ἀποκτᾶται μέ κόπο, τό Κίνημα τῶν Πεντηκοστιανῶν σέ κάθε του μορφή φαίνεται νά προσφέρει τήν πύο ἰδανική ἀπάντηση. Ἀλλά τό καιριο ἐρώτημα παραμένει: Εἶναι αὐτή ἡ ἀπάντηση ἀληθινά χριστιανική;» (σ. 197).

Στή συνέχεια ὁ πατήρ Ἀλέξιος ἀποδεικνύει μέ στοιχεῖα ὅτι οἱ Πεντηκοστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἐπίσημα ἐμφανίζονται ἀδιάφοροι ἢ καί ἐνάντιοι στά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, στήν πραγματικότητα εἶναι οἱ ἴδιοι ἐρμητικά προσκολλημένοι στά δικά τους δόγματα. Καί ἐξηγεῖ: «Ὁ ἰσχυρισμός τους ὅτι εἶναι μὴ δογματικοί δέ βασίζεται στήν πραγματικότητα, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς ἓνα μέσο γιά νά διασύρουν τίς περισσότερες συμβατικές Ὁμολογίες ὡς ὑπερβολικά αὐστηρές, ὑπερβολικά περίπλοκες καί μέ ἔλλειψη σέ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐπειδή ἀπουσιάζει ἀπό τοὺς ἴδιους μία θετική ἱστορική θεμελίωση, αὐτοὶ οἰκοδομοῦν ἐπάνω στήν ἀρνητική τοποθέτηση ὅτι εἶναι ἀντιδογματικοί. Εἶναι σ' ἀλήθεια ἐκπληκτικό τό γεγονός ὅτι τόσο λίγοι ἀπό τοὺς ὁπαδούς τους ἀντιλαμβάνονται πῶς αὐτή ἡ πίστη, ὅτι δηλαδή κάποιος μπορεῖ νά εἶναι μὴ δογματικός εἶναι ἡ ἴδια ἀπό μόνη της ἀντιφατική» (σ. 201).

Ἡ θετική προσφορά τοῦ πατρός Ἀλεξίου εἶναι ὅτι μέ τήν κατάλληλη ἀξιοποίηση τῶν μαρτυριῶν τῶν Ἁγίων Γραφῶν καί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἀλλά καί μέ στέρεα Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογική βάση, καταδεικνύει πόσο ἀληθινά καί ὄντως παραδεδομένα ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό εἶναι τά δόγματα, πού ἐπίμονα ἀρνοῦνται οἱ Πεντηκοστιανοί, ὅπως αὐτά τῆς θείας Εὐχαριστίας, τῆς ἱερωσύνης, τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Παναγίας, τοῦ περὶ ἁγίων λειψάνων, περὶ ἐσχάτων καί ἄλλων. Συγχρόνως ἀποδεικνύει πόσο ἀντιβιβλικές εἶναι οἱ θέσεις τῶν Πεντηκοστιανῶν γιά τίς ἀντίθετες δικές τους θεωρίες. Γιά ὅλα αὐτά συνοψίζει: «Ἀ-

πορρίπτοντας οἱ Πεντηκοστιανοί τά Μυστήρια, στήν πραγματικότητα ἀπορρίπτουν τήν ἀλήθεια γιά τό Θεό, τήν ἀλήθεια γιά τόν ἄνθρωπο καί τήν ἀλήθεια γιά τόν ἔσχατο προορισμό τοῦ ἀνθρώπου: τό δοξασμό (τή Θεώση) μέ τό Χριστό. Σύμφωνα μέ τοὺς λόγους τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν "ἁγιασμένοι τῇ ἀληθείᾳ" (Ἰω. 17, 19) καί ἐπομένως προετοιμασμένοι νά ἰδοῦν τήν ἄκτιστη προαιώνια δόξα Του κατά τήν ἡμέρα τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς.

Ὅμως, τί μποροῦν νά ἐλπίζουν ὅτι θά ἰδοῦν ἐκεῖνοι οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, πού εἶναι ἀδιάφοροι γιά τήν Ἀλήθεια; Ποιά πνευματικά χαρίσματα μποροῦν νά βρεθοῦν σ' ἐκείνους, πού οἱ ψυχές τους δέν ἔχουν καθαρισθεῖ μέ τό Βάπτισμα, δέν ἔχουν ξανακαθαρισθεῖ μέ τό Μυστήριο τῆς Μετανοίας καί Ἐξομολογήσεως καί δέν ἔχουν ἐνωθεῖ μέ τό Χριστό στή Θεῖα Εὐχαριστία; Μέ ποῖο μέτρο μποροῦν νά κρίνουν ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀποκόψει τοὺς ἑαυτοὺς τους ἀπό τοὺς Ἁγίους καί δέν διατηροῦν τά παραδείγματα ἐκείνων στό δικό τους νοῦ; Τί εἶδους "γλώσσες" μποροῦν νά ὀμιληθοῦν ἀπό ἐκείνους πού δέν ἔχουν ποτέ ἀκούσει γιά τήν καρδιακή προσευχή, πολὺ δέ περισσότερο δέν ἔχουν τήν ἐμπειρία τῆς;» (σ. 238-239).

Τό δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου κατακλείεται μέ τήν ἐξέταση τοῦ φαινομένου τοῦ ἔκστασιασμοῦ στίς λατρευτικές συνάξεις τῶν Πεντηκοστιανῶν. Ὁ συγγραφέας ἐπιτυγχάνει νά κάνει μία ἀπαραίτητη διάκριση ἀνάμεσα στήν "ἔκσταση" ὡς κατάσταση ψυχολογικῆς υπερέξαψης, πού προκαλεῖται μέ αὐθυποβολή καί τεχνικά μέσα, καί παρατηρεῖται ὡς φαινόμενο στό μὴ χριστιανικό κόσμο καί στήν "ἔκσταση" ὡς κατάσταση τῶν κεκαθαρμένων καί φωτισμένων ἁγίων, πού ἐμφανίζεται ὡς ὄριμος καρπός τῆς πνευματικῆς ἐν Χριστῷ ἐμπειρίας. Σημειώνει χαρακτηριστικά: «Οἱ θεῖες πνευματικές ἐμπειρίες χαρακτηρίζονται ἀπό εὐταξία, διαύγεια καί εἰρήνη. Αὐτές φέρουν διαύγεια σκέψεως, ἐλευθερία ἀπό τά πάθη, ταπεινώση καί ἀγάπη, ἡ ὁποία "οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς". Οἱ νόθες πνευματικές ἐμπειρίες, ἀπό τό ἄλλο μέρος, χαρακτηρίζονται ἀπό τό χάος, τήν ἀκαταστασία, τήν ἀναταραχή καί τή σύγχυση. Αὐτές φέρουν "ἀνόητη χαρά καί ἀποπνικτική αἴσθηση ἀπόλαυσης", αὐτοϊκανοποίηση, φιληδονία καί ματαιοδοξία. Μέ δεδομένα τό χάος, τήν ἀταξία, ἀκόμη καί τήν πραγματική ἀπόλαυση ("κάτι χαῖ", ὅπως αὐτοὶ συνήθως τήν ὀνομάζουν, χρησιμοποιώντας τήν κατ' ἐξοχήν ἀδιαφανή γλώσσα τῶν ἀνθρώπων πού ἀσχολοῦνται μέ τά ναρκωτικά), ἡ ὁποία συναντᾶται στή λατρεία τῶν Πεντηκοστιανῶν, μαζί μέ τήν πνευματική ἐλίτ, τήν ὁποία αὐτή παράγει (ματαιοδοξία), φαίνεται λογικό νά

συμπεράνουμε ότι οι έμπειρίες τῶν Πεντηκοστιανῶν ἀνήκουν στή δεύτερη κατηγορία καί ὄχι στήν πρώτη» (σ. 255).

Στόν Ἐπίλογο τοῦ βιβλίου του ὁ πατήρ Ἀλέξιος τοποθετεῖ τούς Πεντηκοστιανούς καί τούς Χαρισματικούς μπροστά στό ἴδιο σταυροδρόμι, στό ὅποιο ὁ Ἰησοῦς ἔβαλε τούς ἀκροατές τῆς ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλίας του. Σημειώνει χαρακτηριστικά: «Ὁ Πεντηκοστιανός ἢ χαρισματικός ἀναγνώστης αὐτῆς τῆς μικρῆς μελέτης χωρίς ἀμφιβολία θά βρεῖ τόν ἑαυτό του σ' ἓνα σταυροδρόμι ὅπου ἡ σήμανση ἐκ πρώτης ὄψεως δέν φαίνεται ἰδαίτερα ξεκάθαρη. Ἴσως καλόπιστα ἐρωτήσει τόν ἑαυτό του, ἐάν στ' ἀλήθεια ἔχει ἐξαπατηθεῖ στίς Πεντηκοστιανές του ἐμπειρίες ἢ ἡ παρουσία σ' αὐτόν πού προηγήθηκε ἐδῶ ἦταν πραγματικά δίκαιη. Ἐμεῖς, ὅμως, προτείνουμε νά θέσει στόν ἑαυτό του μία ἄλλη ἐρώτηση, "Μέχρι ποῖο σημεῖο ἔχω συνηθίσει τόν ἑαυτό μου νά πορεύεται στόν δρόμο τῆς μετανοίας;". Αὐτό στήν πραγματικότητα εἶναι τό σταυροδρόμι, πού βρίσκεται μπροστά του». Καί συνεχίζει: «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἀπευθύνεται στούς Πεντηκοστιανούς μέ καύχηση καί θριαμβολογίες, ἀλλά μέ συνετή γνώση ὅτι τό μονοπάτι τῆς ταπεινώσεως καί τῆς μετάνοιας, πού μᾶς ἔχει παραδοθεῖ ἀπό τούς Προφῆτες, τούς Ἀποστόλους καί τούς Ἁγίους, εἶναι ὁ μόνος δρόμος πού ὀδηγεῖ στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, στή θέα τοῦ ἐνδόξου Χριστοῦ» (σ. 264-265). Ὅσον δέ ἀφορᾷ τό γνήσιο χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς, συμπεραίνει πῶς αὐτό «συνεπάγεται ὅτι ἡ προσοχή τοῦ νοῦ δέν κατευθύνεται πρὸς τά ἔξω, ἀλλά πρὸς τά ἔσω, πρὸς τήν πνευματική καρδιά, ὅπου τό Ἅγιο Πνεῦμα προσεύχεται ἐντός τοῦ ἀνθρώπου, χωρίς νά καταργῇ τήν ἐλευθερία του νά σκέπτεται λογικά καί χωρίς νά τόν ὀδηγῇ σέ μία κατάσταση ὑπερέξαψης» (σ. 271).

Τέλος τό βιβλίο κατακλείεται ἀπό ἓνα Παράρτημα, στό ὅποιο παρατίθενται συγκεκριμένα ἱστορικά

γεγονότα ἀπό Συναξάρια, ὅπως ἐκεῖνα τοῦ ἁγίου Χριστοφόρου (+251 μ.Χ.), τοῦ ἁγίου Παΐσιου τοῦ Μεγάλου (+300 μ.Χ.), τοῦ ἁγίου Βασιλείου (+379 μ.Χ.), τοῦ γέροντος Πορφυρίου (+1991 μ.Χ.), τά ὅποια μαρτυροῦν ὅτι τό χάρισμα τῆς κατανοήσεως ξένων γλωσσῶν ὑπάρχει καί ἐνεργεῖται πολλές φορές μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλά αὐτό δίδεται στούς καθαρούς καί ταπεινούς, καί ὄχι γιά νά προσευχηθοῦν ἀτομικά ἢ ὁμαδικά, ἀλλά γιά νά ἀντιμετωπίσουν συγκεκριμένες πνευματικές ἀνάγκες, ὅπως εἶναι ἡ ἔκτακτη ἐπικοινωνία γιά ἐξομολόγηση καί ἡ βοήθεια πρὸς ἐκείνους πού ὁμιλοῦν διαφορετική γλῶσσα.

Τό βιβλίο «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» εἶναι μία ἐμπεριστατωμένη θεολογική καί πρακτική ἐργασία, ἡ ὅποια ἀντιμετωπίζει μέ ὑπευθυνότητα καί ἀγάπη τό πρόβλημα τῶν Πεντηκοστιανῶν καί Χαρισματικῶν. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ σχολιαστής της, Clark Clarton, «ὁ πατήρ Ἀλέξιος ἀξιοποιεῖ τήν χιλιόχρονη ἱστορία τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τῶν Ἁγίων του γιά νά ὀρίση τήν καθιερωμένη Ὁρθόδοξη ἐρμηνεία σχετικά μέ τά πνευματικά χαρίσματα. Πολλοί ἀναγνώστες θά μείνουν ἐκπληκτοί, ὅπως συνέβη καί μέ ἐμένα, μαθαίνοντας ὅτι οἱ περισσότερες σύγχρονες ἐρμηνεῖες γιά τό "χάρισμα τῶν γλωσσῶν" βασίζονται σέ σοβαρά παραποιημένες (ἀγγλικές) μεταφράσεις Ἀγιογραφικῶν χωρίων. Ὁ πατήρ Ἀλέξιος ξεκαθαρίζει τό θέμα αὐτό καί συγχρόνως ἐξηγεῖ τό μήνυμα καί τή σημασία τοῦ χαρίσματος τῆς γλωσσολαλιᾶς μέ βάση τήν ἀσκητική μυστική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτό τό βιβλίο πρέπει νά τό διαβάση κάθε Ὁρθόδοξος ποιμένας καί διδάσκαλος, κάθε Χαρισματικός ἢ Πεντηκοστιανός, πού ἐνδιαφέρεται γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καί κάθε Ὁρθόδοξος λαϊκός, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νά γνωρίση περισσότερα γιά τήν Πίστη του καί τή σχέση της μέ τόν σύγχρονο ἀμερικανικό πολιτισμό» (Ὁπισθόφυλλο βιβλίου).

Ραδιοφωνικές ἐκπομπές

Ἀπό τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 89,5 FM, μεταδίδονται οἱ ἑξῆς ἐκπομπές:

- 1) Ὁρθόδοξη Μαρτυρία καί Ζωή. Κάθε Τρίτη 7-7.30 μ.μ. Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ π. Κυριακός Τσουρός (Γραμματεὺς τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἰρέσεων).
- 2) Σεμινάριο Ὁρθόδοξου Πίστewς. Κάθε Τετάρτη 5-6 μ.μ. Παραγωγός: Π.Ε.Γ. (Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιά τήν προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου). Παρουσιάστρια κ. Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου.
- 3) Ἐκκλησία καί Αἰρέσεις. Κάθε Παρασκευή 5.30-6 μ.μ. Παραγωγός: Π.Ε.Γ., σέ συνεργασία μέ τή Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἰρέσεων. Παρουσιάστρια Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου.
- 4) Ὁρθόδοξία καί κακοδοξία. Κάθε Παρασκευή 8.30-9 μ.μ. Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ Ἀρχιμ. π. Δανιὴλ Γούβαλης.

Ἱστοσελίδα τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ: www.ecclesia.gr, e-mail: iera-synodos@ecclesia.gr

Ἱστοσελίδα τῆς Π.Ε.Γ.: www.ppu.gr

ΕΥΧΕΤΗΡΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

Τῆς Χριστιανικῆς Ὁμάδος Ἀγάτης Δικαστικῶν Λειτουργῶν

Ἀπό τόν πρωτοπρεσβύτερο Ἀρεοπαγίτη ἐτ. πατέρα Δημήτριο Ἀ. Τζούμα λάβαμε τό «εὐχέτηριο μήνυμα» τῆς Ὁμάδος Ἀγάτης Δικαστικῶν Λειτουργῶν. Θεωροῦμε τό μήνυμα αὐτό μέ τό θεολογικό του περιεχόμενο καί τίς εὐλογημένες νοθεσίες του πάρα πολύ ὠφέλιμο γιά τούς ἀναγνώστες μας, γι' αὐτό τό δημοσιεύουμε στό περιοδικό μας, γιά νά κοιωνήσουν ὅσοι διαβάσουν τό «Διάλογο», τά πατερικά νάματα τῆς Εὐλογίας τοῦ Κυρίου μας*.

Χαλάνδρι 1 Σεπτεμβρίου 2004

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί

«Ὁ τῶν αἰώνων ποιητής καί Δεσπότης... τήν ἐνιαύσιον εὐλόγησον περίοδον... εὐφορον πᾶσι τό ἔτος χορήγησον» (Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκτου).

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας, σύμφωνα καί πρός τά ἀρχαῖα ἔθιμά της, κατά τά ὅποια ὁ μήνας Σεπτέμβριος ὀρίσθηκε πρῶτος τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἔταξε ἀπό τούς πρῶτους χρόνους, τόν μήνα αὐτό, πρῶτον εἰς τό Ἐκκλησιαστικόν Μηνολόγιον, κατά δέ τήν 1^η Σεπτεμβρίου, πάντοτε, ἐορτάζει τήν ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου, πού εἶναι ἡ ἀρχή τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους. Κατ' αὐτήν ἡ Ἐκκλησία μας προσκαλεῖ τά τέκνα της νά προσευχηθοῦν μέσα στούς ἱερούς ναούς καί νά παρακαλέσουν τόν Δημιουργό τῆς κτίσεως, νά εὐλογήσει "τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Του" (Ἀπολυτίκιον τῆς Ἰνδίκτου) καί ὡς Οἰκτίρων, μέ τό ἄπειρον ἔλεός Του, "νά σώξει πάντας τούς λατρεύοντας καί νά χορηγῆ εἰς ὅλους Εὐφορον τό Ἔτος" (Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκτου).

Συνεπῶς, κατά τήν ἀρχήν τῆς κυκλικῆς τοῦ χρόνου περιόδου, ἡ μητέρα Ἐκκλησία, ἐορτάζουσα τήν ἀρχήν τῆς Ἰνδίκτου, ἐξαίτεται εὐκρασίαν ἀέρος, βροχᾶς ἐγκαίρους, εὐφορίαν γῆς, ἀλλά παράλληλα καί τήν ἀπόλαυση "τῶν ἀκηράτων καί αἰωνίων ἀγαθῶν".

Ἀκριβῶς αὐτή ἡ πνευματική διάσταση τῆς ἐορτῆς, σύμφωνα μέ τό ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό φρόνημα προσαπαιτεῖ, ὅπως κάθε πιστό τέκνο τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας κεφαλή εἶναι αὐτός ὁ Χριστός, πάρει ἄμεσες μεγάλες ἀποφάσεις γιά περισσότερο πνευματικό ἀγῶνα καί μεγαλύτερη προσφορά ΑΓΑΠΗΣ πρός τόν συνάνθρωπο, πού ἀποτελεῖ εἰκόνα Θεοῦ.

Οἱ καρποί τῆς ἐκκλησιαστικῆς πνευματικότητος προϋποθέτουν συνεχή συνεργασία λειτουργικῆς ζωῆς, ποιμαντικῆς, θεραπευτικῆς, ἀσκητικῆς, διαιτητικῆς καί πρό παντός εὐχαριστιακῆς τροφοδοσίας, μέ

* Τό μήνυμα αὐτό ἐκ παραδρομῆς δέν δημοσιεύτηκε στό προηγούμενο τεύχος (βλέπε σχόλιο «Ἐξωφρενικό», σελ. 34 τοῦ τεύχους 37).

ἀκρογωνιαῖο θεμέλιο τήν ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ πιστός δέν μπορεῖ νά σωθεῖ (Ἰω. Χρυσόστομος). Ἡ ταπεινοφροσύνη δέν εἶναι ἀπλῶς κακουχία τοῦ σώματος ἢ ἡ νηστεία, ἢ ἔργα φιλαδελφίας, ἀλλά τό νά ἔχει αὐτογνωσία καί νά "φρονεῖ ταπεινά", ὄχι ἀπό ἀνάγκη, ἀλλά μέ ἐπίγνωση τῶν ἀδυναμιῶν του καί συναίσθηση, ὅτι ὅ,τι καλό γίνεται ὀφείλεται στήν Χάριν τοῦ Θεοῦ (Ἀββάς Ἡσαΐας).

Ζοῦμε σέ μιᾶ ἐποχή πού ἡ ὀγκουμένη τάση παγκοσμιοποίησεως, ἡ διαφαινόμενη νέα τάξη πραγμάτων, ἡ ἐκρηξη τῆς τεχνολογίας καί ἐπικοινωνίας, ἡ ἀμβλυνση τῶν ἰδανικῶν καί κοινωνικῶν ἀξιῶν, ἡ ἀδιαφορία στίς μεταφυσικές ἀξίες, ἡ θεοποίηση τοῦ χρήματος καί τοῦ πλοῦτου, καί ἡ καταπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, δημιουργοῦν στόν διεθνή ὀρίζοντα σύγχυση, ἀποπροσανατολισμό, ἀνισορροπία καί δυσαρμονία στίς διανθρώπινες σχέσεις, ἐπιφέρουν κλονισμό στίς κοινωνικές καί ἐθνικές δομές καί πρό παντός μεγάλη ἔκπτωση τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου, πού πλάστηκε "κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωση" τοῦ Θεοῦ, καί κατάρρευση τῆς πνευματικῆς καί ἠθικῆς ὑποστάσεώς του.

Στόν σημερινό κόσμο (6,4 δισεκ. ἀνθρώπων περίπου), πού μπορεῖ νά ἦταν παράδεισος, ἄν ἐφαρμοζόταν καί μόνον ὁ κανὼν τῆς "ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ", ἀφοῦ μέ τά ὑλικά ἀγαθά πού διαθέτει μπορεῖ νά τραφοῦν 12 δις. (διπλάσιος πληθυσμός) μέ 2.700 θερμίδες τό ἄτομο (πλήρης τροφή), ὁ μισός πληθυσμός ἐπιδιώκει μέ εἰσόδημα κάτω τῶν 3 εὐρώ ἡμερησίως. Δηλαδή σέ ὄριον λιμοκτονίας. Πέντε (5) παιδιά πεθαίνουν, κάθε λεπτό, ἀπό πείνα καί 200.000.000 παιδιά κινδυνεύουν νά τυφλωθοῦν ἢ πεθαίνουν ἀπό ἔλλειψη βιταμίνης Α. Ἐξ' ἄλλου, 250.000.000 παιδιά ἡλικίας 5-14 ἐτῶν, ἐργάζονται βιοποριστικά, ὑπό συνθήκες τρισάθλιες καί 30.000 παιδιά πεθαίνουν κάθε ἡμέρα ἀπό ἰάσιμες ἀσθένειες, λόγω ἀνεχειρίας οἰκονομικῆς καί μέσων θεραπείας. Ἀκόμη πάνω ἀπό 1 ἐκατ. παιδιά (ἀγόρια, κορίτσια) προωθοῦνται σέ κυκλώματα πορνείας καί πορνογραφίας καί ἄλλα τόσα ὑφίστανται σεξουαλική κακοποίηση.

Αυτά τά στατιστικά στοιχεία είναι επίσημα παρμένα από την αρμόδια Ύπηρεσία του ΟΗΕ και ένδεικνούν την ανθρώπινη "κατάντια" και την βαθειά δυστυχία του σημερινού κόσμου. Μάλιστα στή σημερινή υπερδύναμη τών ΗΠΑ, παρά τόν πλούτο και τίς επιστημονικές τους προόδους, υπάρχουν 2.300.000 σχιζοφρενείς, 3.000.000 κακοποιοί είναι έγκλειστοί στίς φυλακές και τό 62% του πληθυσμού των έχει κάνει χρήση μαριχουάνας, αναζητώντας "τήν ευτυχία".

Και στήν Ευρώπη, τά στοιχεία είναι αποθαρρυντικά. Ένδεικτικά μνημονεύεται ότι περισσότεροι από 40.000.000 ευρωπαίοι έχουν δοκιμάσει τήν ινδική κάνναβη (χασίς) και 5.000.000 έχουν πάρει ήρωϊνη, υποβάλλονται δέ σέ θεραπευτική άγωγή πάνω από 300.000 έξαρτημένα άτομα.

Και στήν πατρίδα μας, πού κατέχει δυστυχώς, μιά από τίς πρώτες θέσεις και στά ναρκωτικά, πάνω από 2.000 έξαρτημένα άτομα περιμένουν σέ λίστες άναμονής για νά ένταχθοϋν σέ κάποιο πρόγραμμα άποκαταστάσεως και πληθαίνουν, κάθε χρόνο, οί θάνατοι από τήν χρήση ναρκωτικών. Επίσης αύξανουν επικίνδυνα τά κρούσματα τής νέας μάλιστα του ΕΙΤΖ.

Ενώπιον αυτών τών συγκυριών και προκλήσεων τών καιρών και τών μεγάλων πραγματικά προβλημάτων (έθνικών, κοινωνικών, πολιτιστικών) καλούμεθα όλοι νά προβληματισθοϋμε σοβαρά. Ό σημερινός κόσμος, παρά τήν πλησμονή υλικών αγαθών, υποφέρει σέ επικίνδυνο βαθμό. Υποφέρει από έλλειψη κοινωνικής δικαιοσύνης, μά πρό παντός από έλλειψη ανθρωπιάς και ουσιαστικής αγάπης. Δέν φτάνει ή όμορφη ρητορική τής 'Αγάπης, αλλά απαιτείται ή έμπρακτη θυσιαστική αγάπη, πού εκπορεύεται, από τήν ΑΥΤΟΑΓΑΠΗ πού είναι ό ΧΡΙΣΤΟΣ. Αυτή πού επικυρώνει τήν μεγάλη ΑΛΗΘΕΙΑ, ότι κάθε πράξη και έκφραση τέτοιας αγάπης προέρχεται από τόν Θεό τής 'Αγάπης και του Έλέους και όχι από άτομική δραστηριότητα.

Η Άγία Γραφή διδάσκει και ζητεί τήν ώραία διαλεκτική περί τής ΑΓΑΠΗΣ, ώστε νά περάσει στό στάδιο τής έφαρμογής ("εις θεωρίας επίδασιν"), προβάλλοντας ως πρότυπον τήν επίγειον συμπεριφορά του Κυρίου, στους πάσχοντες (στόν άσωτο, στόν τελώνη, στήν πόρνη, στόν ληστή).

Η Εκκλησία μας ακολουθεί τό παράδειγμα του Ίδρυτου της, τής θυσίας και του Σταυρου, υπέρ σύμπαντος του κόσμου "ίνα ζωήν έχωσιν άπαντες".

Στ' αλήθεια μιά τραυματισμένη ψυχή, όπως αυτή του σημερινού ανθρώπου, πού παραπαίει σέ άδιέξο-

δα και πελάγη συγχύσεως, περισσότερο, συγκινείται και άντιδρά θετικά, όταν του προσφέρεται τέτοια Χριστιανική ΑΓΑΠΗ. Του δίνει βάλαμο παρηγοριás και έλπίδα διορθώσεως και άποκαταστάσεώς του.

Η Όρθοδοξία, μέ τό μοναχικό και άσκητικό πνεϋμα, άποδεικνύεται στους έσχατους καιρούς, ή ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ και παρέχει σωστικά και θεραπευτικά μέσα (μυστήρια, θείο κήρυγμα, λατρευτική σύναξη), για τήν επανόρθωση και σωτηρία του σημερινού ανθρώπου.

Κάθε άλλο φιλοσοφικό, κοινωνικό και οικονομικό σύστημα, αδυνατεί, έξ άντικειμένου νά σταματήσει τήν πνευματική κατρακύλα, άποτελμάτωση και καταστροφή του, γιατί ακριβώς λείπει ή ΕΥΛΟΓΙΑ ή ή ΧΑΡΙΣ και ή θυσιαστική ΑΓΑΠΗ του Παντοδύναμου ΘΕΟΥ.

Μέ βάση αυτά, άδελφοί μου, δέν πρέπει τά Μοναστήρια μας και οί Ένορίες μας, νά αποβλέπουν άποκλειστικά και μόνον στήν αριθμητική αύξηση τών μελών τους, στήν επέκταση κτιριακών έγκαταστάσεων και στήν πρόσκτηση άλλων περιουσιακών στοιχείων, αλλά προεχόντως, πρέπει νά άποσκοποϋν στήν πνευματική βελτίωση τών ιδίων και στήν ουσιαστική συνδρομή για τήν έν γενεί πνευματική προκοπή τών συνανθρώπων μας, άνεξαρτήτως θρησκευματος, έθνότητας, φύλου και χρώματος, μέ πνεϋμα ταπεινοφροσύνης και θυσιαστικής ΑΓΑΠΗΣ και τήν επίκληση τής θείας ΕΥΛΟΓΙΑΣ.

Πραγματικά ό σκοπός τής υπάρξεώς μας είναι ή έν Θεω κοινωνία όλων μας και όχι ή οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και ή υλική ευμάρεια μας και νά μή λησμονοϋμε ποτέ, πώς α) τά κρισιμότερα γεγονότα στήν Παγκόσμιο Ίστορία είναι ή ενανθρώπιση του Θεου και ή Άνάστασις του ΚΥΡΙΟΥ και β) τά πλέον σωτήρια μέσα διά τόν άνθρωπο είναι ή τακτική, έπαξία συμμετοχή στό Μυστήριο τής Θείας Ευχαριστίας και ή επίτελεις Ίεραποστολικού έργου, έσωτερικού ή έξωτερικού, μέσα στα πλαίσια τών δυνατοτήτων μας.

Μέ αυτές τίς σκέψεις ευχόμεαστε, όπως έχετε διαψιλή τήν ΧΑΡΙΝ και ΕΥΛΟΓΙΑΝ του Κυρίου και ενεργείτε, άείποτε, "σύμφυχοι, τό έν φρονοϋντες" (Φιλίπ. 2.2) και "τῷ πνεύματι ζέοντες" (Ρωμ. 12.11).

Μέ πολλήν έν Χριστῷ Άγάπη

π. Δημήτριος Τζούμας

Πρωτοπρεσβύτερος-Άρεοπαγίτης έ.τ.

Έμμανουήλ Έμμανουηλίδης-Άρεοπαγίτης έ.τ.

Άνδρέας Κατράκης-Άρεοπαγίτης έ.τ.

Βασίλειος Κλέντος-Καθηγητής Φιλόλογος

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

του εκπαιδευτικού κ. Κων/νου Γανωτή*

(α' μέρος)

Φεύγοντας σήμερα από την Θ. Λειτουργία είδα ότι ο κόσμος δέν έφευγε από τό ναό μετά τό πέρας τής Θ. Λειτουργίας. Κι έλεγα: πώς νά μή κάθονται; Είναί ευχαριστημένοι, αναπαυμένοι, χαρούμενοι οί άνθρωποι. Γιατί; Για σκεφτείτε ότι τόν Θεό τόν κατέβασαν στή γή καί τόν πήραν μέσα τους. Πώς νά μήν έχουν χαρά; Μεγάλη χαρά αυτή. Αυτή τή χαρά δέν τήν είχαν οί πρόγονοί μας.

Οί πρόγονοί μας δέν είναι κάποιοι άρχαιοι ξένοι καί άδιάφοροι. Είναι οί παππούδες μας, πρίν κάμποσες γενιές καί λαχταρούσαν κι αυτοί νά 'χουν αυτή τή χαρά. Όλοι οί άνθρωποι λαχταρούσαν αυτή τή χαρά. Λαχταρούσαν άσυνείδητα ή συνειδητά νά έχουν τό Θεό μέσα στό σώμα τους, στή ψυχή τους, νά ζούν μαζί Του. Καί δέν τό είχαν οί καϊμένοι οί άρχαιοί μας πρόγονοι, γιατί δέν τό ήξεραν. Καί έμεις όταν κάνουμε τούς Σταυρούς μας καί τίς μετάνοιές μας στά είκονίσματα, θά πρέπει νά κάνουμε καί μερικές μετάνοιες για τούς προγόνους μας πού δέν ήξεραν νά κάνουν τό Σταυρό τους. Κι όταν περνούσαν έναν κίνδυνο δέν ήξεραν νά πούν: Παναγία μου βόηθα. Δέν ήξεραν τήν Παράκληση. Γι' αυτό είναι αξιοσυμπάθητοι καί πρέπει νά τούς σκεφτόμαστε.

Σκεφτείτε ότι τή διαστροφή πού έχουν πάθει πολλοί σύγχρονοι άνθρωποι νά άγνοούν τή θρησκεία καί νά νομίζουν ότι ο άνθρωπος είναι ένα ζωο καί ότι δέν έχει τίποτα πέρα από τίς αισθήσεις του, δέν τήν είχε καμμία εποχή, σέ κανένα πολιτισμό του κόσμου. Καμμία εποχή. Τους 2 τελευταίους αιώνες παρουσιάστηκε αυτή ή ρητή άθεϊα, ή συνειδητή. Μέχρι τότε οί άνθρωποι κι όταν ακόμα άμφισβητούσαν κάποια θεότητα, τήν άμφισβητούσαν στό όνομα κάποιας άλλης θεότητας, αλλά δέν είχαν τήν άθεϊα. Είναι κάτι ανήκουστο αυτό πού συμβαίνει σήμερα.

Έτσι λοιπόν στ' άρχαία χρόνια, ψάχνοντας στά βιβλία, βλέπω τόν άνασασμό των ανθρώπων. Αναπνέω τόν καϊμό τους, τόν πόνο τους καί τούς συμπονά. Όταν έκαναν τά πανηγύρια προς τιμήν του Άπόλλωνα -ένα από τά θρησκευτικά μεγέθη πού είχαν

στήν άρχαιότητα- μαζεύονταν οί Ίωνες πού λάτρευαν τόν Άπόλλωνα, τόν θεό του φωτός, μαζεύονταν στους ναούς κι έκαναν πανηγύρια. Έκει, όπως αναφέρεται, πηγαίναν για νά επιδείξουν τά πολιτιστικά τους επιτεύγματα οί άνθρωποι, ό,τι είχε ο καθένας, αλλά πηγαίναν καί για νά λατρεύσουν τό θεό τους. Έκει έκαναν τόν περίφημο ύμνο στον Άπόλλωνα, πού άποτελούσε λατρευτικό κείμενο, όπως έχουμε σήμερα τήν Παρακλητική, κ.λπ. όπου εκεί υπάρχουν κάποιοι σίχοι συγκλονιστικοί. Αναφέρει ότι στό πανηγύρι έρχονταν καί οί μουσες κι έλεγαν τραγουδώντας: «ΰμνευσι ρα θεών δώρ' άμβροτα... » ΰμνοϋν λέει εκεί οί μουσες τά άθάνατα δώρα των θεών, «...ήδ' ανθρώπων τλημοσύνας...» καί των ανθρώπων τά βάσανα. «...ός έχοντες υπ' άθανάτοισι θεοίσι ζώουσ'...» όσα βάσανα έχοντας καί σηκώνοντας οί άνθρωποι ζούν κάτω από τήν έξουσία των άθανάτων θεών, «...άφραδέες καί άμήχανοι... » "άφραδέες" θά πει πού δέν μπορούν νά κάνουν φράση, νά σκεφτούν καί "άμήχανοι" πού δέν έχουν τρόπο νά κατασκευάσουν... Τι θέλουν οί άνθρωποι νά κατασκευάσουν, τί θέλουν νά σκεφτούν; Λέει: «...ούδέ δύνανται εύρέμεναι...» κι ούτε μπορούν νά βροϋν «θανάτοιο τ' άκος καί γήρας άλλαρ...» δέ μπορούν νά βροϋν, λέει, γιατρικό για τόν θάνατο καί άποτρεπτικό για τά γεράματα. Ο καϊμός των ανθρώπων, τά βάσανά τους. Καί δέν τους φτάνουν αυτά τά βάσανα, αλλά ζούν παράλληλα μέ τους θεούς, οί όποιοι έχουν «άμβροτα», άθάνατα δώρα. Σάν δύο κάστες δηλ., ή κάστα των ανθρώπων πού έχει όλα τά βάσανα καί ή κάστα των θεών πού τά έχει όλα πλούσια καί ωραία καί άθάνατα καί άνετα καί οί άνθρωποι έχουν συνείδηση ότι υπάρχει ωραιότερη ζωή τήν όποία ποθούν. Δέν είναι σάν τά ζωα πού δέν ύποπτεύονται ότι μπορούν νά ζήσουν καλύτερα άπ' όσο ζούν. Κι αυτός ο καϊμός χρωματίζει έντονα όλη τήν λατρεία των άρχαίων Έλλήνων. Είναι μέσα στους Όμηρικούς ύμνους, σίχοι 190-193 από τόν ύμνο στον Άπόλλωνα.

Θά πει κανείς: αυτοί οί άνθρωποι από τόσο νωρίς είχαν καταλάβει ότι τά προβλήματα μας δέν είναι αυτά τά άνόητα πού λένε οί σημερινοί πολιτικοί μας -καί επικεντρώνουν τό ενδιαφέρον μόνο σ' αυτά- ανάπτυξη, πρόοδος, βελτίωση συνθηκών ζωής κ.τ.λ. Τά

* Από όμιλία του στό Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστewς, πού γίνεται κάθε Κυριακή στό Ένοριακό Κέντρο του Ί. Ναού Άγ. Παρασκευής, του όμωνύμου προαστίου, από 11.30 έως 1 μ.μ.

προβλήματα μας είναι ο θάνατος και η φθορά. Μή κοροϊδεύομαστε ότι έχουμε άλλα σοβαρά προβλήματα. Νά γιατί οι άρχαιοι μας πρόγονοι, ενώ δεν είχαν τον αληθινό Θεό, δεν είχαν την αλήθεια, δεν είχαν την παρηγοριά, είχαν όμως σωστό προβληματισμό, ήξεραν τί τους γίνεται. Αυτή την ευθύτητα και τό καιρίο αίσθημα του αναγκαίου, του προβλήματος που πραγματικά απασχολεί την ανθρώπινη φύση, μπορεί κανείς να τους τό δώσει ως τιμητική διάκριση, των αρχαίων Ελλήνων. Ύστερα αν κανείς αναζητήσει την θεολογία τους και έχει την τόλμη και τόν χρόνο να ανακατώσει την μυθολογία τους, τότε πραγματικά θά δει μέσα εκεί έναν θρήνο, ένα αδιέξοδο, ένα χάος. Όσοι γονείς παρασυρμένοι από αυτή την αρχαιοπληξία πάρουν διδλία της ελληνικής μυθολογίας για τά παιδιά τους, γρήγορα αναγκάζονται να απολογηθούν ύστερα στά παιδιά τους για όσα φοδερά διαβάζουν εκεί. Έχει πραγματικά όρισμένες φάσεις, όρισμένες στιγμοϋλες, διαλειμματάκια που είναι ρομαντικά και... νόστιμα, θά λέγαμε. Πλήν όμως στό σύνολό της είναι γεμάτη φρίκη. Οί άνθρωποι μυθολόγησαν τή φρίκη του αίσθήματος της ζωής, τή διαμαρτυρία τους για τήν ανθρώπινη μοίρα, και τήν αγανάκτηση για τή μακαριότητα των θεών. Η πιο παλιά, ή πιο αρχαία μυθολογία είναι γεμάτη από ανθρωποκτονίες, παιδοκτονίες και σχέσεις σεξουαλικές γονιών μέ παιδιά, έπιμξίες, κ.λπ. Θά πείτε, λαϊκά είναι οι άνθρωποι έδωζαν εκεί τά άπωθημένα τους...

Όταν φτάσαμε όμως στην κλασσική εποχή, πού ή αρχαιότητα έφτασε στό ύψιστο σημείο της ώριμότητάς της, εκεί θά πρέπει να σταθούμε και να μελετήσουμε τή θεολογία των αρχαίων Ελλήνων. Κάθε παράδοση φτάνει σ' ένα επίπεδο ώριμότητας.

Κάποιοι όνειρεύονται μιά αρχαία ελληνική θρησκεία, επειδή πηγαίνουν στά μουσεια και βλέπουν τά αγάλματα κάτασπρα. Και λένε κοίταξε ανοιχτόκαρδα πράγματα, ελεύθερα, στον ήλιο, στό φώς κ.τ.λ. Βέβαια οι αρχαιοι τά έδαφαν τά αγάλματα, εμείς τά βρισκουμε άσπρα, γιατί τά έχει άσπρίσει τό χώμα κι ή βροχή πού τά φαγε. Και φαντάζονται μιά θρησκεία ελεύθερη πού αφήνει τόν άνθρωπο ελεύθερο. Τώρα, πόσο ελεύθερο, αλήθεια, αφήνουν τόν άνθρωπο; Ό φόδος των δαιμόνων... μπορούμε να τό καταλάβουμε αν δοϋμε τους αφρικανούς πριν από τίς ιεραποστολές, όταν ζούν κάτω από τόν τρομό του μάγου και των πνευμάτων. Αυτό τόν φόδο τόν είχαν και οι αρχαιοι Έλληνες. Όχι μόνο τόν είχαν αυτό τόν τρομό αλλά και όλη ή ιστορία τους, ή αρχαϊκή ιστορία τουλάχιστον, πού είναι μπλεγμένη μέ τήν μυθολογία τους, είναι γεμάτη από αυτό τόν τρομό. Σκεφτείτε πώς ξεκινάει ή Τρωϊκή έκστρατεία, πού έπρεπε να

περάσει από τή θυσία της Ίφιγένειας για να προχωρήσει, αλλιώς δεν προχωρούσε. Λέει ο Αισχύλος ότι της έφραξαν τό στόμα μέ πετοιά, για να μη ξεστομίσει κατάρες, γιατί πίστευαν ότι οι κατάρες ενός μελοθανάτου πιάνουν και τήν έσφαξαν τήν κοπέλα χωρίς να μπορεί ούτε να φωνάξει, ούτε να διαμαρτυρηθεί, ούτε να παραπονεθεί, γιατί αλλιώς δε θά μπορούσε να γίνει ο Τρωϊκός Πόλεμος. Σκεφτείτε όταν έγινε ο Τρωϊκός Πόλεμος έπρεπε επάνω στον τάφο του Πατρόκλου να θυσιαστοϋν 12 πρηγκιπόπουλα, να σφαχτοϋν και πάνω στον τάφο του Αχιλλέα να θυσιαστεί ή Πολυξένη. Άρα οι ανθρωποθυσίες παίρνουν και δίναν. Θά μου πείτε μυθολογία ήταν. Οί μυθολογίες απλά δημιουργοϋν ένα συναισθηματικό κλισέ θά λέγαμε γύρω από κάποια ιστορικά γεγονότα. Είναι θρύλοι, δεν είναι φανταστικά άποκϋματα.

Θά προχωρήσουμε όμως λίγο. Νά δοϋμε τόν άνθρωπο της εποχής εκείνης πώς είναι έρμαιο υπερφυσικών δυνάμεων τίς όποιες τρέμει και τίς όποιες εκμεταλλεύεται για να βγάλει από πάνω του τήν ευθύνη. Ξέρουμε ότι οι θεοί και οι άνθρωποι ζοϋσαν στον ίδιο χώρο περίπου, τους όποιους έφεγγε και αυτός ο ήλιος. Λέει ότι ο ήλιος βγήκε για να φαείνει τους θεούς και τους ανθρώπους και οι θεοί έκαναν τά κέρια τους. Ο Δίας εμφανίζεται ότι κυβερνά τόν κόσμο αλλά και αυτός υπόκειται στη μοίρα, τήν εϊμαρμένη και ξέρουμε από τήν Ίλιάδα ότι όταν ήρθε ή ώρα να πεθάνει ο Σαρπηδόνας, βασιλιάς των Λυκίων, ο γιός του Δία, ο Δίας σκέφτηκε να γλιτώσει τό γιό του από τή μοίρα τήν κακή αλλά τότε έπρεσαν οι άλλοι θεοί και του είπαν ότι δε μπορείς εσύ να ταράξεις τήν τάξη της μοίρας, γιατί άμα το κάναμε όλοι αυτό και ο καθένας έδωξε τό δικό του άνθρωπο, τότε θά χαλάσει ο κόσμος. Και τότε αναγκάστηκε ο Δίας να παραιτηθεί και να αφήσει τό γιό του να σκοτωθεί μόνο πού έβρεξε αιμάτινη βροχή στη γη, πάνω στα λειβάδια της Τροίας για να δείξει τόν πόνο του, τόν καϋμό του και παρακάλεσε τόν Απόλλωνα να του πλύνει τίς πληγές και τότε ο ύπνος και ο θάνατος τόν πήραν και τόν πήγαν στη Λυκία και του έκαναν τάφο πέτρινο, κ.λπ. Έτσι δεν είχαν ούτε τήν παντοδυναμία των θεών εξασφαλισμένη. Ήταν υποκείμενοι στη μοίρα κι ή μοίρα δεν είχε πρόσωπο, ήταν μιά κρυφή δύναμη άπροσοδιόριστη.

Μέσα σ' αυτό τόν τρομό ζοϋσαν οι άνθρωποι και δεν ήξεραν ποιοί κανονίζουν τή ζωή τους. Όπως ακριβώς τά πρόβατα σήμερα στο κοπάδι πού δεν ξέρουν πότε ο βοσκός θά τά σφάξει. Κι αυτό τό αίσθημα τό είχαν, τήν πικρία τήν εξέφραζαν. Πολλές φορές έχουμε αυτή τήν έκφραση της πικρίας των ανθρώπων κι αν προσέξετε όπου περιγράφει ο Όμη-

ρος παλληκάρια πού ἔγραψαν ιστορία μέ τήν παλληκαριά τους, πού ἦταν συνήθως παιδιά θεῶν πού ἔκαναν μέ θνητές γυναῖκες, μετά περιέγραφε τό τέλος, τό θλιβερό τους θάνατο. Ἄρα μιά ἀπαισιοδοξία κυριαρχοῦσε στό αἶσθημα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων γιατί ἤξεραν ὅλοι πώς ὅ,τι νά κάνουν, ὅσο σπουδαῖοι κι ἄν φανοῦν, ὅποια δόξα κι ἄν ἀποκτήσουν θά ῥθει στό τέλος, ἕνας κεραυνός, ἕνα βέλος ἀπό τόν Ἡρακλῆ, ἀπό τήν Ἄρτεμι, μιά φωτιά, ἕνα κακό καί θά τούς συντρίψει. Μέ αὐτή τή δεβαιότητα τῆς συντριβῆς ζοῦν ὅλοι οἱ ἥρωες κι ὁ Πάτροκλος κι ὁ Ἡρακλῆς κι ὁ Ἀχιλλέας κι οἱ πάντες. Θά μοῦ πεῖτε γιατί ἀναφέρομαι σ' αὐτά, τά μυθολογικά; Γιατί μέ τή μυθολογία ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά δώσει μιά ἐρμηνεία, τήν ὁποία ἀντί νά τήν δώσει μέ μιά ξύλινη γλώσσα, νά πεῖ ἔτσι κι ἔτσι φαντάζομαι τή ζωή, τή δίνει μέ μυθολογικές εἰκόνες.

Ἡ ζωή, ὅπως τή δίνει ἡ ἑλληνική μυθολογία, εἶναι ἕνα βαρύτατο γεγονός μέσα στό ὁποῖο εἶναι μπλεγμένος ὁ ἄνθρωπος. Χαρακτηριστικό εἶναι καί τό δράμα τοῦ Αἰσχύλου «Προμηθεΐας Δεσμώτης». Ὁ τίτανος Προμηθεΐας δέν μποροῦσε νά δεχτεῖ τήν τόση δυστυχία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, πού οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν ὄχι μόνο μελλοθάνατοι ἀλλά καί ὑποκείμενοι σάν τά πιό ἀπροστάτευτα ζῶα σέ ὅλες τίς καιρικές συνθήκες πού προέκυπταν, τίς ὁποῖες δέν εἶχαν τήν τέχνη νά βελτιώσουν κι αὐτό τούς στοίχιζε. Ὁ Προμηθεΐας λοιπόν ἀπό συμπόνοια, «διά λίαν φιλότητα βροτῶν», -ὅπως λέει κι ἐπαναλαμβάνει συχνά στό ἔργο του ὁ Αἰσχύλος- λόγῳ τῆς ὑπερβολικῆς ἀγάπης πρὸς τούς ἀνθρώπους, κλέβει τή φωτιά ἀπό τούς θεοούς, γιά νά τή δώσει στούς ἀνθρώπους, ὄχι γιά νά λύσουν τό πρόβλημα τοῦ θανάτου καί τῶν γηρατιῶν. Γι' αὐτά δέν ὑπῆρχε ἐλπίδα. Ἀλλά γιά νά ζήσουν, ὅσο θά ζοῦσαν, κάπως καλύτερα, κάπως πιό δυνατοί, πιό προστατευμένοι. Ἀλλά αὐτή ἡ ἀγάπη πρὸς τούς ἀνθρώπους, μή ξεχνάμε ὅτι εἶχε κάποιους ἀντιπάλους. Ἦταν οἱ θεοί. Αὐτοί μίσησαν πολύ τόν Προμηθεΐα καί τόν κάρφωσαν στόν Καύκασο. Δηλ. οἱ θεοοί τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φθονοῦσαν καί τό παραμικρό ἴχνος εὐτυχίας στόν ἄνθρωπο. Τό παραμικρό ἴχνος προστασίας καί στοργῆς ἀπό ὁποιαδήποτε δύναμη. Ἐπαληθεύεται αὐτό πού λέει καί ἡ Γραφή (Ψαλμοί): «οἱ θεοοί τῶν ἐθνῶν δαιμόνια». Ἀπό τούς ἀνθρώπους ἠθελαν ὑποταγή, δόξα, προσκύνηση καί τίποτ' ἄλλο. Μέ τή μοῖρα τῶν ἀνθρώπων ἔπαιζαν. Εἶδαμε στήν Ἰλιάδα νά μοιράζονται οἱ θεοοί, ὅπως στίς ὁμάδες οἱ φίλαθλοι, οἱ μισοοί ἀπό 'δῶ καί οἱ μισοοί ἀπό 'κεῖ καί ὑποστήριζε ὅποιον ἠθελε ὁ καθένας, ἔτσι γιά γοῦστο, γιά εὐχαρίστησή του, μέ τυχαία ἐπιλογή καί βοηθοῦσαν τούς ἀνθρώπους νά ἀνοίγουν τά

κεφάλια ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, νά σφάζονται περισσότερο, νά σκοτώνονται περισσότερο.

Ὁ Προμηθεΐας, μέσα στό δράμα τοῦ Αἰσχύλου, μιλάει μέ ἐχθρότητα, μέ ἀντιπάθεια μεγάλη γιά τό Δία. Λέει ὅτι εἶναι καινούργιος θεός, γεμᾶτος κακία καί σκληρότητα γιά τούς ἀνθρώπους καί προβλέπει τήν πτώση του. Καί ἀνήσυχος ὁ Δίας στέλνει τόν Ἐρμῆ νά μάθει λεπτομέρειες. Ὁ Προμηθεΐας δέν δίνει τίς πληροφορίες στόν Ἐρμῆ καί ὁ Ἐρμῆς τόν ἀπειλεῖ καί τοῦ λέει: τέτοια θά πάθεις, ὅπως εἶσαι ἐδῶ κάρφωμένος θά μείνεις αἰῶνες ἔτσι καί δέν θά γλιτώσεις ἀπό αὐτή τή συμφορά σου, ἐκτός ἄν φανεῖ καί θελήσει κάποιος θεός νά περπατήσῃ γιά σένα στά ἀνήλιαγα βάθη τοῦ Ἄδη. Ὅπως λέει τό χωρίο: «τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα...» τέτοιου μαρτυρίου τό τέρμα μή τό περιμένεις καθόλου, «...πρῖν ἄν θεῶν τίς διάδοχος τῶν σῶν πόνων φανῆ θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἄιδην κνεφαῖα τ' ἀμφί Ταρτάρου βάθη» πρῖν λέει κάποιος θεός νά γίνει διάδοχος τῶν πόνων σου, δηλ. νά πάρει τούς πόνους σου καί τά βάσανά σου ἐπάνω του, νά τά κάνει δικά του καί νά θελήσῃ νά πάει στόν σκοτεινό, τόν χωρίς αὐγή Ἄδη καί στά τάρταρα, τά σκοτεινιασμένα βάθη του νά κατέβῃ γιά 'σένα. Νομίζω ὅτι εἶναι ἡ πιό σαφέστατη προφητεία τοῦ σπερματικῆς λόγου γιά τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς θυμίζει τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως ὅπου ὁ Χριστός μέ τήν «εἰς Ἄδου κάθοδον» ἀδράχνει μέ ὀρμή τά χέρια τῶν πρωτοπλάστων καί τούς βγάζει ἀπό τούς τάφους. Μπορεῖ οἱ θεοοί νά ἦταν ὑποκείμενοι στή μοῖρα καί νά μήν εἶχαν τή δύναμη νά ξεφύγουν ἀπ' αὐτή καί ν' ἀποφασίζουν ἐλεύθερα. Ὁ θεός ὅμως, γιά τόν ὁποῖο μιλάει ὁ Αἰσχύλος στό δράμα του, θά ἀποφασίσει ἐλεύθερα καί θά θελήσει νά γίνει διάδοχος τῶν πόνων τοῦ Προμηθεΐα.

Αὐτά δέν ὑπῆρχαν σέ ἄλλες παραδόσεις προηγουμένως καί ὅταν θέλησε ὁ Αἰσχύλος νά βρεῖ ἥρωα νά παίξει τόν Προμηθεΐα, δέν δεχόταν κανένας νά ἀναλάβῃ, ἐνῶ ἦταν τότε περιζήτητες αὐτές οἱ θέσεις ἠθοποιῶν στό ἀρχαῖο θέατρο, πληρώνονταν καί καλά, καί ἦταν πολύ τιμημένες. Κι ὅμως δέν εὗρισκε κανένα, γιατί ἔπρεπε νά μιλήσει μέ τέτοια ὑβριστικά λόγια γιά τόν Δία καί δέν τολμοῦσε κανείς νά τό κάνει αὐτό. Τελικά στή πρώτη παρουσίαση τοῦ δράματος τόν ρόλο τοῦ Δία τόν ἔπαιξε ὁ ἴδιος ὁ Αἰσχύλος καί στίς πρόδες, τήν ὥρα πού ξεστομίζε αὐτά τά λόγια ἐναντίον τοῦ Δία, κατέβηκαν οἱ ἄνθρωποι κάτω ἀπό τίς κερκίδες νά τόν σκοτώσουν καί κατέφυγε στή Θυμέλη πού ἦταν ἰκέτις τοῦ Θεοῦ κι ἔτσι τή γλίτωσε. Ὅταν ὕστερα ὅμως τό 'παξε κανονικά τό δράμα δέν τόν ἔδειραν οἱ ἄνθρωποι γιατί εἶχαν ἀρχίσει νά τό σκέφτονται καί εἶπαν: «αὐτός λέει κάτι

φοβερό· θά ῥθει ἕνας θεός γιά νά σώσει τόν Προμηθέα, πού "διά λίαν φιλότητα θροτῶν" ὑποφέρει, πού θά θελήσει ὁ θεός αὐτός νά κατεβεῖ στόν "Ἄδη γι' αὐτόν καί νά γίνει διάδοχος τῶν πόνων του. Σαφέστερο μήνυμα δέν ὑπῆρχε ἀπ' αὐτό. Δροσιά ἀπλώθηκε στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

"Όταν μετά ἦρθε ἡ Ἰώ, μιά κοπελίτσα παρθένος τήν ὁποία κατεδίωκε ὁ Δίας κι αὐτή ἔφευγε, ἀφοῦ περιγηγήθηκε ὅλο τόν κόσμο, βρέθηκε στόν Καύκασο κι ἔμεινε ἐκστατική μπροστά στό μαρτύριο τοῦ Προμηθέα καί λέει: «ἔτσι θά μείνεις ἐσύ, δέ θά σέ σώσει κανένας; Σ' ἐγκατέλειψαν ὅλοι;». Τῆς λέει τότε ὁ Προμηθέας ὅτι θά μέ σώσει ἕνας γόνος δικός σου. Ξαφνιάζεται τότε ἡ παρθένος Ἰώ: «Πῶς εἶπας;». Ὁ Προμηθέας ἀπαντᾷ μέ ἕνα τρόπο πού θά μᾶς ἀφήσει κατάπληκτους. **Σέ 13 γενιές ἀπό σήμερα θά συμβεῖ αὐτό. Τό δράμα παραστάθηκε γύρω στό 440-445 π.Χ. Ἐάν μετρήσουμε τίς γενιές μέχρι τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι 13.** Δέν θέλω νά πῶ ὅτι ἦταν προφήτες, ἄν καί ὁ Θεός ἀγαποῦσε καί τούς εἰδωλολάτρεις καί τούς ἰσραηλίτες τό ἴδιο. Δέν ἔδωσε σαφείς προφητικές δυνάμεις σέ ἄλλους λαούς. Πλήν ὅμως ὅλοι εἶχαν ἕνα μεσσιανισμό κι ὅλοι περιμέναν, ὅπως περιμένε κι ὁ Ἰσραήλ. Ἀλλά ἐδῶ ἔχουμε τόσο σαφῆ δείγματα προφητικότητας! Ἐμένα τουλάχιστον μοῦ ἀφήνουν τήν ἐντύπωση ὅτι οἱ ἄνθρωποι πονοῦσαν, βασανίζονταν, λαχταροῦσαν λύτρωση καί μέσα στή λαχτάρα τους εὑρίσκε τόν κατάλληλο τρόπο, θά λέγαμε, καί ἀπαντοῦσε ὁ Θεός ὥστε νά ἔχουν μιά παρηγοριά. Ὁ Αἰσχύλος δίνει τήν παρηγοριά αὐτή πού τή θγάζει ἀπό τή μεγάλη του καρδιά. Δέν τήν δρίσκει μέσα στήν παράδοση. Ἡ παράδοση ἢ λαϊκή πού ἔχουμε, θγάζει μόνο τήν πολύ μεγάλη θρωμά τῶν θεῶν.

Ὁ Πλάτωνας στά δύο πρῶτα βιβλία τῆς "Πολιτείας" του ἀνασκευάζει τόν "Όμηρο καί λέει: "δέν μπορεῖ νά μᾶς λέει τέτοιες μεγάλες θρωμές γιά τούς θεούς ὁ "Όμηρος". Κι ὅμως ὁ "Όμηρος ἐκπροσωπεῖ τόν λαό, δέν θγάζει φαντασίες δικές του. Ὁ "Όμηρος καταγράφει τίς λαϊκές παραδόσεις. "Όλες τίς κακίες πού μποροῦσαν νά υπάρξουν παρασταίνονται νά τίς κάνουν οἱ θεοί. Ὁ Αἰσχύλος ὅμως προχωρεῖ πέρα ἀπ' αὐτά καί μᾶς δίνει τήν ἐλπίδα πῶς σέ 13 γενιές θά ῥθει ὁ διάδοχος τῶν πόνων. Θά λέγαμε ἐμεῖς, αὐτός πού πῆρε πάνω στόν ὦμο του τά βάσανα τῶν ἀνθρώπων. Θά περπατήσει στόν "Ἄδη ὡς θεός, γιά χάρη τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι τόσο ἐλπιδοφόρα αὐτά. Μιά δροσιά, μιά αὔρα φυσάει μέσα ἀπό τό ἔργο τοῦ Αἰσχύλου κι ἔρχεται καί μᾶς δυναμώνει.

Ἀπό ἕνα χαμένο ἔργο τοῦ Αἰσχύλου πού τό ἔχει πάρει ὁ Καδάφης καί τό ἔχει κάνει ποίημά του μέ

τόν τίτλο «Ἄπιστία», ἀναφέρεται ὅτι στούς γάμους τοῦ Πυλέα καί τῆς Θέτιδας ἦταν καί ὁ Ἀπόλλων κι ὅταν ἦπτε τήν ἀμβροσία πού τόν κέρασαν εὐχήθηκε ὅτι ἀπό αὐτόν τόν γάμο θά θγεῖ ἕνα παιδί ἀθάνατο πού θά τιμήσει τούς γονεῖς του καί θά δοξασθεῖ, κ.λπ. "Όταν ὅμως ἔμαθε ἡ Θέτις μετά ὅτι σκοτώθηκε ὁ γιός της, μέσα στούς θρήνους τούς φοβερούς της εἶπε: «καί πού ἦταν ὁ Ἀπόλλωνας, ἀφοῦ ἦταν παρών στόν πόλεμο, πού ἦταν κι ἄφησε τό παιδί μου νά σκοτωθεῖ;». Καί τῆς εἶπαν οἱ γέροντες πού ἔφεραν τήν εἶδηση: «ὁ Ἀπόλλωνας τόν σκότωσε». Ἐκεῖ τελειώνει τό δράμα. Ἄλλωστε ὁ Ἀπόλλωνας, ὅπως ἀναφέρει ὁ "Όμηρος, ἔδωσε τό πρῶτο κτύπημα στόν Πάτροκλο ἀφοπλίζοντάς τον. Φαίνεται δηλ. ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι προδωμένοι ἀπό αὐτούς πού λένε θεούς, ὅτι ἀπ' αὐτούς ἔχουν μόνο ἀρνητικά στοιχεῖα στή ζωή τους καί εἶναι δυστυχημένοι βαθύτατα. Δέν τά λένε αὐτά γιά νά κάνουμε λογοτεχνία. Φαίνεται ὁ προβληματισμός τῶν ἀρχαίων.

"Όπως καί στό ποίημα τοῦ Καδάφης «Τά ἄλογα τοῦ Ἀχιλλέως» πού ἀναφέρονται στό ἐπεισόδιο τῆς Ἰλιάδας, πού τά ἄλογα τοῦ Ἀχιλλέως βλέποντας τόν Πάτροκλο σκοτωμένο ἄρχισαν νά κλαῖνε καί ν' ἀνακατεύουν τίς χαῖτες τους μέ τήν ἄμμο. Κι ὀνομάζει ὁ Καδάφης τά ἄλογα «...ἐγγενῆ» καί λέει ὅτι εἶπε ὁ Δίας στούς ἄλλους θεούς, ὅτι δέν κάναμε καλά νά δώσουμε τά ἄλογα στόν Ἀχιλλέα, γιατί τί φταῖνε αὐτά τώρα νά ὑποφέρουν μέ τή μοῖρα τῶν ἀνθρώπων; Λυπήθηκε τά ἄλογα καί δέν λυπήθηκε τούς ἀνθρώπους. Τέτοια εἰκόνα ἀπάνθρωπη γιά τούς θεούς διασώζεται. Ἔτσι εἶδαν ὁ "Όμηρος καί ὁ Καδάφης τήν ἐξευτελισμένη μοῖρα τῶν ἀνθρώπων, μέ τόν τρόπο του ὁ καθένας. Ὁ "Όμηρος ἦταν ὅλος θεολογικός ἀπό τήν ἀρχή ὡς τό τέλος του κι ἐκπροσωπεῖ τή φιλοσοφία ζωῆς τοῦ Ἑλληνα τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς μέχρι τό κῆρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Πνύκα. "Όλο τό ἔργο τοῦ Ὀμήρου, γιά τούς ἀρχαίους Ἑλληνες, ἀντιστοιχεῖ, θά λέγαμε, μέ ὅλη τήν ἐκκλησιαστική λογοτεχνία τῆ δικῆ μας. Ἀφοῦ κι ὁ Σωκράτης ἀντλοῦσε στοιχεῖα ἀπό τόν "Όμηρο. Νά ἡ ἀνεπάρκεια τῆς θεολογίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων στό πιό ὑψηλό της ἐπίπεδο, ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ξεπεράσει πιά τίς ἀνθρωποθυσίες, τίς ἐπιμιξίες κι ὅλα αὐτά τά φοβερά τῆς ἀρχαιότητος πού ἀναφέρονται στή μυθολογία. Ὁ ποιητής κλαίει γοερά κι ἀπαρηγόρητα γιά τήν ἄθλια μοῖρα κι ἐκφράζει τό λαό. Γιατί οἱ ἄνθρωποι ἦταν βαριά τραυματισμένοι κι ἀπογοητευμένοι ἀπ' τή θρησκεία τῶν εἰδώλων καί εἶχαν συνειδητοποιήσει καί μάλιστα δραματικά τήν ἀνεπάρκεια της.

(συνέχεια στό ἐπόμενο)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ «ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ» ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

του κ. Ἀθανασίου Νεοφωτίστου,
τ. Ἐπιθ/τοῦ Δημοτ. Ἐκπαιδύσεως,
ἐπιτίμου Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

«... ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρός με καί μή κωλύετε αὐτά» (Λουκ. 18, 16)

Πολλές φορές, ἀγαπητοί ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας, κατά τήν πολυετή διακονία μας στόν τομέα τῆς ἐνημέρωσης τῶν ἀδελφῶν μας ἐν Κυρίῳ, περὶ τῶν ομάδων τῆς παραθηρσκειᾶς καί τῶν αἰρέσεων πού δροῦν στή χώρα μας, μᾶς ἀπασχόλησε ὁ προβληματισμός τί εἶναι ἐκεῖνο πού κάνει νεαρά κυρίως ἄτομα νά ἀπομακρύνονται ἀπό τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ν' ἀκολουθοῦν τήν ὁδὸ τῆς πλάνης καί τῆς ἀπώλειας. Προσπαθούσαμε δηλαδή νά βροῦμε τί φταίει, ποιά εἶναι τὰ αἴτια πού ὀδηγοῦν ὀρισμένα ἄτομα νά δέχονται τὰ παραπλανητικά μηνύματα τῶν «ἡγετῶν» νέων κοσμοθεωριῶν καί νά γίνονται ὀπαδοί τους, εὐκολη λεία τους, θά λέγαμε καλύτερα.

Δέν εἶναι σκοπός τοῦ παρόντος ἄρθρου ἡ ἀνάλυση τῶν αἰτίων μᾶς τέτοιας ἀπόφασης καί ἀλλαγῆς ὄντολογικοῦ προσανατολισμοῦ. Αὐτό ἄλλωστε δέν εἶναι εὐκόλο νά τό προσεγγίσει κανεῖς διανοητικά. Κάθε περίπτωση πού ἔχουμε ἀσχοληθεῖ κι ἔχουμε ἀντιμετωπίσει εἶναι τελείως διαφορετική μέ μία ἄλλη τῆς ἴδιας αἵρεσης ἢ ψυχολατρίας.

Παρατηρήσαμε ὅμως κάποια κοινά πράγματα πού μᾶς ὀδηγοῦν στήν ἐξαγωγή κάποιων γενικῶν διαπιστώσεων καί συμπερασμάτων. Πρώτη διαπίστωση-συμπέρασμα: Ἀπελπισμένοι γονεῖς ἀπό τό δράμα πού ἀντιμετωπίζουν ἀπό τήν προσχώρηση παιδιῶν τους σέ «λατρεῖες» καί νεοφανεῖς αἰρέσεις, ὅταν τούς ἐρωτοῦμε ποιά ἦταν καί εἶναι ἡ σχέση τους μέ τήν Ἐκκλησία μᾶς ἀπαντοῦν σχεδόν στερεότυπα ὅτι ἦσαν χλιαρές ἕως ἀδιάφορες. Ἐκκλησιάζονταν κάθε Χριστούγεννα ἢ Πάσχα καί σέ κάποιες ἄλλες μεγάλες ἐορτές καί «οὐδέν ἄλλο». Τούς συμβουλεύουμε νά μείνουν στό χῶρο τῆς διακονίας μας, νά ἐνημερωθοῦν πάνω στά ζητήματα πού τούς ἀφοροῦν καί νά ζήσουν μαζί μας τή λατρευτική ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, συμμετέχοντας σέ λατρευτικές ἀκολουθίες, προσκυνηματικές ἐκδρομές, ἀγρυπνίες, διαλέξεις, ἡμερίδες, σεμινάρια, κ.λπ. Ἡ σύνδεση αὐτῆ τῶν σχέσεών τους μέ τήν Ἐκκλησία καί τούς ποιμένες τῆς ἐπιφέρει οὐσιαστική ἀλλαγὴ στή ζωὴ καί τήν συμπεριφορά ὅσων παραμένουν καί βοηθοῦν ἐνεργά τό ἔργο μας. Ἀντιμετωπίζουν μέ ὑπομονή τήν τραγική κατά-

στασή τους, προσεύχονται καί ἐλπίζουν. Καί κάποια στιγμή γίνεται τό θαῦμα. Τό παιδί τους ἐγκαταλείπει τό κέντρο τῆς ομάδας καί ἐπιστρέφει στήν ἀγκαλιά τους μέ ἐμφανῆ ψυχικά τραύματα, ἀλλά ἀπελευθερωμένο ἀπό τὰ δεσμά τῆς δουλείας, τοῦ καταναγκασμοῦ καί τῆς ἀλλοτριώσεώς του πού μεθοδικά τοῦ εἶχε ἐπιβάλλει ἡ ὁμάδα στήν ὁποία ἀνήκε. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μέ τίς προσευχές τῆς Ἐκκλησίας μας ἐνήργησε στή λύση τοῦ δράματός τους.

Δεύτερη διαπίστωση-συμπέρασμα: Τά περισσότερα παιδιά πού μπλέκουν σέ ομάδες ἀνήκουν σέ οἰκογένειες μέ ἀνύπαρκτη Ἐκκλησιαστική ζωὴ καί ἐπομένως καί τὰ ἴδια δέν εἶχαν δεσμούς μέ τήν Ἐκκλησία. Οἱ γονεῖς τους ὑποταγμένοι σέ ἐπαγγελματικές ἀσχολίες καί κοινωνικές ἐκδηλώσεις «δέν εἶχαν χρόνο» νά ἐνδιαφεροῦν γιά τήν θρησκευτική ἀγωγή τῶν τέκνων τους μέ ἀποτέλεσμα νά βρεθοῦν κάποτε αὐτά σέ τρομερά ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα καί ἀναπάντητα ἐρωτήματα, ὅπως: ποιός εἶμαι, ἀπό πού ἔρχομαι, πού πηγαίνω, ἂν ὑπάρχει Θεός, κ.λπ. Ἡ ἔλλειψη θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καί ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος ὀδηγεῖ σέ ἄλλους χώρους, ὅπου ἐπιτήδειοι αἰρεσιάρχες ὑπόσχονται ὄχι μόνο ἀπάντηση, ἀλλά καί «λύση» πού ἱκανοποιεῖ καί ἐνθουσιάζει ἀρχικά τούς νέους, ἕως ὅτου ἔλθει ἡ διάψευση πού συνήθως ἔρχεται ἀργά, ὅταν οἱ πόρτες πίσω ἔχουν κλείσει καί ὁ διανοητικός χειρισμός ἔχει ἐπιφέρει πλήρη ἀλλοίωση τῆς ψυχικῆς τους δομῆς.

Δέν εἶχαν οἱ νέοι μας αὐτοί Ἐκκλησιαστικές ρίζες, οἱ «ἀποθῆκες» τους δέν περιεῖχαν ἐκκλησιαστικές ἐμπειρίες, οἱ «μπαταρίες» τους δέν ἦσαν φορτισμένες μέ γνήσια καί πλήρη ἐκκλησιαστική ζωὴ πού θά ἔδινε ἀπαντήσεις στίς ὑπαρξιακές τους ἀναζητήσεις, δέν εἶχαν δηλαδή ἐκκλησιαστικό φρόνημα.

Πολλά παιδιά δέν εἶχαν ἀναμνήσεις ἀπό κάποιον οἰκογενειακό ἐκκλησιασμό, δέν εἶχαν κοινωνήσει ποτέ τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ καί γενικά δέν γνώριζαν πολλά πράγματα γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν ἀποστολή τῆς. Τό μόνο πού τούς εἶχε μείνει σάν ἀπωθημένο ἦταν κάποιες ἐντονες ἐπικρίσεις τῶν γονέων τους ἢ ἄλλων οἰκογενειακῶν ἢ φιλικῶν προ-

σώπων κατά κληρικῶν γιά φιλοχρηματία, σκάνδαλα κ.λπ., κ.λπ.

Μέ τέτοια βιώματα ἀσφαλῶς εἶναι εὐκολός ὁ δρόμος τῆς ἀποστασίας καί τῆς ἀποδοχῆς «ἄλλων» κηρυγμάτων καί διδασκαλιῶν.

Μᾶς ἔλεγε μία κυρία πού πέρασε φοβερή περιπέτεια σέ ἀποκρυφιστικούς χώρους ὅταν «ἦλθεν εἰς ἑαυτήν» καί εἰσῆλθε στήν θαλπωρή τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δέν θυμᾶται ποτέ νά πῆρε στήν ἀγκαλιά της τά παιδιά της καί νά τά κοινωνήσει, ὅπως βλέπει τώρα νά κάνουν νεαρές μητέρες τίς Κυριακές στίς Ἐκκλησίες. Καί ἔκλαιε πικρά ἡ δύστυχη ἀναλογιζόμενη τήν εὐθύνη της γι' αὐτή της τήν ἐπιλογή, πού ἔφερε ἀνυπολόγιστα δεινά στήν οἰκογένειά της, ὅπως διάλυση, οἰκονομική καταστροφή καί παρ' ὀλίγον νά στοιχίσει τή ζωή της (εἶχε ἐπιλεγεί ὡς ἐξιλαστήριο θύμα στό δωμό τοῦ Ἑωσφόρου). «Ψώνιζα» ἔλεγε πικρόχολα «ἀπό τό ἐμπορικό κατάστημα τοῦ διαβόλου καί "φαρμάκωνα" μέ τά ψώνια του τά παιδιά μου καί τόν ἄντρα μου». «Καί τί κρίμα», ἔλεγε μέ πικρά δάκρυα. «Ἡ Ἐκκλησία ἦταν 100 μέτρα πιό πέρα ἀπό τό σπίτι μου».

«Οἱ συνήθειες», λέγει σύγχρονος στοχαστής, «ἀρχίζουν λεπτές σάν ἰσοί ἀράχνης καί καταλήγουν σχοινιά, καραδόσχοινα». Ἡ πιό εὐλογημένη συνήθεια εἶναι ὁ «ἐκ κοιλίας μητρός» ἐκκλησιασμός τῶν παιδιῶν. Αὐτό τό «ἐκ κοιλίας μητρός» δέν εἶναι ἐκφραστικό σχῆμα, ἀλλά κυριολεκτική ἐμπειρία, ὅταν οἱ μητέρες ἐκκλησιάζονται καί κοινωνοῦν στήν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης τους. Καί συνεχίζουν τακτικά - τακτικότερα νά πηγαίνουν στήν Ἐκκλησία μέ τά μωρά τους στήν ἀγκαλιά τους καί νά κοινωνοῦν καί οἱ ἴδιες μαζί μέ τά παιδιά τους.

Κομίζω «γλαῦκα εἰς Ἀθήνας» τονίζοντας τή σημασία καί τή δύναμη τοῦ παραδείγματος. «Τά παιδιά κλείνουν τ' αὐτιά τους στίς συμβουλές, ἀλλά κρατοῦν ἀνοιχτά τά μάτια τους στό παράδειγμα». Εἶπε κάποιον μικρό παιδί, μαθητής Δημοτικοῦ Σχολείου, στόν πνευματικό του τό ἐξῆς ἀμίμητο: «Ὅταν θά μεγαλώσω δέν θά πηγαίνω στήν Ἐκκλησία τήν Κυριακή. Θά κοιμᾶμαι ὅπως οἱ γονεῖς μου!... ». Γι' αὐτό οἱ πνευματικοί συμβουλεύουν τούς γονεῖς νά ἐκκλησιάζονται τακτικά μαζί μέ τά παιδιά τους, καί νά κοινωνοῦν μαζί μέ τά παιδιά τους. Γιατί συμβαίνει καί αὐτό: νά πλησιάζουν γονεῖς τό ἱερό Ποτήριον μέ τό Σῶμα καί τό Αἶμα τοῦ Κυρίου μας, νά μεταλαμβάνουν τά παιδιά τους, καί οἱ ἴδιοι νά ἀποχωροῦν χωρίς νά μεταλάβουν.

Ἀπό ὅσα εἶπαμε, φίλοι ἀναγνώστες, παραπάνω, προκύπτει τό συμπέρασμα ὅτι οἱ αἰρέσεις βρῖσκουν «πρόσφορο ἔδαφος» σέ ἄτομα πού ἔχουν χάσει τήν

ἐπαφή τους μέ τήν Ἐκκλησία, ἔχουν χάσει τήν προσωπική τους ἐπικοινωνία μέ τό Θεό, δέν διαθέτουν γνήσιο Ἐκκλησιαστικό ἦθος πού ἀτσάλώνει τίς ἀντιστάσεις τους σέ πειρασμικές προσβολές καί νεοφανή συνθήματα. Ὅταν ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὅταν «δέν ἀπλώνουμε τό χέρι νά πάρουμε τά δῶρα τοῦ Οὐρανοῦ», τότε ἡ ψυχή μας μένει ἄδεια, γκρεμίζουμε τίς γέφυρες ἐπικοινωνίας μέ τόν Κύριο καί γινόμαστε «παίγνιο» τοῦ ἀνθρωποκτόνου. «Ψωνίζουμε δηλ. ἀπό τό ἐμπορικό του κατάστημα».

Γιά νά ἀποκτήσει κανεῖς γνήσιο Ἐκκλησιαστικό ἦθος πρέπει ν' ἀρχίσει κατά κανόνα νωρίς μέ τόν τακτικό Ἐκκλησιασμό του, μέ τήν κατά τό δυνατόν μεγαλύτερη παραμονή του εἰς τόν Οἶκον τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νά θεωρεῖ τόν Ἱερό Ναό πατρικό του σπίτι, ὅπου δέχεται τήν εὐλογία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί ἐνώνεται μέ τούς ἀδελφούς του πνευματικά στήν «ὁμοθυμαδόν ἐπί τό αὐτό» προσκαρτέρηση. Ὁ Ἐκκλησιασμός εἶναι ὑπαρξιακή μας ἀνάγκη, εἶναι ἡ ὁδός τῆς ὄντολογικῆς ἀναζήτησής μας, εἶναι ὁ τόπος συνάντησης μέ τήν Πηγὴ τῆς ζωῆς μας, τό Δημιουργό μας καί ἡ Ἐνωσή μας μαζί Του.

Ἀνακαλύπτει ὁ ἄνθρωπος, μέσω τῆς θείας λατρείας στό Ναό, τό νόημα τῆς ζωῆς του κι ἔτσι δημιουργεῖ τοῖχος ἀπόρθητο, ὅπου ἐξοστρακίζονται οἱ ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ διά τῶν αἰρέσεων καί οἱ παραπληρητικές σειρήνες δέν ἀκούγονται. Γράφει ὁ ἱερομόναχος Γρηγόριος τοῦ Ἱεροῦ Κουτλουμουσιανοῦ κελλίου «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» Ἁγίου Ὁρους στό διβλίο του «Ὁ Ἐκκλησιασμός» τά ἐξῆς διδακτικά: «Ὁ Ναός εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν τόπος τῆς δοξολογίας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ τόπος τῆς συναντήσεώς μας μέ τόν Ἰησοῦν. Ἐκεῖ μᾶς περιμένει ἰδιαίτερα κατά τήν θείαν Λειτουργίαν, γιά νά μᾶς διδάξει τούς λόγους τῆς Χάριτος Του, γιά νά μᾶς προσφέρει τόν ἑαυτό Του, ὡς τροφήν αἰωνίζουσαν, γιά νά μᾶς ἀνακουφίσει ἀπό τούς κόπους καί τό φορτίον τῶν θλίψεων. Ἐκεῖνος πάντοτε μᾶς προσκαλεῖ: «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ἄν δέν ἐκκλησιάζομαστε στεροῦμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τίς δωρεές τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ». Θά προσθέταμε ἐμεῖς ταπεινά στοὺς ὠραίους αὐτοὺς λόγους τοῦ ἱερομονάχου Γρηγορίου, ὅτι ἂν δέν ἐκκλησιαζόμαστε ἀνοίγουμε τίς πόρτες τῆς ψυχῆς μας νά μπουν μέσα ὀλέθριες διδασκαλίες πού κλείνουν ὅμως τή θύρα τοῦ Παραδείσου καί ἀκυρώνουν τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας.

Λέγει ὁ Τερτυλιανός, ὅτι «ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ συναθροίζομαστε στή θεία λατρεία σάν στρατός γιά νά πολιορκήσουμε τόν Θεό μέ τίς προσευχές μας». Καί γιά νά τοῦ ζητήσουμε βοήθεια νά μᾶς προστατεύσει

από τις προσβολές του έχθρου. Νά προστατεύσει τά παιδιά μας, τήν αγαθή νεότητά από όλοσθρά παραπατήματα. Στήν εποχή μας πού οί πειρασμοί εἶναι πάρα πολλοί καί τά παραπλανητικά «μηνύματα» πληθαίνουν χρειάζεται πολλή προσευχή πρὸς τὸ Θεὸ νά σκεπάζει ὑπὸ τήν Σκέπη τῶν πτερυγῶν Του τά εὐκολόπιστα καί ἀνήσυχτα νιάτα. Εἶπε ὁ μακαριστὸς πατὴρ Πορφύριος σέ μιά μητέρα πού παραπονιόταν γιά τά παραστρατήματα τοῦ γιοῦ της νά τοῦ δείξει τά γόνάτά της. Ἦθελε μ' αὐτὸ ὁ γέροντας νά της τονίσει ὅτι πρέπει νά προσεύχεται πολὺ στό Θεὸ γιά τή σωτηρία τοῦ παιδιοῦ της.

Βγαίνει λοιπὸν τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τά παραπάνω ὅτι τά παιδιά μας γιά νά μὴν πέσουν θύματα τῶν ποικιλιῶν ομάδων πού δροῦν στή χώρα μας πρέπει νά ἔχουν γερά ἐκκλησιαστικά θεμέλια. Αὐτὰ θὰ τά ἀποκτήσουν, ὅπως εἶπαμε κι ἄλλοῦ, ὅταν ἐκκλησιάζονται μαζί μέ τούς γονεῖς τους «ἐκ κοιτίας μητρὸς».

Ὁ ἀείμνηστος πατὴρ Ἀντώνιος Ἀλεξιάδου εἶχε χαρὰν μεγάλην ὅταν ἔβλεπε μικρά παιδιά μέ τίς μητέρες τους μέσα στοὺς ναοὺς κατὰ τήν ὥρα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν. Τό ἔβλεπε, τό ἐνοῦσε, τό ἀντιλαμβάνοσαν αὐτό, ἀλλά τό ἔλεγε καί ὁ ἴδιος σέ κάθε εὐκαιρία σέ κηρύγματά του καί στήν ἐξομολόγησή.

Ἀνακύπτει ὅμως ἓνα ζήτημα ὄχι γιά ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς πού ἐκκλησιάζονται τακτικά, ἀλλά γιά μερικούς εὐτυχῶς καί κυρίως περασμένης ἡλικίας. Τούς ἐνοχοῦν κάποιες «ἀταξίες» μέσα στό ναὸ τῶν μικρῶν παιδιῶν πού ἡ ζωηρότητά τους δέν ἐμποδίζεται εὐκολά. Κάνουν δηλαδή φασαρία καί κάποιον ἀπευθύνονται ἐπιτιμητικά πρὸς τίς μητέρες, οἱ ὁποῖες ἀνήσυχες ἀναγκάζονται ἢ νά παραμένουν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἢ νά μὴν ἐκκλησιάζονται. Ὁ μακαριστὸς π. Ἀντώνιος «θύμων» μέ τέτοιες συμπεριφορές τῶν μεγάλων πρὸς τά παιδιά καί τίς μητέρες τους καί ἔλεγε ὅτι ὅσοι ἐνοχοῦνται ἀπὸ τίς φωνές τῶν παιδιῶν νά βγοῦν αὐτοὶ ἔξω καί νά ἀκοῦνε ἀπὸ τά μεγάφωνα τή Λειτουργία κι ὄχι τά παιδιά καί οἱ μανάδες. Ὁμιλητῆς τῆς Κυριακῆς ἱερομόναχος κληρικός (ἔχει σημασία αὐτό) εἶπε σέ κάποιους πού ἐπιτιμοῦσαν κάποια παιδιά τήν ὥρα τῆς ὁμιλίας του τό ἐξῆς χαρακτηριστικό: «Ἀφήστε τά παιδιά, μὴ τά μαλώνετε. Οἱ γονεῖς τους ἤθελαν νά ἀκούσουν τήν ὁμιλία καί δέν εἶχαν οἱ καὶ μὲν πού νά τ' ἀφήσουν. Ἄλλωστε οἱ φωνές τῶν παιδιῶν εἶναι φωνές ἀγγέλων».

Ὁ ἀείμνηστος θεολόγος Ἰάκωβος Μάϊνας, φίλος καί συμμαθητῆς τοῦ π. Ἀντωνίου, ἦταν τακτικὸς ὁμιλητῆς τῶν Σεμιναρίων μας. Κάποτε μᾶς εἶπε τό ἐξῆς χαριτωμένο: «Ὅταν κάναμε μαζί μέ τὸν πατέρα Ἀντώνιο μεταπτυχιακὴ σπουδὴ στή Γερμανία, ὁ Γερ-

μανὸς καθηγητῆς μας τῆς Πατρολογίας ἐξεδήλωσε τήν ἐπιθυμία νά ἐπισκεφθεῖ τήν Ἑλλάδα. Τὸν φιλοξενήσαμε κάποιον Καλοκαίρι, τὸν πήγαμε νά δεῖ μουσεῖα, καί ἀρχαιολογικοὺς τόπους καί ἄλλα ἀξιοθέατα. Ἐνα πρωὶ μᾶς εἶπε ὅτι θέλει νά παρακολουθήσει Ὁρθόδοξη Θεία Λειτουργία καί μάλιστα σέ λαϊκὴ συνοικία. Ὡχ, εἶπα μέσα μου, θὰ δεῖ τὴ διαφορὰ "στάσης" τῶν πιστῶν τῆς δικῆς του ἐκκλησίας (προτεσταντικῆς) καί τῆς δικῆς μας καί θὰ μᾶς τά ψάλει. Πήγαμε μιά Κυριακὴ σέ μιά Ἐκκλησία μας καί κατὰ τήν ἐπιθυμία του σταθήκαμε σέ κάποια στασίδια ἀπὸ τά ὁποῖα μπορούσαμε νά βλέπουμε ὅλο τὸ Ἐκκλησιαστικόν. Μέσα στό ναὸ ἐπικρατοῦσε ἡ συνήθης στοὺς ναοὺς μας "ἀταξία". Ἄλλοι μπαίνανε, ἀνάβανε κεριὰ καί φεύγανε, παιδιά τρέχανε ἢ διαμαρτύρονταν στήν ἀγκαλιά τῶν γονέων τους κ.λπ. Καμμία σύγκριση μέ προτεσταντικὴ σύναξη ὅπου ἐπικρατεῖ "νεκρικὴ" ἡσυχία. Τήν ὥρα μάλιστα τῆς Θείας Κοινωνίας μέ τά μωρὰ νά κλαῖνε κ.λπ. μ' ἐπιασε πανικός. Ὅταν τέλειωσε ἡ Λειτουργία καί βγήκαμε ἔξω τὸν ἐρώτησα νά μοῦ πεῖ τίς ἐντυπώσεις του βέβαιος γιά τήν ἀποδοκιμασία του στὰ ὅσα εἶδε. "Εὐχαριστήθηκε ἀπάνταστα ἡ ψυχὴ μου" εἶπε ὁ Γερμανὸς καθηγητῆς. "Εἶδα τὴ ζωὴ μέσα στὴ Ἐκκλησία, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε νεκροὶ μέσα στοὺς ναοὺς μας»».

Ἀνέφερα κατὰ λέξη ὅλα ὅσα μᾶς εἶπε ὁ μακαριστὸς Ἰάκωβος Μάϊνας στήν ὁμιλία του γιά τὸ γεγονός πού μᾶς ἀφηγήθηκε, γιατί τά θεωρῶ πολὺ σημαντικά καί «ἀποστομωτικά» σέ ὅσους λένε ὅτι στίς συνάξεις ἄλλων ὁμολογιῶν «δέν κουνιέται μύγα». Ἐπικρατεῖ «ἄκρα τοῦ τάφου σιωπὴ» ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ ποιητῆς μας.

Ἄς ἀφήσουμε, λοιπὸν, αὐτὲς τίς συγκρίσεις καί ἄς μὴν ἐκστασιαζόμεστε ἀπὸ συμπεριφορὴς ἄλλων λαῶν. Στὴ Δύση ἄλλωστε ξέρουμε ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικόν εἶναι λίγο καί συνεχῶς ἐλαττώνεται. Σέ πολλές χώρες οἱ ἐνορίες τους κλείνουν ἐλλείψει πιστῶν καί οἱ ναοὶ τους πουλιοῦνται ἢ μετατρέπονται σέ κέντρα κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων. Ἡ θρησκευτικὴ τους ζωὴ ἔχει καταστήσει εἶδος σαλονιοῦ ἢ κλειστῶν κλάμπ, ὅταν στήν ἴδια οἰκογένεια κάθε μέλος τῆς ἀκολουθεῖ δικό του δόγμα καί δική του κοσμοθεωρία.

Ἐμεῖς πρέπει νά μείνουμε πιστοὶ στὰ πατροπαράδοτα καί νά μὴν ζηλεύουμε ἢ νά προσπαθοῦμε νά δυτικοποιήσουμε τὴ ζωὴ μας. Ἄς ἀφήσουμε τίς μητέρες νά ἔρχονται μέ τά μωρὰ τους στίς Ἐκκλησίες μας καί ἄς μὴν τοὺς προσθέτουμε ἀνησυχίες καί ἐνοχές μέ τίς συμπεριφορὴς μας καί τίς ἐπιπλήξεις μας. Ὅταν διώχνει κανεὶς ἓνα παιδί ἀπὸ τήν Ἐκκλησία, τοῦ ἀνοίγει τὸ δρόμο γιά τήν αἵρεση καί θὰ δώσει λόγο γι' αὐτό.

Ἄπό πολύ μικροί οἱ ἄνθρωποι πρέπει νά κτίζουν τήν πνευματική τους πορεία. Ἐπαναλαμβάνομε ὅτι ὅποιος κωλύει αὐτά θά δώσει λόγον. Αὐτό τό εἶπε ὁ Κύριός μας. Μᾶς εἶπε: «... μή κωλύετε αὐτά» καί συνέχισε: «τῶν γάρ τοιούτων ἐστίν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅς ἐάν μή δέξηται τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μή εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν» (Λουκ. 18, 16). Δέν μπορεῖς νά αισθάνεσαι «συμπολίτης τῶν ἁγίων καί οἰκειός τοῦ Θεοῦ» ὅταν δίπλα σου στό Ναό δέν ὑπάρχουν παιδιά, δέν ἀκούγονται οἱ ἀγγελικές τους φωνές.

Θά κλείσουμε τό ἄρθρο μας αὐτό μέ ἓνα ἐκλεκτό ἀπόσπασμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πού περιέχει μία εὐλογημένη προτροπή: «Προσελκύστε τοὺς ἀδελφούς μας πρὸς τήν Ἐκκλησία, προτρέψτε τοὺς πλανημένους, συμβουλέψτε τους ὄχι μόνο μέ λόγια, ἀλλά καί μέ ἔργα. Εἶναι ἀνώτερη αὐτή ἡ διδασκαλία

πού γίνεται μέ τήν συμπεριφορά, μέ τή ζωή. Καί ἂν ἀκόμη τίποτε δέν εἶπεις, ἀλλά θγείς ἀπό τήν ἱερά σύναξη, δείχνοντας στοὺς ἀπόντες καί μέ τήν ἐμφάνιση καί μέ τό βλέμμα καί μέ τή φωνή καί μέ τό βάδισμα καί μέ ὅλη τήν ἐν γένει σεμνότητά σου, τό κέρδος πού πῆρες ἀπό τό Ναό καί θγῆκες ἔξω, αὐτό εἶναι ἀρετό γιά παραίνεση καί συμβουλή... Δίδαξε ὅσους δέν ἐκκλησιάζονται ὅτι ἔψαλες μαζί μέ τὰ Σεραφεῖμ, ὅτι ἀνήγεις στήν οὐράνια πολιτεία, ὅτι γράφτηκες στό χορὸ τῶν ἀγγέλων, ὅτι μίλησες μέ τόν Κύριο, ὅτι θρέθηκες μαζί μέ τόν Χριστό. Οἱ ἀπόντες ἀπό τή δική μας ὠφέλεια θά αισθανθοῦν τή δική τους ζημιὰ καί θά τρέξουν γρήγορα στό Ναό γιά ν' ἀπολαύσουν τὰ ἴδια. Γιατί θλέποντας μέ τὰ μάτια τους τήν ὁμορφιά τῆς ψυχῆς μας, θ' ἀγαπήσουν τή δική μας εὐπρέπεια».

Αὐτά μᾶς λέει μεταξύ πολλῶν ἄλλων ὁ Ἱερός Χρυσόστομος. Νά ἔχουμε τήν εὐχή του.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Παύλου Κριναίου

*Ἄφῃστε τὰ παιδιά νά ῥθοῦν κοντά μου,
εἶπε ὁ Χριστός. Εἶναι τό φῶς κι ἡ ἐλπίδα,
δέν βλέπετε τοῦ ἐπουρανίου Πατρός μου
στά μέτωπά τους τήν ἁγία σφραγίδα;*

*Μιλοῦνε δίχως μῖσος καί κακία
καί λένε ὅ,τι πιστεύουν κι ἀγαποῦνε.
Εἶναι σάν τὰ κυκλάμινα ἢ τὰ κρίνα
πού ἀκόμα καί στήν πέτρα ἀνθοβολοῦνε.*

*Παντεύουν ὅ,τι κρύβεται στό θάμα
κι ἀκοῦνε ὅ,τι δέν βλέπουν στή μαγεία,
κεριά σέ λιτανεία λένε τ' ἄστρα
κι ἀνάσα ἀγγελική τήν εὐωδία.*

*Ἄκοῦν τί λέει ἡ δροσοῦλα στό χορτάρι
καί στή σκεπή ἢ αἰπνη κουκουδάγια
κι ἂν θένε, κεληδοῦν μέ τὰ κοτσύφια
τόν αἶνο τῆς αὐγῆς στά βουνοπλάγια.*

*Διαβάζουμε τό γράμμα τῆς πηγούλας
πού γράφει τ' ἀσημένιο της κοντύλι
κι εἶναι μέ τ' ἀλογάκια στό λιβάδι
οἱ πιό πιστοί κι ἀφοσιωμένοι φίλοι.*

*Ἄφῃστε τὰ παιδιά νά ῥθοῦν κοντά μου,
ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σέ δαῦτα ἀνήκει
δέν θά τ' ἀφήσω, ἀρνάκια καθὼς εἶναι,
νά τὰ κατασπαράξουν οἱ ἄγριοι λύκοι.*

ΤΟ «ΒΑΠΤΙΣΜΑ» ΤΗΣ «ΣΚΟΠΙΑΣ»

της κ. Άννας Μπουρδάκου, μέλους του Δ.Σ. της Π.ΕΓ.

Ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος», ὁ ὁρατός ἐκπρόσωπος τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ἰεχωβά στή γῆ, ὅπως θέλει νά παρουσιάζεται ἡ «Σκοπία», ἔχει δικές του διδασκαλίες καί γιά τό βάπτισμα, αὐτές πού διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή, ἀλλά ἐκεῖνες πού ἐξυπηρετοῦν τήν ὁργάνωση. Στή συνέχεια παρουσιάζουμε τί διδάσκει ἡ «Σκοπία» γιά τό βάπτισμα:

- **1934, «Σκοπία», 15-9-'34:** «Ἡ κατάδυση στό νερό εἶναι ἀπλῶς σύμβολο ὅτι κάποιος ἔκανε καθιέρωση ἢ ὅπως θά λέγαμε σήμερα ἀφιέρωση νά πράξει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί αὐτό δέν εἶναι ἀνάρμοστο».

Δέν διευκρινίζει ὅμως σέ τί εἶναι «ἀφιέρωση» καί στή συνέχεια διαβάζουμε τί ὁμολογεῖ ὁ ὑποψήφιος γιά τό βάπτισμα:

- **1967, «Ὁ Λόγος μου εἶναι Λύχνος...», σελ. 220:** «Διατύπωση τοῦ Χριστιανικοῦ βαπτίσματος: Ὡς Χριστιανός μάρτυς τοῦ Ἰεχωβά ἐκτιμῶ ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ὁ γραπτός Λόγος τοῦ Θεοῦ... καί ὅτι ἡ ζωηρή ἐπιθυμία μου εἶναι νά ζῶ σέ πλήρη ἀρμονία μέ τό θέλημά του. Γι' αὐτόν τόν λόγο ἔχω ἀφιερωθεῖ χωρίς ἐπιφύλαξι στόν Ἰεχωβά Θεό μέσω τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί εἶμαι στήν κυριότητά του νά κάνω τό θέλημά του... Εἶναι ἐπίσης ἐπιθυμία μου νά κάνω τό θέλημά του... Εἶναι ἐπίσης ἐπιθυμία μου νά ἐργάζωμαι στενά μέ τήν ὁρατή ὁργάνωση τοῦ Ἰεχωβά» (ἡ ὑπογράμμιση δική μας).

Ἡ ὁμολογία τοῦ ὑποψηφίου, ἀρχίζει μέ ἓνα ψέμα, ὁμολογεῖ ὅτι: «ὡς Χριστιανός...». Ὅμως κάθε «μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά» δέν εἶναι Χριστιανός διότι δέν εἶναι μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, οὔτε καί τόν πιστεύει ὡς Θεό. Δέν εἶναι πνευματικός Ἰσραήλ, δέν εἶναι παιδί τοῦ Θεοῦ, οὔτε συγκληρονόμος μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἀφοῦ ἡ θύρα γιά τόν οὐρανό ἐκλείσε τό 1935 καί αὐτό τό γνωρίζει πολύ καλά καί ὁ ἴδιος, ἀλλά κυρίως ἡ μεγάλη ὑπεύθυνη ἡ ὁργάνωση. Ἀκόμη ἡ ὅλη διατύπωση ὁμοιάζει μέ ὑπεύθυνη δήλωση σέ κάποια ὑπηρεσία, ἀλλά καί ὑποταγή καί παράδοση στήν «ὁρατή» ὁργάνωση τοῦ Ἰεχωβά, θά λέγαμε βάπτισμα καί στό ὄνομα τῆς ἐταιρίας τοῦ «δούλου».

- **1968, «Ἡ Ἀλήθεια πού ὁδηγεῖ στήν αἰώνιο ζωή», σελ. 183:** «Τί σημαίνει τό χριστιανικό βάπτισμα; Δέν εἶναι ἀπόπλυσις ἁμαρτιῶν.... Μάλλον εἶναι μιὰ δημόσια ἐκδήλωση πού πιστοποιεῖ ὅτι ἓνα ἄτομο ἔκαμε μιὰ ἱεροπρεπή ἀφιέρωση στόν Ἰεχωβά καί

προσφέρεται νά κάμῃ τό θέλημά του» (οἱ ὑπογραμμίσεις δικές μας).

- **1985, «Σκοπία», 15-2-'85, σελ. 13:** «Το Γαλάτας Γ' 26 περιορίζεται στους (Χρισμένους) Χριστιανούς που ἔχουν μεσίτη τον Χριστό».

Εἶναι σαφές ἡ θέση τῆς ἐταιρίας· παιδιά τοῦ Θεοῦ εἶναι μόνο οἱ 144.000 καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι μεσίτης μόνον γιά αὐτούς. Ὁ «πολύς ὄχλος» δέν ἔχει μεσίτη τόν Ἰησοῦ Χριστό καί οὔτε παιδιά τοῦ Θεοῦ ὑπολογίζονται. Εἶναι οἱ δούλοι τῆς «Σκοπιᾶς» ἱκανοί μόνο νά ὑπηρετοῦν τήν ὁργάνωση.

- **1995, «Γνώση», σελ. 176:** «Το βάπτισμα στο ὄνομα του Πατρός καταδεικνύει ὅτι το ἄτομο που βαπτίζεται, δέχεται ολόκαρδα τον Ἰεχωβά Θεό ως Δημιουργό και τον δικαιοματικό Κυρίαρχο του σύμπαντος. Το ὅτι το ἄτομο βαπτίζεται στο ὄνομα του Γιού σημαίνει ὅτι αναγνωρίζει τον Ἰησοῦ Χριστό και κυρίως την λυτρωτική Του θυσία, ως το μόνο μέσο σωτηρίας που παρέχεται ἀπό τον Θεό. Το βάπτισμα στο ὄνομα του ἁγίου πνεύματος, υποδηλώνει ὅτι ο ὑποψήφιος για βάπτισμα αναγνωρίζει το ἅγιο πνεῦμα, δηλαδή την ενεργό δύναμη του Ἰεχωβά ως το μέσο που χρησιμοποιεῖ ὁ Θεός για να επιτελεῖ τους σκοπούς Του και να ενδυναμώνει τους υπηρέτες Του, προκειμένου να κάνουν το δίκαιο θέλημά Του σε συνταύτιση με την κατευθυνόμενη ἀπό το πνεῦμα ὁργάνωσή Του» (οἱ ὑπογραμμίσεις δικές μας).

Ἐν πρώτοις, γίνεται κατανοητό ὅτι ἡ ὁμολογία τοῦ ὑποψηφίου γιά βάπτισμα ἐντοπίζεται στήν συνταύτιση Ἁγίου Πνεύματος καί ὁργανώσεως καί κατ' ἐπέκταση στόν Θεό Πατέρα. Δηλαδή ὑποχρεοῦται τό ἄτομο αὐτό νά ἐκτελεῖ ὅτι προστάζει ἡ ὁργάνωση, ἀφοῦ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκφράζεται μέσω αὐτῆς. Ὡστε, γιά νά διασαφηνιστεῖ πλήρως τό δίκαιο «θέλημα» τοῦ Θεοῦ προέρχεται ἀπό τά ἐκδοτικά συγκροτήματα τῆς ὁργανώσεως, ἐφ' ὅσον ὁργάνωση εἶναι τό ὑπόλοιπον τῶν 144.000, δηλαδή ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος». Αὐτό φαίνεται καί στή συνέχεια:

- **1997, «Σκοπία», 15-8-'97, σελ. 7:** «Οι βαπτισμένοι Χριστιανοί (144.000) εἶναι σωσμένοι στα μάτια του Θεοῦ».

Αὐτοί λοιπόν ἔχουν ἐξασφαλισμένη τήν σωτηρία, δέν χρειάζεται νά κάμουν τίποτα ἄλλο, ἀπό τό νά συγκεντρῶνουν ὁπαδούς γιά τό ἔργο, μέ πλήρη ἐξάρτηση ἀπό αὐτούς πού ἀποτελοῦν τόν «πιστό καί φρό-

νιμο δούλο». Βεβαίως οι όπαδοί, ο λεγόμενος «πολύς όχλος», έχουν ένα άλλο βάπτισμα διαφορετικό όπως γράφει ή «**Σκοπιά**» στό διβλίο της «**Νέοι Ούρανοί και Νέα Γή**», **σελ. 318**: «Αύτες οι εκατοντάδες χιλιάδων μέ τό έν ύδατι βάπτισμά των, εσυμβόλισαν τήν άφιέρωσή των στόν Θεό διά του Χριστού νά πράττουν τό θείο θέλημα και νά λάβουν όποιαδήποτε παροχή μελλούσης ζωής μέσα στό νέο κόσμο επιφυλάσσει γι' αυτούς ό Θεός. Όπως δείχνουν τά γεγονότα, αυτοί δέν έχουν βάπτισμα και χρίσμα μέ τό πνεύμα του Θεού μαζί μ' ένα βάπτισμα στό σώμα του Χριστού και στό είδος του θανάτου του, θανάτου πού φέρνει πλήρη άποξένωση από κάθε προοπτική τέλειαν ανθρώπινης ζωής στόν νέο κόσμο. Έντούτοις αυτοί απολαμβάνουν μέρος του πνεύματος του Θεού καθώς κι ένα ειδικό βάπτισμα έκτός από τήν κατάδυσι τους στό νερό. Αυτό τό βάπτισμα σήμερα είναι στόν Μεγαλύτερο Νώε» (οί ύπογραμμίσεις δικές μας).

Αυτό δέν είναι τό Ευαγγέλιο του Ίησου Χριστού, αλλά ένα άλλο, διαφορετικό, είναι τό «ευαγγέλιο» τής «Σκοπιās». Δύο βαπτίσματα ύπάρχουν γιά τή «Σκοπιά», ένα γιά τούς έκλεκτούς 144.000 και ένα άλλο γιά τόν «πολύ όχλο», γιατί ό όχλος κατά τό βάπτισμα δέν λαμβάνει χρίσμα μέ τό Πνεύμα του Θεού, αλλά μέ τήν άφιέρωσή του απολαμβάνει «μέρος του πνεύματος» δηλαδή όλίγον "Άγιο Πνεύμα και αυτό είναι τό βάπτισμα στόν «μεγαλύτερο Νώε». Στήν όλη αυτή παρουσίαση του δευτέρου βαπτίσματος ύπάρχει μία λέξη σημαντική τό «σήμερα», φυσικά διότι αύριο πολύ πιθανό νά αλλάξει ή διδασκαλία αυτή.

Σαφώς ή διδαχή τής εταιρίας κάνει κατανοητή τή θέση του «πολλού όχλου». Άνήκει στην Παλαιά Διαθήκη και θά σωθει εισερχόμενος στην κιωτό του Νώε, δηλαδή στό καταφύγιο τής «Σκοπιās». Όλα όσα παρέχει ό «δοϋλος» στόν «πολύ όχλο» είναι μίζερα και στερημένα ελπίδας, τό μόνο πού του παραχωρεί άπλόχερα είναι τό τρέξιμο νά δαπανά ώρες γιά τό «έργο» και νά διαθέτει όσο περισσότερα από τά προϊόντα τής εταιρίας, νά παρακολουθεϊ τίς συναθροίσεις όλες ώστε νά ύφίσταται άφθονη πλύση έγκεφάλου. Ένα δείγμα του μεθοδευμένου αυτού βομβαρδισμού των θυμάτων μέ άλλότρια διδάγματα μακράν του πνεύματος τής Άγίας Γραφής, γιά τήν ούσία του βαπτίσματος είναι και τό έξης: Η εταιρία εκδίδει ένα διβλιαράκι κάθε αρχή του νέου έτους στό όποιο γράφει γιά κάθε ήμέρα, ένα εδάφιο από τήν Άγία Γραφή και στην συνέχεια τό αναλύει μέ τόν δικό της τρόπο. Στίς **23-11-92** τό εδάφιο τής ήμέρας είναι τό Γαλ. Γ' 27 «Όσοι εις Χριστόν έβαπτίσθητε...». Προφανώς τό θέμα προς άνάλυση είναι τό βάπτισμα, όμως ό «δοϋλος» δέν άσχολεϊται μέ τό βάπτισμα, άκολουθεϊ

τήν δική του μέθοδο άποπροσανατολισμού τής σκέψης των όπαδών από τό συγκεκριμένο θέμα και έξηγει τό εδάφιο ως έξης: «Φαίνεται ότι ο Παύλος θεώρησε απαραίτητο να υπενθυμίσει στους πρώτους Χριστιανούς αυτές τις θεοκρατικές αρχές σχετικά με τήν ηγεσία ώστε τα πάντα να γίνονται ευσημιόνως στις εκκλησιαστικές συναθροίσεις, Α' Κορ. ΙΑ' 3-6, 10 και ΙΔ' 40. Σημαίνει όμως αυτό ότι ο Παύλος ήταν μισογύνης όπως ισχυρίζονται μερικοί; Όχι δεν σημαίνει αυτό, μήπως δεν έστειλε ο Παύλος επιστολή προς Ρωμαίους, στο τελευταίο κεφάλαιο, βαθιά εκτίμηση για όλες αυτές τις γυναίκες, για τήν Φοίβη-Πρίσκιλα, Τρύφαινα και Τρυφώσα... Μάλιστα ο Παύλος ήταν εκείνος ο οποίος έγραψε με έμπνευση τά παραπάνω λόγια. Είναι φανερό πως ο Παύλος αγαπούσε και εκτιμούσε τις Χριστιανές αδελφές του συμπεριλαμβανομένης και τής Λυδίας η οποία έδειξε υποδειγματική φιλοξενία σε καιρό δοκιμασίας, Πραξ. ΙΣΤ' 12, 15, 40 και Φιλ. Δ' 2, 3» (ή ύπογράμμιση δική μας).

Στά εδάφια πού παραλέμπει ή «Σκοπιά» βλέπουμε πράγματι ότι ναι ό άπόστολος Παϋλος έστειλε χειροτονία σέ αυτές τίς γυναίκες, όμως αυτό δέν έχει καμία σχέση μέ τό θέμα βάπτισμα, όπου αναφέρεται τό συγκεκριμένο εδάφιο, όπως είναι άσχετα και τά πρώτα εδάφια πού παραθέτει από τήν Α' Κορινθίους. Τί συμβαίνει λοιπόν; Ό όπαδός ό όποιος διαβάξει και τίς έξηγήσεις και τίς παραπομπές στην Άγία Γραφή διαπιστώνει ότι έτσι ακριβώς έχουν τά πράγματα, όπως τά διδάσκει ή «Σκοπιά», ό άπόστολος Παϋλος δέν ήταν μισογύνης και είναι ικανοποιημένος. Τό ότι δέν είναι αυτό τό θέμα του προς μελέτη και άνάλυση εδαφίου ούτε καν τό έχει προσέξει διότι βλέπει αυτά πού θέλει ή «Σκοπιά». Έχει πλέον συνηθίσει αυτό τό είδος τής «μελέτης», δέν έχει περιθώρια γιά κάτι άλλο, είναι έγκλωβισμένος. Δέν άντιλαμβάνεται ότι ζει σ' ένα άπολυταρχικό καθεστώς μέ φυλετικές διακρίσεις, πού χωρίζει τούς ανθρώπους σέ δύο κατηγορίες, τούς βασιλείς 144.000 μέ ούράνια ελπίδα και τούς σκλάβους, τόν «πολύ όχλο» στην γή; Δέν μελετά τήν Άγία Γραφή, πού γράφει ότι ύπάρχει «μία ελπίδα τής προσκλήσεώς σας: εις Κύριος, μία πίστις, έν βάπτισμα...» (Έφεσ. Δ' 4). Επίσης δέν έχει μελετήσει, διότι δέν του τό παρουσίασε ή «Σκοπιά», τό κήρυγμα τής Άγίας Γραφής, ότι διά του βαπτίσματος δέν γινόμαστε όπαδοί κάποιας οργάνωσης, αλλά έντασσόμαστε στό σώμα τής Εκκλησίας, γινόμαστε μέλη του σώματος του Χριστού και είμαστε όλοι «εις έν Χριστώ Ίησου». Εισερχόμαστε στην παλαιότερα τής ζωής γιά τόν άγώνα τόν καλό, μέ προορισμό τήν ούράνια ζωή, σαν άδελφοί και συγκληρονόμοι μέ τόν Ίησου Χριστό (Ρωμ. Η' 17).

**ΙΣΤ΄ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ
ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ**

**Ἱερόν Προσκύνημα Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου
(Προκόπι Εὐθείας, 1-4.11.2004)**

Ἡ ΙΣΤ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἱρέσεων καί παραθρησκείας πραγματοποιήθηκε ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου στό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου στό Προκόπι Εὐθείας, ἀπό 1 μέχρι 4.11.2004, μέ τήν φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου καί ὑπό τήν προεδρεία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων, μέ θέμα: «Ἡ Αἵρεση στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας».

Μέ βάση τίς εισηγήσεις, συζητήσεις καί προτάσεις τῶν συνέδρων, ἡ Συνδιάσκεψη κατέληξε στά ἑξῆς:

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

1. Αἵρεση εἶναι τό «ἕτερον εὐαγγέλιον» (Γαλ. α΄ 6), πού ἐκφράζεται ὡς ἀπόκλιση, νόθευση καί παραχάραξη τῆς "ἅπαξ παραδοθείσης τοῖς ἁγίοις πίστεως" (Ἰουδ. σ΄ 3), τῆς ὁποίας φορέας καί ἐκφραστής εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ αἵρεση ἐπιφέρει ἔξοδο ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί διακοπή τῆς θεραπευτικῆς τῆς ἀγωγῆς πού ἀποσκοπεῖ στόν ἁγιασμό καί στήν κατά Χριστόν θέωση τοῦ ἀνθρώπου.

2. Ἐπισημάνθηκε, ὅτι κύριες αἰτίες ἔξοδου ἀπό τό Ἐκκλησιαστικό σῶμα καί παγιδεύσεως στίς αἱρέσεις εἶναι ἡ οἴηση, ἡ ματαιοδοξία, ἡ ἄγνοια τῶν Ἀγ. Γραφῶν, ἡ ἀνεπαρκῆς Ὁρθόδοξη κατῆγηση, γι' αὐτό θά πρέπει νά μὴν ἀφήνουμε νά δημιουργοῦνται ποιμαντικά κενά.

3. Ἡ ἐκκλησιαστική παράδοση βλέπει τούς αἱρετικούς ὡς πνευματικῶς νοσοῦντες καί θύματα τοῦ «πνεύματος τῆς πλάνης», πού χρήζουν θεραπείας.

4. Στόχος τῆς ποιμαντικῆς μέριμνας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων δέν εἶναι καμμία καί κανενός εἶδους ὑποτίμηση τοῦ αἱρετικοῦ, ἀλλά ἡ σ' αὐτόν ὑπόδειξη τῆς πλάνης του καί ἡ μέ σύνεση, διάκριση καί ἀγά-

πη ἐπανένταξή του στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

5. Χρειάζεται ἐπομένως προσοχή ἐκ μέρους τῶν ποιμένων, ὥστε ὁ κάθε μετανῶν καί ἐπιστρέφων ἀπό πλάνη αἱρέσεως νά κατανοεῖ καί νά διώνει τήν Ἐκκλησία ὀρθά καί ὄχι μέ τόν τρόπο πού εἶχε μάθει νά τήν ζεῖ καί νά τήν ἐκφράζει στήν "θρησκευτικότητα" του μέχρι τώρα, μέσα στήν ὀργάνωση.

6. Σύμφωνα μέ τήν μέχρι τώρα ἐμπειρία στήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων διαπιστώθηκαν καί καταγράφηκαν ποιμαντικές καί ἐξωποιμαντικές δυσκολίες, ὅπως ἡ μή ἐπαρκῆς ἐνημέρωση ποιμένων καί πιστῶν, ἡ χρήση ποικίλων προσωπειῶν ἐκ μέρους τῶν αἱρέσεων καί ὁ κίνδυνος ἐκκοσμικεύσεως τῆς ποιμαντικῆς μας ἀπό μή Ὁρθόδοξα πρότυπα.

7. Ἡ κάθε αἱρετική διδασκαλία ἀπομμεῖται τήν Ἀλήθεια τῆς πίστεως στό Χριστό. Γι' αὐτό χρειάζεται νά ἐνημερώνονται οἱ ποιμένες καί οἱ πιστοί, γιά τήν ὀρθή ἀντιμετώπιση τῶν θυμάτων τῆς πλάνης.

8. Διαπιστώθηκε, ὅτι οἱ ὁπαδοί καί οἱ ἐκπρόσωποι τῶν αἱρέσεων καί γενικά τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων ἐπικαλοῦνται κατά κόρον τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, πολλές φορές ὅμως ἔξω καί καθ' ὑπέρβαση τῶν ὁρίων, τά ὁποία θέτει ἡ σύγχρονη νομοθεσία (Σύνταγμα, Εὐρωπαϊκή Σύμβαση Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων).

9. Παρατηρεῖται τό φαινόμενο ὅτι ὁπαδοί ἢ μέλη αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων ἀπαιτοῦν νά συμμετέχουν στά ἐκκλησιαστικά μυστήρια, καί γι' αὐτό εἶναι ἀνάγκη νά καθορίσει ἡ Ἐκκλησία, μέ βάση τήν Ἱερά της Παράδοση, τή στάση τῆς ἐναντι τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν τῶν ὁμάδων, καθώς καί τόν τρόπο ἐπανένταξέως τους στούς κόλπους τῆς.

10. Μέ ικανοποίηση διαπιστώνεται, ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος πιστός λαός, παρά τίς ὑπάρχουσες δυσκολίες, ἀντιστέκεται στήν ποικιλία τῶν μεθοδεύσεων τῶν αἱρέσεων καί γενικά τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων, ἐπιβεβαιώνοντας τήν Ὁρθόδοξη αὐτοσυνείδησή του, πού τόν θέλει φύλακα τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

Ἀγαπητοὶ φίλοι ἀναγνώστες,

Ἡ Π.Ε.Γ. γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ αἰσθάνεται τὴν ἱερὴ ὑποχρέωση νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους τοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ «Διάλογος» (τοῦ ὁποίου εἶναι οικονομικὸς φορέας καὶ συντονίζει τὴν ἐπιμέλεια τῆς ὕλης του) γιὰ τὴν ἠθικὴ συμπαράσταση καὶ τὴν ὑλικὴ ἐνίσχυσή τους στὴν ἔκδοση καὶ κυκλοφορία του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Σὰς εὐχαριστοῦμε ἐκ βάθους καρδίας γιὰ τὴ συμπαράστασή σας στὸ δύσκολο ἔργο μας. Πολλές φορές, εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἀντιμετωπίσαμε ἀνυπερβλήτες καταστάσεις, εἶχαμε τὴν αἴσθησι ὅτι δέν γίνεται τίποτε, ὅτι τὸ ἔργο τῆς ἐνημέρωσης δέν προχωρεῖ, δέν ἀποδίδει, ὅτι δέν κατανακῶνται τὰ προβαλλόμενα ἐμπόδια ἀπὸ τίς αἰρέσεις καὶ τὴν ἀδιαφορία τῶν διοικητικῶν καὶ κοινωνικῶν φορέων.

Παίρναμε ὅμως θάρρος ἀπὸ τὴ δική σας ἠθικὴ συμπαράσταση καὶ ὑλικὴ ἐνίσχυση καὶ συνεχίζαμε καὶ συνεχίζουμε. Κάποτε εἴμασταν σέ πολὺ δύσκολη οικονομικὴ κατάσταση. Δέν ξέραμε πῶς νὰ βολέψουμε τὰ πράγματα, νὰ πληρώσουμε τὰ ἔξοδα τοῦ γραφείου, τοὺς ὑπαλλήλους μας, κ.ἄ. Σέ λίγο ἓνα τηλεφώνημα σάν νὰ ἦταν ἐξ οὐρανοῦ μᾶς πληροφοροῦσε ὅτι μᾶς ἀποστέλλει ὁ ἀδελφός μας πού τηλεφωνοῦσε ἓνα ποσόν ἀκριβῶς ὅσο μᾶς χρειάζονταν!

Ἡ βοήθεια παρὰ Κυρίου.

Στέκεστε, ἀγαπητοὶ φίλοι, στό πλάϊ μας καὶ μέ τὴν ἐνίσχυσή σας μᾶς δίνετε τὰ «ὄπλα» γιὰ νὰ μπορούμε νὰ ἐπιτελοῦμε σωστά καὶ ἀποτελεσματικὰ τὸ διακόνημά μας. Σὰς εὐχαριστοῦμε ὅλους ἓναν πρὸς ἓναν μέ πολλή ἀγάπη καὶ ἐκτίμηση. Ἡ ἀναγνώριση τῆς προσφορᾶς σας ἀποτελεῖ ὄχι μόνον χρέος μας, ἀλλὰ ἐκφράζει καὶ τὴν ἀπεριορίστη εὐγνωμοσύνη μας, γιὰτὶ μᾶς βοηθᾶτε στό δύσκολο ἔργο μας καὶ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΗΤΩΝ

ΣΤ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Δευτέρα, 1.11.2004

- 17.30 Ἀγιασμός
- Χαιρετισμός, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητρο. Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου
 - Μηνύματα
 - Κήρυξη ἐνάργεως τῶν ἐργασιῶν, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἰρέσεων, Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέξης κ. Μελετίου.
 - Ἐτήσια ἐνημέρωση, ὑπὸ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Κυριακοῦ Τσουρού, Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων.

Τρίτη, 2.11.2004

- 09.15 **Α' Εισήγηση:** Σεβ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέξης κ. Μελετίου: «Σέ τί πρέπει νὰ ἐπικεντρώνεται ἡ ἄμυνα κατὰ τῶν αἰρέσεων».
- 10.00 **Β' Εισήγηση:** Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος Ἀδαμάντιος Αὐγουστίδης: «Πιθανά λάθη στὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἰρετικῶν καὶ οἱ συνέπειές τους».
- 11.15 **Γ' Εισήγηση:** Δρ. κ. Γεώργιος Κρίππας, Συνταγματολόγος: «Τὰ ὅρια τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας».

12.00 Οἱ Ἐντεταλμένοι καὶ τὸ ἔργο τους (α').

17.00 **Δ' Εισήγηση:** Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ: «Ποιμένες καὶ αἵρεση».

17.45 **Ε' Εισήγηση:** Σεβ. Μητροπολίτης Ἐδέσσης καὶ Πέλλης κ. Ἰωήλ: «Λαὸς καὶ αἵρεση».

Τετάρτη, 3.11.2004

09.00 **ΣΤ' Εισήγηση:** Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Δανιήλ Ἀεράκης: «Τί εἶναι ἡ αἵρεση».

09.45 **Ζ' Εισήγηση:** Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος: «Πῶς ἐδιώθη ἡ αἵρεση».

11.00 Οἱ Ἐντεταλμένοι καὶ τὸ ἔργο τους (β').

12.00 Ἐπεξεργασία Πορισμάτων.

17.00 **Η' Εισήγηση:** Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Κυριακὸς Τσουρός: «Ἡ μέχρι τώρα ἐμπειρία μας».

17.45 Ἐλεύθερη συζήτηση ἐπὶ ὅλων τῶν Εἰσηγήσεων.

Πέμπτη, 4.11.2004

09.00 Γενικὴ συζήτηση.

11.30 Ὁλομέλεια - Πορίσματα - Ἀνακοινωθέν.

Συντονιστὴς προγράμματος: π. Κυριακὸς Τσουρός.

μᾶς δίνετε τή δύναμη νά συνεχίσουμε, ἰδίως ὅταν οἱ δυσκολίες, οἱ ἀντίξοες συνθήκες, οἱ ἐνάντιες δυνάμεις κ.λπ. μᾶς δημιουργοῦν ἐξουθενωτικές καταστάσεις. Μετά τόν Κύριο, πού εἶναι ὁ ἀγρυπνος βοηθός καί συμπαραστάτης μας, ἔχουμε κι ἐσᾶς συμπαραστάτες, συνεργάτες καί βοηθοῦς.

Ἀγαπητοί φίλοι, τόν τελευταῖο καιρό **ἀντιμετωπίζουμε σοβαρές οικονομικές δυσχέρειες**. Οἱ συνεχεῖς ἐκδόσεις βιβλίων καί περιοδικῶν, φυλλαδίων καί λοιπῶν ἐνημερωτικῶν δελτίων καί ἀφισῶν ἔχουν ἐξασθενήσει τό φτωχικό μας ταμεῖο καί μᾶς ἀναγκάζουν νά προδοῦμε σέ περιστολές δαπανῶν.

Ἀποφασίσαμε νά μειώσουμε τίς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ ἀπό τό ἐπόμενο τεῦχος σέ 32 ἀπό 48 καί τόν ἀριθμό τῶν τευχῶν ἀπό 10.000 σέ 8.000.

Ἐλπίζουμε νά μὴν ἀναγκαστοῦμε στή λήψη καί ἄλλων μέτρων. **Ζητοῦμε τή βοήθειά σας καί τήν ὑλική συμπαράστασή σας**, ἀγαπητοί φίλοι ἀναγνώστες. Γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἀγωνία πού μᾶς διακατέχει γιά τά προβλήματα πού δημιουργοῦν οἱ διάφορες ὁλοκληρωτικές κυρίως ὀργανώσεις στούς νέους, στίς οἰκογενεῖς τους καί γενικά στόν Ὁρθόδοξο λαό μας εἶναι καί δική σας ἀγωνία. Τό διακόνημα τῆς ἐνημέρωσης τῶν πιστῶν μας γιά τόν κίνδυνο πού διατρέχει ὁ λαός μας ν' ἀλλοιωθεῖ τό Ὁρθόδοξο καί Ἐθνικό του φρόνημα, πού εἶναι διακόνημα ὄλων μας δέν πρέπει γιά κανένα λόγο νά ἐμποδιστεῖ καί νά σταματήσει ἀπό οικονομικά προβλήματα.

Εὐχόμαστε ὁ καινούργιος χρόνος νά εἶναι εὐλογημένος ἀπό τόν Κύριο καί νά ἔχετε ὅλοι ἀτομική καί οἰκογενειακή εὐτυχία.

Μέ πολλή ἀγάπη ἡ Π.Ε.Γ.

ΟΙ «ΟΜΑΔΕΣ» ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ (;)

Ἀνοίγουν οἱ ἀσκοί τοῦ Αἰόλου καί οἱ ἄνεμοι τῆς πολυπολιτισμικότητας καί τῆς παγκοσμιοποίησης δέν θ' ἀφήσουν τίποτε ὀρθοί στίς Χριστιανικές χώρες κυρίως τῆς Δύσης, τίς «ἀνεκτικές» καί «ἀνοιχτές» σέ καινούργια «ρεύματα» καί νεοφανεῖς «θεωρίες». Λέμε "στίς Χριστιανικές χώρες τῆς Δύσης", γιὰτί στούς ἀνατολικούς λαούς, ὅπου κυριαρχεῖ τό Ἰσλάμ δέν μπορεῖ «νά κουνηθεῖ φύλλο» ἄλλης πίστεως ἢ ἰδεολογίας.

Θά θυμοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας αὐτό πού εἶπαμε καί γράψαμε παλαιότερα γιά μιά πρόδλεψη-ἀγωνία τοῦ μακαριστοῦ πατρός Ἀντωνίου Ἀλεξίου-πούλου, δύο μέρες πρὶν τή μακαρία κοίμησή του. Εἶπε τότε ὁ ἀείμνηστος πατήρ ὅτι δέν κάναμε τίποτε, ὅτι στό ἐγγύς μέλλον οἱ «ἰδεολογίες» τῶν ὁμάδων καί λατρεῶν θά μποῦν στά προγράμματα τῶν σχολείων.

Ἦδη αὐτό συμβαίνει ἢ θά συμβεῖ σέ χώρες πρὸς τό παρόν τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ FAIR (Πρωτοβουλία Γονέων Ἀγγλίας γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν καταστροφικῶν λατρεῶν) μᾶς πληροφορεῖ διά τοῦ ἐντύπου τῆς Fair News (τ. 1/2004) ὅτι ἀπό τό Νοέμβριο τοῦ 2002 τό Συμβούλιο Labour-run Camden στό Λονδίνο σκέφτεται νά εἰσαγάγει τήν **Σαηεντολογία** ὡς μάθημα στά προγράμματα τοῦ σχολείου. Πρέπει νά ἀποτελεῖ, κατά τοῦς ἐκπροσώπους τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ἡ διδασκαλία τῆς ὀργάνωσης αὐτῆς μέρος τῆς ἐκπαίδευσης τῶν παιδιῶν! Συζητᾶ ἐπίσης νά διδάσκονται οἱ μαθητές μαθήματα τῆς **«Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας» τοῦ Μούν** καί **νεότερου παγανισμοῦ**.

Δέν γνωρίζουμε ἂν ἔχει ὑλοποιηθεῖ ἢ ὄχι ἡ «σκέψη» αὐτή. Πάντως τό ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι καί δή ἐκπρόσωποι συλλόγων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων, πού κάνουν τέτοιου εἴδους εἰσηγήσεις, τό πράγμα εἶναι πολύ ἀνησυχητικό. Πιά νά προβάλλουν περισσότερο τήν εἰσήγησή τους περὶ διδασκαλίας τῆς Σαηεντολογίας στά σχολεῖα οἱ ἀποτελοῦντες τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ ἐν λόγω ἐκπαιδευτηρίου, ἐπικαλοῦνται γνώμες γονέων, ὅπως τοῦ Mike Green, πατέρα δύο παιδιῶν, ὁ ὁποῖος κατά τό Συμβούλιο «συναινεῖ σ' αὐτό».

Οἱ σαηεντολόγοι εἶναι προφανές ὅτι πιέζουν ν' ἀναγνωριστεῖ ἡ κίνησή τους καί δέν πρέπει κατά τή FAIR, νά εἶναι ἄσχετοι μέ τή «σκέψη» τῶν Συμβούλων τοῦ Σχολείου. Τό ἀρχηγεῖο τους στό East Grinstead στό West Sussex τονίζει διά τῶν ἐπικοινωνιακῶν μέσων πού διαθέτει, ὅτι «οἱ μαθητές πρέπει νά μάθουν βασικά πιστεύω γιά ὅλες τίς θρησκείες. Οἱ καιροὶ πέρασαν. Ἡ Βρετανία δέν εἶναι πιά ἔθνος μᾶς πίστεως»! (σημ. «Διαλόγου»: οἱ ὀργανώσεις προβάλλονται πρὸς τὰ ἔξω ὅπως τίς συμφέρει, ἄλλοτε δηλ. ὡς θρησκείες, ἄλλοτε ὡς φιλοσοφίες, ἄλλοτε ὡς φιλανθρωπικές ὀργανώσεις κ.ο.κ. Ὁ Μανωλιός ὅμως καί ν' ἀλλάξει τὰ ρούχα του ἀλλιῶς, Μανωλιός μένει).

Στίς εἰσηγήσεις αὐτές τοῦ ἀνωτέρου Συμβουλίου ὑπῆρξαν ὅπως ἦταν φυσικό ἔντονοι ἀντιδράσεις ἀπό σημαίνοντα στελέχη καί θεσμικά ὄργανα τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας. Ὁ Ian Haworth καί τό C.I.C. (Κέντρο πληροφόρησης γιά τίς λατρεῖες) προειδοποίησαν καί προειδοποιοῦν ὅτι τὰ μαθήματα θά συντελέσουν στή στρατολόγηση νεαρῶν ἀτόμων καί τήν ἐνταξή τους σέ καταστροφικές λατρεῖες μέ ἀνυπολόγιστες συνέπειες στόν ψυχισμό τους καί τήν ἐν γένει πορεία τῆς ζωῆς τους. Ὅταν π.χ. λέγει ὁ Ian Haworth οἱ νεαροὶ μαθητές πληροφορηθοῦν ἔντεχνα καί ὑποβολιμαῖα ὅτι ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου ὅπως ὁ Τόμ Κρούζ καί ὁ Τραβόλτα εἶναι σαηεντολόγοι θά θελή-

σουν νά τούς μιμηθοῦν καί νά γίνουν ὁπαδοί τῆς ὁργάνωσης αὐτῆς.

Οἱ θέσεις καί οἱ φωνές αὐτές τῶν ὑπεύθυνων προσωπικοτήτων καί τῶν ἐνημερωτικῶν φορέων πρὸς τό παρὸν εἰσακούονται. Στό ἐγγύς ὅμως μέλλον τά πράγματα θά καταστοῦν πολύ δύσκολα καί ἄκρως ἐπικίνδυνα. Ὅπως καί ἄλλοτε εἶχε τονιστεῖ στό περιοδικό μας (βλέπε ἄρθρο τοῦ Προέδρου τῆς Π.Ε.Γ. στό τεῦχος 33 μέ τίτλο «χορεύοντας μέ τούς λύκους»), ἡ δραστηριότητα τῶν πάσης φύσεως ὁμάδων καί ὁργανώσεων τίθεται ὑπό τήν «εὐλογία» τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Σέ διάταξη τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος ὀρίζεται ὅτι «ἡ Ε. Ἐνωση σέβεται τό καθεστῶς τῶν φιλοσοφικῶν καί μὴ ὁμολογιακῶν ὁργανώσεων καί διατηρεῖ ἀνοιχτό, διαφανή καί τακτικό διάλογο μέ αὐτές ἀναγνωρίζοντας τήν ιδιαίτερη ταυτότητα καί συμβολή τους».

Καί ἐπειδή εἶναι γεγονός ὅτι οἱ ὁμάδες διανοητικοῦ χειρισμοῦ καί ὀλοκληρωτικῆς δομῆς, οἱ καταστροφικές λατρεῖες, ὅπως ἐπιτυχῶς τίς ὀνομάζουν στό ἐξωτερικό, δέν ἐμφανίζουν πρὸς τά ἔξω τό πραγματικό τους πρόσωπο, ἀλλά «φοροῦν» παραπλανητικό μανδύα, ὅπως τῆς φιλοσοφικῆς ὁργάνωσης, τῆς θρησκείας, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀδελφότητας κ.λπ., κ.λπ., πολύ σύντομα θά «χορεύουμε» μέ τά θηρία, πού θά κατασπαράσσουν κάθε εὐκολόπιστο πολίτη καί ἀνεργάτιστο ὡς πρὸς τίς ὑπαρξιακές του ἀναζητήσεις. Καί στά προγράμματα τῶν σχολείων θά εἰσέλθουν κακοδοξίες καί πίστεις ξένων λαῶν καί οἱ προσηλυτιστικές ἐνοχλήσεις θά εἶναι ἐλεύθερες καί ὁ ἀντίλογος θά εἶναι «ἐκτός νόμου».

Ὅσο εἶναι καιρός εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά προβάλουμε τήν ἀνησυχία μας γιά νά ὑπάρξει καθολική ἀντίδραση τοῦ λαοῦ μας. Νά κλείσουμε ὅλοι αὐτιά καί μάτια καί νά πορευόμαστε μέ τούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μας τό δρόμο τοῦ Κυρίου. Ἡ δυτικοποίηση τῆς ζωῆς μας εἶναι «πρὸ τῶν πυλῶν». Σέ χώρες τῆς Δύσης καί σέ ἄθεα κράτη πολλές ἐνορίες πουλοῦν τούς ναούς τους, γιατί δέν ὑπάρχουν πιστοί. Μέσα στίς οἰκογένειες κάθε μέλος ἀκολουθεῖ τή δική του «Ἐκκλησία» ἢ τή δική του ὁργάνωση (ἄλλος χιλιαστής, ἄλλος πεντηκοστιανός, ἄλλος ὁπαδός τῶν Χάρε Κρίσνα, κ.ο.κ.) καί θεωροῦν τό «καθεστῶς» αὐτό ἐνδειξη πολιτισμοῦ καί ἐλευθέρων ἐπιλογῶν. Ἀποτελεῖ δηλ. ἡ θρησκευτικότητα εἶδος ἰδεολογίας, ἐκδήλωση σαλονιοῦ κλειστοῦ κλάμπ. Αὐτό δέν πρέπει νά ἐπιτρέψουμε νά συμβεῖ στή χώρα μας. Ἄς παρακαλοῦμε τόν Κύριο νά μᾶς προστατεύει καί νά μᾶς ἐνδυναμώνει καί νά ἐνισχύει τίς ἀντιστάσεις μας σέ τέτοιου εἴδους μεθοδεύσεις.

ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΡΑΓΙΑΔΙΣΜΟΥ

«Βάρα με Ἄγά μου ν' ἀγιάσω» λέει ὁ λαός μας στίς περιπτώσεις πού κάποιοι συμπεριφέρονται μέ δουλοπρέπεια καί ὑποτέλεια, κάμπτουν τόν αὐχένα στόν ὑποτιθέμενο ἀφέντη τους καί τοῦ παραδίδουν ὄχι μόνον τή συγκατάθεσή τους, ἀλλά καί τήν ἀξιοπρέπειά τους. Ὁ ραγιαδισμός, ἡ ἐθελούσια παραδοχή τῶν ἰδίων συμφερόντων καί πραγμάτων στόν ἀντίπαλο, ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο κίνδυνο ἀποδυνάμωσης τῶν ἀντιστάσεων ἀτόμων καί λαῶν καί εἶναι ἡ κυρία αἰτία, συμφορῶν καί ἐθνικῶν καταστροφῶν. Κρῦβει ἡ ἀνεξήγητη αὐτή συμπεριφορά καί κάποιο φόβο γιά τίς διαθέσεις τοῦ ἄλλου. Καί αὐτό εἶναι ἀκόμη πιό ἐπικίνδυνο, εἶναι ὀλέθριο.

Ἀφορμή γιά νά ἐκθέσουμε τίς σκέψεις μας αὐτές μᾶς ἔδωσε ἡ περιέργη καί προκλητική συμπεριφορά τῶν κατοίκων τοῦ μουσουλμανικοῦ χωριοῦ Ἐχίνου στό Νομό Ξάνθης. Κάποια ἴσως μικρή ἀπροσεξία μᾶς Ἑλληνίδας ἠθοποιοῦ στόν προαύλιο χώρο τοῦ τζαμιοῦ (αὐτό εἶναι σίγουρο), προκάλεσε «ἔκρηξη» καί σχεδόν αὐτόματη συγκέντρωση (;) ὄλων τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ καί ὄχι μόνον, οἱ ὅποιοι προσέβησαν σέ φανατικές ἐκδηλώσεις καί ἐπίδειξη δυνάμεως, ἀλλά καί βιαιοπραγίες κατά Ἑλλήνων πολιτῶν ἀνεμπόδιστα καί ἀνενόχητα. Ἡ δυναμική αὐτή ἐπίδειξη προβλήθηκε δυστυχῶς καί διογκώθηκε ἀπό τά Ἑλληνικά Κανάλια, τά ὅποια διέθεσαν περιέργως πολλές τακτικές καί ἔκτακτες ἐκπομπές. Καί ἡ κοινή γνώμη σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα ἀκουσε ἀναυδή τίς προκλητικές κραυγές μέ ἀκατονόμαστες ὕβρεις τῶν φανατικῶν μουσουλμάνων πού παρά τά ἠχητικά «μπίι» τῶν καναλιῶν δέν ἦταν δυνατόν νά μή ρυπάνουν τά αὐτιά τῶν τηλεθεατῶν.

Ἡ πολυπληθής φανατική αὐτή συγκέντρωση μέ τά ἀπειλητικά χέρια νά τεντώνονται καί νά διπλώνουν ρυθμικά καί ἐκφοβιστικά, δέν ἔγινε στήν Κωνσταντινούπολη ἐναντίον τοῦ Πατριαρχείου ἢ ἄλλου χώρου τῆς Ἑλληνικῆς μειονότητας, ἀλλά σέ Ἑλληνικό ἔδαφος καί μέ τήν προστασία τῶν Ἑλληνικῶν δυνάμεων ἀσφαλείας. Ἀλήθεια μπορεῖ κανεῖς νά σκεφθεῖ (σενάριο ἐπιστημονικῆς φαντασίας) Ἕλληνες πολίτες νά διαδηλώνουν ἀπειλητικά μέ ὑψωμένα τά χέρια μέσα στήν Τουρκία; Ἀδιανόητο. Ἐκεῖ οὔτε Ἑλληνικά μπορεῖς νά μιλήσεις ἔξω ἀπό τό σπίτι σου. Ὁ κ. Λεωνίδας Κουμάκης στό θαυμάσιο βιβλίο του τό «Θαῦμα - Μιά πραγματική ἱστορία», γράφει τό ὅτι νά μιλάς καί μόνο ἑλληνικά στό δρόμο ἢ σέ δημόσιους χώρους στήν Τουρκία ἰσοδυναμεῖ περίπου μέ ἀνθρωποκτονία ἀπό πρόθεση... γιατί στήν Τουρκία ὑπάρχει ἕνας νόμος τοῦ 1932 "Περί ἐξυθρίσεως τοῦ Τουρκισμοῦ". Ὁ νόμος αὐτός ψηφίστηκε γιά τήν τρο-

μοκράτηση και την καταπίεση των μή τουρκικών πληθυσμών. Άρκοισε ή ψευδομαρτυρία δύο ατόμων που θά έλεγαν άόριστα πώς τάχα έβρυσες την Τουρκία ή τους Τούρκους. Η καταδίκη που άκολουθούσε σήμαινε φυλάκιση χωρίς έπιστροφή. Έτσι φοδόμασταν νά άρθρώσουμε στό δρόμο άκόμα και μία λέξη έλληνική, γιατί κινδυνεύαμε νά κατηγορηθούμε ότι βρίζαμε την Τουρκία».

Έπίσης μπορεί κανείς νά διανοηθεί Έλληνα ιερέα σέ Τουρκικό έδαφος νά εισέρχεται άπειλητικός σέ άστυνομικό τμήμα γιά νά διαμαρτυρηθεί προφανώς γιά την "προσβολή" του ιερού τους χώρου και νά έξέρχεται κραδαινοντας άπειλητικά τίς κασέττες του τηλεοπτικού συνεργείου και δηλώνοντας: «έδω τίς έχω και κανείς δέν μπορεί νά μου τίς πάρει!» (;). Δυστυχώς ή άνθελληνική μανία δέν εκδηλώνεται μόνο στην Τουρκία, αλλά και από τους μουσουλμάνους που ζούν και γεραίρουν σέ Έλληνικό έδαφος.

Έκείνο όμως που προξενεί άλγεινή έντύπωση είναι ή στάση των διαμορφωτών της κοινής γνώμης στον τόπο μας και κάποιων όργάνων της κρατικής έξουσίας. Οί υπεύθυνοι των ένήμερωτικων εκπομπών των καναλιών άφου όργιάσαν τηλεοπτικά επί ώρες πολλές, συνιστούσαν νά άποσιωποιηθεί τό γεγονός, νά θεωρηθεί λήξαν, γιά νά μήν προκληθεί αντίδραση από την άπέναντι πλευρά. Και κάποια τοπικά όργανα έδιναν διαβεβαιώσεις ότι θά τιμωρηθούν οί υπαίτιοι της «προσβολής» και της «άπρέπειας». Παράκολουθούσαν μάλιστα τά Μ.Μ.Ε. τίς εκπομπές των καναλιών της πέραν του Έβρου χώρας και δήλωναν καθουσιαστικά ότι από εκεί δέν δίδονταν μεγάλη προβολή του θέματος. Τό σύνδρομο της ύποτέλειας και του ραγιαδισμού στό άποκορύφωμά τους. Έγιναν και δηλώσεις του τύπου: «όλοι πρέπει νά σέβονται τους χώρους λατρείας διαφορετικων θρησκευμάτων». Περί αυτου κανείς δέν έχει αντίρρηση. Άν έγινε, (που δέν έγινε) ή «δεβήλωση» του ιερού χώρου, είναι καταδικαστέα. Μόνο που θά πρέπει και οί Τούρκοι νά τηρούν την ίδια τακτική και ή πολιτική της ήγεσίας τους νά σέβεται τίς θρησκείες των μειονοτήτων που ζούν στη χώρα τους και νά προστατεύει τους ιερούς τους χώρους. Γιατί στην πράξη συμβαίνει ακριβώς τό αντίθετο. Πρίν από λίγους μήνες, «άγανακτισμένοι» Τούρκοι πολίτες της Κωνσταντινούπολης διαδήλωναν μέ ύψωμένα άπειλητικά τά χέρια (όπως και στον Έχίνο) κατά του Όρθόδοξου Πατριαρχείου και εκαιγαν όμοίωμα του Οικουμενικού Πατριάρχου. Στην πράξη πάντοτε ή τουρκική πολιτική στα θέματα των άλλων θρησκευτικων μειονοτήτων και ιδίως των Έλλήνων είχε ως σκοπό αυτό που είπε ό Ίσμέτ Ίνονου τρεις μέρες μετά τά

τραγικά γεγονότα της νύκτας της 6^{ης} Σεπτεμβρίου του 1955: «οί εκδηλώσεις κατά των Έλλήνων ήταν μία πολύ καλά όργανωμένη έθνική ένέργεια και ώφέλιμη γιά νά καθαρίσει ή χώρα μας από τό Έλληνικό στοιχείο που είναι ένας βραχνάς».

Ός γνωστόν τή φοβερή εκείνη νύχτα οί Έλληνες της Πόλης έξησαν ένα άνθελληνικό πογκρόμ που έμεινε στην ιστορία σαν «ή νύχτα των Κρυστάλλων του Έλληνισμού της Κωνσταντινούπολης». Τούρκοι Λαζοί που μεταφέρθηκαν στην Πόλη δωρεάν μέ πλοία ναυλωμένα από την Κυβέρνηση ξεχύθηκαν, μαινόμενος όχλος, ένισχυμένοι και μέ πάρα πολλούς Τούρκους της Πόλης, στίς έλληνικές συνοικίες και κατέστρεψαν τά πάντα. Δέν άφησαν τίποτε όρθιο. Ό όχλος τότε σκότωσε 16 Έλληνες, βίασε 200 Έλληνίδες (πολλές πέθαναν κατά τον όμαδικό βιασμό τους. Μεταξύ των γυναικών που διάστηκαν ήταν και ένα 8χρονο κοριτσάκι) και κατέστρεψε 1.004 κατοικίες, 4.348 καταστήματα, 21 εργοστάσια, 110 ξενοδοχεία και έστιατόρια, 75 εκκλησίες, 8 αγίασματα, 26 σχολεία, 5 άθλητικούς συλλόγους και 2 μοναστήρια.

Άναφέραμε αυτά τά γεγονότα (άν πάμε πιο πίσω είναι άναρίθμητα και πιο τραγικά) γιατί είναι κοινότερα σέ μās και πολλοί από τους πρωταγωνιστές των βαιοπραγιών και από τά θύματα ζούν σήμερα. Όπως βλέπουμε, από τά στοιχεία που άναφέραμε, τους ιερούς χώρους όχι μόνο δέν τους σεβάστηκαν, αλλά τους κατέστρεψαν τελείως. Ό κ. Λεωνίδας Κουμάκης άναφέρει τά έξής στό βιβλίο του: «Όταν ό όχλος έφθασε στην Εκκλησία της Αγίας Τριάδας δίστασε προς στιγμήν. Οί δισταγμοί ξεπεράστηκαν όταν ακούστηκαν οί κραυγές "άνάθεμα στους άπιστους!" και ό όχλος εισέβαλε στην Εκκλησία. Ό,τι κινητό υπήρχε στό ναό καταστράφηκε ή δεδηλώθηκε. Εικόνες, άγια σκεύη, ράσα ήταν ό στόχος του μανιασμένου όχλου. Τά στασίδια και ό θρόνος της Εκκλησίας καταστράφηκαν... Ληηλατήθηκαν ή παραδόθηκαν στίς φλόγες 73 έλληνικές Εκκλησίες. Καταστράφηκαν εικόνες, άγιογραφίες και σκεύη άνεκτίμητης ιστορικής και άρχαιολογικής άξίας....

Η Πατριαρχική Σχολή του Φαναρίου και ή Θεολογική Σχολή της Χάλκης ύπέστησαν τό μένος του όχλου μέ ιδιαίτερη βαρβαρότητα... Στο Έλληνικό νεκροταφείο του Σισλί μία ομάδα τυφλωμένων άπ' τό μίσος διαδηλωτών επί δύο όλόκληρες ώρες κατέστρεψε τάφους και σταυρούς, έσκαβε τους πιο πρόσφατους και έβγαζε έξω τά πτώματα μαχαιρώνοντας και κομματιάζοντάς τα.

Στην Παναγία των Βλαχερνών ό όχλος των διαδηλωτών κατέστρεψε μέ άπίστευτη μανία ό,τι οί Έλληνες κατάφεραν να διατηρήσουν γιά 1.485 χρόνια.

Στόν Ἅγιο Γεώργιο στά Ψωμαθιά, μιά Ἐκκλησία χτισμένη τόν 13^ο αἰώνα πού οἱ Τούρκοι ὀνόμαζαν Kanlı Kilise (ματωμένη ἐκκλησία) ἀπ' τό αἷμα πού ἔχυσαν στό σημεῖο ἐκεῖνο τήν ἡμέρα τῆς ἄλωσης τῆς Κων/λης, ἡ μανία τῶν διαδηλωτῶν μετέτρεψε τήν ιστορική Ἐκκλησία σέ σωρό ἐρειπίων.

Στό Βόσπορο ὁ ἀλαλάζων ὄχλος ὑποχρέωσε ἕναν ἱερωμένο νά φωνάζει ρυθμικά ὅτι ἡ Κύπρος εἶναι τουρκική, βάζοντας στά χέρια του μιά Τούρκικη σημαία καί καλώντας τον νά δάει δύναμη στή φωνή του γιά νά τόν ἀκούσει ὁ Μακάριος. Ὁ δύστυχος παπάς ἀπό τήν ταραχή καί τόν τρόπο του δέν μποροῦσε νά φωνάζει δυνατά, μέ ἀποτέλεσμα ὁ ὄχλος νά τόν ξυλοκοπήσει ἄγρια, νά τόν ποδοπατήσει καί νά τόν ἐγκαταλείψει αἰμόφυρτο στό δρόμο (στήν Ἑλλάδα ὁ μουσουλμάνος Οὐλεμᾶς ἔμπαινε ὀργίλος καί μαινόμενος στό ἀστυνομικό τμήμα κι ἔβγαине κραδαίνοντας θριαμβευτικά τίς κασέττες, ἐπειδή μία ἠθοποιός «έθεάθη» μέ μαγικό στόν προαύλιο χώρο τοῦ τζαμιού του)... Στό Μέγα Ρέμα ὁ ὄχλος μπῆκε στό σπίτι τοῦ Μητροπολίτη Γενναδίου, τόν συνέλαβε τόν κακοποίησε δάνασσα καί τόν ἔρριξε ἀπ' τίς σκάλες μέχρι, κουτροβαλώντας νά βρεθεῖ στό ἰσόγειο... Στή συνέχεια τόν ἔσειραν στό δρόμο συνεχίζοντας τήν κακοποίησή του ὥσπου τόν ἐγκατέλειψαν ἀναίσθητο... Ὁ Μητροπολίτης πέθανε τρία εἰκοσιτετράωρα μετά τά γεγονότα.

Στήν Ἱερά Μονή τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, γνωστή σάν Βαλουκλιώτισσα, οἱ ἀστυνομικοί καί ὁ νυχτοφύλακας πού ὑποτίθεται ὅτι τήν φύλαγαν, καθοδήγησαν τόν ὄχλο στήν καταστροφή καί στήν λεηλασία τοῦ ιστορικοῦ Μοναστηριοῦ. Καί οἱ τρεῖς μοναχοί πού θρῆσκόνταν τή νύχτα τῆς 6^{ης} Σεπτεμβρίου στό Μοναστήρι εἴτε θανατώθηκαν εἴτε βασανίστηκαν.

Ὁ 90χρονος μοναχός Χρῦσανθος Μαντάς βρῆκε τραγικό θάνατο μέσα στίς φλόγες τῆς φωτιᾶς πού ἀναψαν γιά νά τόν κάψουν. Ὁ 60χρονος ἡγούμενος ἐπίσκοπος Παμφιλίου Γεράσιμος βασανίστηκε καί τραυματίστηκε βαρειά στό κεφάλι. Ὁ 35χρονος ἱερέας Εὐάγγελος χτυπήθηκε καί βασανίστηκε. Ὁ ὄχλος ἀπαιτοῦσε τή σταύρωσή του πού τελικά δέν ἔγινε, γιατί οἱ διαδηλωτές ἤθελαν νά ἀπολαύσουν μιά ἀργή καί σαδιστική σταύρωση, ἀλλά καθυστέρησαν πολύ, τούς πρόλαβε ὁ Στρατιωτικός Νόμος πού κηρύχτηκε τά μεσάνυχτα καί φοβήθηκαν τίς συνέπειές του.

Οἱ Πατριαρχικοί Τάφοι καί τά σκηνώματα τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τοῦ Γένους πού ἀπό τό 1850 καί μετά τοποθετοῦντο στόν αὐλόγυρο τῆς Ἱεράς Μονῆς, καταστράφηκαν μέ καννιβαλική μανία. Οἱ Πατριαρχικοί Τάφοι ἀνοίχτηκαν καί τά ὀστά τῶν νεκρῶν οκορπίστηκαν στούς δρόμους».

Ὁ γράφων τό σχόλιο αὐτό, ὅταν ἔβλεπε τίς φανατικές καί δυναμικές ἐκδηλώσεις τῶν μουσουλμάνων τοῦ Ἐχίνου, σκέφτηκε μέ τή λαϊκή ἔκφραση: «Κοίτα ποιός μιλάει», γιά βεβηλώσεις ἱερῶν καί ὀσίων.

Συνεχίζουμε μέ λίγα σκόρπια ἀποσπάσματα ἀπό τό συγκλονιστικό βιβλίο: «Τό θαῦμα... » τοῦ κ. Λ. Κουμάκη: «Τό σχέδιο τῶν Τούρκων σημείωσε καταπληκτική ἐπιτυχία. Ὁ Ἑλληνικός πληθυσμός τρομοκρατήθηκε... Σιγά-σιγά καραβάνια ὀλόκληρα ἀπό Ἑλληνες ἐγκατέλειπαν τή Βασιλεύουσα γιά νά ἐξασφαλίσουν τή ζωή τους. Ἡ φυγή τῶν Ἑλλήνων ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη πῆρε διαστάσεις ἐπιδημίας. Χωριά ὀλόκληρα, συνοικίες πυκνοκατοικημένες ἀπό Ἑλληνες ἄρχισαν νά ἀραιώνουν. Οἱ ἐκκλησίες πού πλημμύριζαν ὄχι μόνο στό ἐσωτερικό τους, ἀλλά καί σ' ὀλόκληρο τόν αὐλόγυρο, ἄρχισαν νά ἐρημώνουν. Τά σχολεῖα βρέθηκαν σταδιακά χωρίς μαθητές καί ἄρχισαν νά κλείνουν τό ἕνα μετά τό ἄλλο».

Τό ἀνθελληνικό πογκρόμ συνεχίστηκε τό 1964, λίγες δεκαετίες δηλ. πρῖν. Τότε ἡ Τουρκία ἀπαγόρευσε τό δικαίωμα τῶν Ἑλλήνων τῆς Πόλης ν' ἀσκοῦν ἐμπορικές δραστηριότητες καί δέν ἐπιτρεπόταν νά κυκλοφορεῖ ὀποιοδήποτε Ἑλληνικό ἐγχειρίδιο στά Ἑλληνικά μειονοτικά σχολεῖα. Τήν ἴδια ἐποχή ἐφαρμόζεται τό μέτρο τῆς ὁμαδικῆς ἀπέλασης. Οἱ Ἑλληνες ἐκδιώκονται ἀπό τίς ἐστίες τους χωρίς νά μποροῦν νά πάρουν τίποτε μαζί τους ἐκτός ἀπό τά ἀναγκαῖα ροῦχα. Γι' αὐτό φοροῦσαν ἀπό 5 ἐσώρουχα κάθε μέλος γιά νά μποροῦν νά τά περάσουν σ' ἄγρια τουρκικά τελωνεῖα.

Κι' ἐδῶ οἱ μουσουλμάνοι τῆς Θράκης μιλοῦν γιά βεβηλώσεις, δυσμενεῖς μεταχειρίσεις ἀπό τό Ἑλληνικό κράτος, διακρίσεις, κ.λπ. Ὁ πρῶην Πρωθυπουργός κ. Γεώργιος Ράλλης προβάλλοντας καί σχολιάζοντας σέ ἄρθρο του στόν «Οἰκονομικό» (23-2-2002) τό βιβλίο τοῦ Οὐίλιαμ Νταλιμπ: «Ταξίδι στή σκιά τοῦ Βυζαντίου», λέγει μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς:

«Σήμερα, στήν Κωνσταντινούπολη, ἔχουν ἀπομείνει περίπου 2.000 Ἑλληνες, τούρκοι ὑπήκοοι, καί ὁμως, κανεῖς ἀπό τή διεθνή κοινότητα δέν ἀναφέρεται σέ αὐτό τό γεγονός, ἐνῶ μέ τυμπανοκρουσίες προβάλλουν τή σπάνια περίπτωση πού κάποιος Ἑλληνας δημόσιος ὑπάλληλος συμπεριφέρεται ἄδικα σέ κάποιον πολίτη τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητας τῆς Δυτικῆς Θράκης.

Αὐτή τή μειονότητα, πού ὄχι μόνο δέν διώχθηκε, ἀλλά ἀναπτύχθηκε καί ἀνθεῖ ὑπό ἐλληνική διοίκηση τά τελευταῖα 80 χρόνια».

Αὐτά τά λέγει ὁ κ. Ράλλης ὄχι ἐμεῖς... οἱ «μυσαλλόδοξοι» κατά τούς «ἀνεκτικούς» καί «προοδευτικούς».

Πρέπει νά τά θυμίζουμε καί νά τά θυμόμαστε αυτά τά πράγματα γιά νά μήν ξεχνιόμαστε. Οί συμπεριφορές μας πρέπει νά εἶναι πολιτισμένες καί οί ἀντιδράσεις μας ἀσφαλῶς μετρημένες καί χωρίς φανατισμό, ἀλλά πρέπει νά εἶμαστε ἀμετακίνητοι στίς θέσεις μας χωρίς σύνδρομα ραγιαδισμού καί ὑποτέλειας πού θά ἔχουν σάν ἀποτέλεσμα νά ἀτονίσουν οί ἀμυντικές ἀντιστάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ σέ ἐνδεχόμενη πολεμική περιπέτεια.

Ἡ καλή «γειτονία» δέν πρέπει νά ὀδηγεῖ μονομερῶς τήν Ἑλλάδα ν' ἀποσιωπεῖ τό χθές καί νά διαγράφει μελλοντικούς χειρισμούς ἐθνικῶν συμφερόντων.

«Ἐνας ἀπό τούς ἀρχηγούς τοῦ Σουλτάνου Μωχάμετ ἦταν ὁ Μαχμούτ πασάς, πού ἦταν σκέτο θηρίο ἐνάντια τῶν χριστιανῶν. Σκληρός, ἄγριος κι ἀδίστακτος γιά κάθε σφαγή καί κάθε ἐγκλημα. Σκότωνε ἀνεξέταστα καί γέρους καί παιδιά καί δέν σήκωνε μύγα στό σπαθί του. Ὅποιοι βρισκόταν στό δρόμο του καί τόν ἐμπόδιζε στά φοβερά του σχέδια ἔπρεπε νά πεθάνη ἀμέσως».

«Οἱ οὐλεμάδες διατάχθηκαν νά πᾶνε σ' ὅλα τά μέτωπα τῶν πολιορκητῶν γιά νά τονώσουν τό φρόνημα τῶν πολεμιστῶν, λέγοντας ὅτι πρέπει νά πολεμήσουν μέχρι τήν τελευταία τους πνοή, γιατί αὐτό ἦταν τό θέλημα τοῦ μεγάλου Προφήτη. Πρέπει ἡ Πόλη νά πατηθεῖ καί νά ὑποταχθεῖ στό μισοφέγγαρο τοῦ Ἰσλάμ. Κι ὅτι ἡ νίκη αὐτή θά εἶναι ἕνας θρίαμβος καί θά φέρει τήν εὐτυχία στους πιστούς πολεμιστάς τοῦ Σουλτάνου καί πολλά ἀγαθά πού δέν περιγράφονται».

«Οἱ βάρβαροι σπάσανε τίς πόρτες τῆς Ἁγία-Σοφιάς κι ὄρμησαν μέσα καβαλλαρεοί καί πεζοί, μέ τίς γιαταγάνες γυμνές κι ἄρχισαν νά σφάζουν ἀλύπητα ὅποιον δλέπανε μπροστά τους. Καί πέφτανε κορμιά καί κεφάλια σάν τά θερισμένα στάχυα, γέροι καί παιδιά καί ὕστερα οἱ κληρικοί, πού τραβοῦσαν τήν προσοχή τῶν ἀπίστων πού θέλανε νά πάρουν τά χρυσοκέντητα ἄμφιά τους. Τρέχουνε τά αἵματα στό δάπεδο τοῦ ναοῦ... Οἱ εἰσβολεῖς κομμάτιαζαν τίς ἱερές εἰκόνες γιά νά πάρουν τά ἀφιερώματά τους καί τίς πετοῦσαν στά σκουπίδια καί μαζί τά ἱερά λείψανα γιά νά πάρουν τίς ὀλόχρυσες θήκες τους...

Ἐποσπάσματα ἀπό τό βιβλίο
τοῦ Π. Μ. Σωτήρχου
«Ἡ γιαιγιά μου ἡ ἄλωση».

Ο ΕΠΩΔΥΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Τό παρακάτω κείμενο ἀποτελεῖ ἀπόσπασμα ἐκθεσης τῆς Π.Ε.Γ. πού ἀπεστάλη σέ ἀρμόδια κρατική ὑπηρεσία πρὸς ἐνημέρωσή της, προκειμένου νά λάβει ἀποφάσεις ἐπὶ περιπτώσεων προσώπων πού εἶχαν ἐμπλακεῖ σέ ὁμάδες ἀποκρυφισμοῦ. Θεωροῦμε τό κείμενο χρήσιμο καί διαφωτιστικό σέ φορεῖς καί ἄτομα πού ἀσχολοῦνται μέ τό φαινόμενο τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί μέ ἀνάλογες περιπτώσεις θυμάτων γι' αὐτό τό παραθέτουμε μέ κάποιες ἀναγκαῖες προσαρμογές.

«Ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἑνωσθεῖς ἑθνογενεῖες καί τῶν ἀτόμων (Π.Ε.Γ.)», τήν ὁποία ἴδρυσε ὁ ἀείμνηστος πατήρ Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1980, ἀσχολήθηκε καί ἀσχολεῖται εὐρύτατα μέ τό σημαντικό ποιμαντικό καί κοινωνικό πρόβλημα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί τῶν ἐγκληματικῶν δογμάτων πού ἀπορρέουν ἀπ' αὐτόν καί τοῦ νεοσατανισμοῦ εἰδικότερα.

Τά μέλη τῆς Π.Ε.Γ. καί οἱ φίλοι της, πού ὑπῆρξαν ἐπὶ μίαν εἰκοσαετιάν περίπου συνεργάτες τοῦ πατρὸς Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, τούς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά ἐρευνήσουν καί νά μελετήσουν τό Διεθνές καί Ἑλληνικό σκηνικό τῶν καταστροφικῶν λατρείων καί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ στό ὁποῖο ἐντάσσεται ὁ σατανισμός. Ἡ συνεργασία τῆς Π.Ε.Γ. μέ ὅλες τίς Πρωτοβουλίες Γονέων στήν Εὐρώπη καί Ἀμερική τῆς ἔδωσε τήν εὐκαιρία μιᾶς σφαιρικής καί ἐμπεριστατωμένης γνώσης τοῦ προβλήματος τοῦ νεοσατανισμοῦ στήν Ἑλλάδα. Ἐτσι τά μέλη της εἶχαν τή δυνατότητα νά προσφέρουν ὑλικό καί στοιχεῖα γιά ἐνημέρωση τοῦ λαοῦ μας καί παροχής βοήθειας προκειμένου νά ἀπεγκλωβιστοῦν θύματα τῶν ἐγκληματικῶν δογμάτων.

Ὁ ἐνδογματισμός στίς δοξασίες τοῦ σατανισμοῦ καί στήν ἀντίστροφη ἠθική του διέρχεται πολλά στάδια, τά ὁποῖα ἔχει ἀναπτύξει ἀναλυτικά στό ἀξιόλογο συγγράμματά του ὁ ἀείμνηστος π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος. Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς σταδιακῆς ἐνταξίης εἶναι νά ὀδηγηθοῦν τά θύματα σέ ἀπόλυτη ἐξάρτηση μέ τό ἐγκληματικό δόγμα τοῦ σατανισμοῦ ἢ μέ τά ἄτομα πού ἀποτελοῦν τήν ἱεραρχία του. Εἶναι ἡ ὀνομαζόμενη ἐξάρτηση ἀπό τό ψυχοναρκωτικό τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Μάλιστα καλοῦνται νά "ἀποδείξουν" τή νέα τους πίστη μέ ποικίλες πράξεις ἀκόμη καί ἐγκληματικές, προκειμένου νά «δεθοῦν» στήν ὁμάδα ἢ σέ κάποια ἄτομα καί νά καταστεῖ ἀδύνατη ἡ φυγή τους. Προβαίνουν μάλιστα σέ πράξεις πού δημιουργοῦν μέσα τους βαθιές τραυματικές καταστάσεις, ὅπως εἶναι ἡ δεδήλωση ἱερῶν συμβόλων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί ἄλλες βλάσφημες καί ἀποτρόπαιες ἐνέργειες. Ἐτσι δημιουργεῖται ἕνα κλίμα ἀφάνταστης πνευμα-

τικῆς τρομοκρατίας. Τό θύμα χάνει τόν ἔλεγχο τοῦ πνεύματος καί τῶν πράξεών του καί μ' ἓνα πρόγραμμα ἀπίστευτης ἔντασης ἐπιτυγχάνει, ἡ ἱεραρχία, τή μεταρρύθμιση τῆς σκέψεώς του. Στό στάδιο αὐτό χάνεται ἡ συνείδηση τοῦ ὑποκειμένου καί ἡ ἔννοια καί ἡ ἀξία ὄλων τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς κοινωνικῆς συμβίωσης, ἀλλά καί οἱ προσωπικές του ἐπιλογές (σπουδές, καριέρα, κ.λπ.). Ἐξοχικῶς ἀπό δῶ καί πέρα μορεῖ νά κάνει ὅ,τιδήποτε θά τοῦ ζητοῦσε ὁ Μάγος ἢ ἡ Μάγισσα. Ἐχει εἰσαχθεῖ στό χῶρο τῆς καταστροφῆς, σ' ἓνα δρόμο, ἀπό τόν ὁποῖο δέν ὑπάρχει ἐπιστροφή χωρίς τήν ἄνωθεν βοήθεια. Τρεῖς «δυνατότητες» μόνο ὑπάρχουν. Ἡ αὐτοκτονία, τό ψυχιατρεῖο ἢ τό ἐγκλημα, τό ἀποτρόπαιο ἐγκλημα, τό ὁποῖο ἀξιολογεῖται θετικά καί τίθεται στήν ὑπερσία τοῦ "σοκοῦ".

Ἡ τυφλή ὑποταγή στόν "ἀρχιερέα" τῆς συγκεκριμένης ομάδας καθιστᾷ τό θύμα πῶνι τοῦ "ἀρχηγοῦ" καί πρόθυμο νά ἐκπληρώσει ὅποιαδήποτε "ἐντολή τοῦ Σατανᾶ", ὁ ὁποῖος μέσω τῶν μέντιουμ προσδιορίζει τή θανάτωση ἢ τή θυσία συγκεκριμένου προσώπου ἢ τή διάπραξη οικονομικοῦ ἢ ἠθικοῦ ἐγκλήματος. Ἐχει πλέον ὑπογράψει "συμβόλαιο μέ τόν Σατανᾶ" τό θύμα. Τό ἔχει ὑπογράψει μέ τό ἴδιο του τό αἷμα.

Τήν κατάσταση αὐτή ὁ Ἀμερικανός ψυχίατρος John Clark ἀποκαλεῖ **ἀναίρεση ὑπαρξης** καί τή θεωρεῖ μὴ ἀναστρέψιμη. Ἐμεῖς δέν συμφωνοῦμε μέ τήν ἀποψη τοῦ Clark, ὅτι δέν ὑπάρχει ἐλπίδα ἐπιστροφῆς. Ὅταν βρεθοῦν ἄνθρωποι πού θά προσπαθήσουν νά τόν ἐντάξουν στήν κοινωνία ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τό θαῦμα τῆς ἀπεξάρτησης ἀπό τό ψυχοναρκωτικό, μορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί ποτέ χωρίς αὐτή.

Ὁ δρόμος ὅμως τῆς ἀπεξάρτησης εἶναι ἐπίπονος καί τρομακτικά ἐπώδυνος καί συνεχίζεται γιά πολύ καιρό. Διέρχεται μέσα ἀπό ἀφάνταστο "βασανισμό" πού προέρχεται ἀπό τήν ἀνάμνηση ὄλων τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων. Ἀλλά ὅταν τό θύμα ἐνταχθεῖ στήν κοινωνία ἀγάπης τῶν ἀδελφῶν ἐν Χριστῶ καί μετέχει τῶν σωστικῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, τό θαῦμα γίνεται.

Ἀποδεικνύεται στήν περίπτωσή του ὅτι "ἀκόμη καί στόν πυθμένα τῆς ἀδύσσου ἂν φθάσει κανεῖς, ὁ Θεός ἔρχεται καί τόν ἀγγίζει καί τόν σηκώνει βαθμιαῖα. Ἄν συνεργασθεῖ μέ τόν Θεό, ἂν ζητήσει τό ἔλεός του, τότε μορεῖ νά ξεφύγει ἀπό τό θανάσιμο ἀγκάλιασμα τοῦ Σατανᾶ καί νά πλησιάσει πρὸς τό Θεό, νά γίνει ἀπό ληστής πολίτης τοῦ Παραδείσου, ἀπό τελῶνης ἄγιος, ἀπό πόρνη ὁσία καί ἀπό θύμα τοῦ σατανᾶ, Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν ξεγράφει κανένα ἄνθρωπο".

Πρέπει νά βοηθήσουμε ὅλοι τοὺς ἀδελφούς μας πού βρίσκονται στό τελευταῖο τμήμα τοῦ δρόμου τῆς ἐπιστροφῆς. Πρέπει ὄχι μόνο νά ἀποδεχτοῦμε τό πρόβλημα, ἀλλά νά ἐνσκήψουμε πρὸς αὐτούς μέ ἐνδιαφέρον καί στοργή. Νά τοὺς ἀποδείξουμε ὅτι δέν εἶναι ἡ αὐτοκτονία διέξοδος ἀπό τοὺς φοβερούς ἐφιάλτες πού ἔζησαν καί τοὺς ἀκολουθοῦν. Νά τοὺς ἀποδείξουμε μέ τήν στοργή μας ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι μία ἄβυσσος μεγαλύτερη ἀπό τήν ἄβυσσο τῆς ἀποστασίας τοῦ ἀνθρώπου στοὺς δρόμους τοῦ "Ἐωσφόρου". Νά τοὺς κρατήσουμε τό χέρι καί νά τοὺς βοηθήσουμε νά ἀνασηκωθοῦν. Ὑπάρχει πάντα ἡ ἐλπίδα κι ἔχουμε ὅλοι καθήκον νά βοηθήσουμε τά θύματα στήν ἐπιστροφή τους στό Χριστό».

ΕΙΣΔΟΧΗ ἢ ΕΙΣΒΟΛΗ;

Πολλά ἔχουν γραφεῖ κι ἔχουν εἰπωθεῖ γιά τήν ἐνδεχόμενη εἰσοχή τῆς Τουρκίας στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση κι ἔχουν εὐρέως ἀναλυθεῖ τά θετικά καί ἀρνητικά στοιχεῖα μιᾶς τέτοιας προοπτικῆς ἀπό διακεκριμένους Ἕλληνες καί ξένους ἱστορικούς ἐπιστήμονες καί ἐθνολόγους. Ἐμεῖς δέν ἔχουμε τήν πρόθεση μέ τό σχόλιό μας αὐτό νά ἐπιχειρήσουμε μία ἀκόμη ἀνάλυση τοῦ θέματος αὐτοῦ. Σεβόμαστε τίς πολιτικές παραμέτρους πού ἐπιβάλλουν στήν Ἑλληνική Πολιτεία νά παίρνει θέσεις πού πολλοί Ἕλληνες ἐκ τοῦ λαοῦ ἢ δέν ἐγκρίνουν ἢ εἶναι ἐπιφυλακτικοί ὡς πρὸς τίς μελλοντικές ἐπιπτώσεις ἀπό τήν ἔνταξη τῆς Τουρκίας στήν Εὐρωπαϊκή οἰκογένεια.

Εἶναι πάντως ἄκρως ἀνησυχητικό, ὅτι στό μεῖζον αὐτό θέμα οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπιδεικνύουν, ἐν ὀνόματι τῆς «ἀνοιχτῆς» κοινωνίας, μία ἀνοχή πρὸς τήν Τουρκία ἢ ὅποια ἐγγίζει, ὅπως εἴπαμε καί στό σχόλιο «Τό σύνδρομο τοῦ ραγιαδισμού», τά ὄρια τοῦ ραγιαδισμού καί τῆς ὑποτέλειας. Αὐτό παρατηρεῖται ὄχι μόνο στήν Ἑλλάδα (ὄρα γεγονότα Ἐχίνου), ἀλλά καί σέ ἄλλες χώρες τῆς Δύσης. Πληροφορηθήκαμε π.χ. πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀπό τά Μ.Μ.Ε., ὅτι στήν Ἰταλία πολλά σχολεῖα Πρωτοβάθμιας καί Δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης (Δημοτικά καί Γυμνάσια) ἀποφάσισαν (;) νά μὴ ὀργανώσουν Χριστουγεννιάτικες ἐκδηλώσεις καί τελετές γιά νά μὴ προκαλέσουν (;) τό θρησκευτικό συναίσθημα τῶν μουσουλμάνων μαθητῶν πού φοιτοῦν στά σχολεῖα! Ἀπίστευτο καί τελείως παράλογο.

Ἀπό τέτοιου εἶδους ἐνέργειες καί «Πρωτοβουλίες» ἀποκαλύπτεται σέ ὅλη τῆς τήν ἔκταση ἡ μονομερῆς ἀντιμετώπιση θρησκευτικῶν, παραδοσιακῶν καί συνειδησιακῶν θεμάτων καί πίστεων, ἐφ' ὅσον δέν ἐπιδεικνύεται ἡ ἀντίστοιχη συμπεριφορά ἀπό τήν ἄλλη πλευρά. Δέν εἶναι «φρόνιμο» οἱ τῆς Εὐρώπης ἰθύνοντες καί λαοὶ νά φέρονται ἄψογα στοὺς μουσουλμά-

νους και δή τους Τούρκους, να τους επιτρέπουν κάθε είδους θρησκευτικές τελετές και εκδηλώσεις, να τους παρέχουν ανεμπόδια αδειες να χτίζουν τζαμιά και τεμένη και από την «άλλη» πλευρά οι Χριστιανοί που διαβιούν σε μουσουλμανικές χώρες να φέρουν έναν πολύ βαρύ ζυγό και να θεωρούνται ως «κατακάθια της κοινωνίας». Στην Τουρκία π.χ. εάν Έλληνες ιερείς επισκεφθούν την Πόλη για προσκύνημα στους Βυζαντινούς ιερούς χώρους πρέπει να μη φορούν ράσα και να κυκλοφορούν με πολιτική περιβολή. Στη Σαουδική Αραβία (χρηματοδότης χώρα του τεμένου της Παιανίας) απαγορεύεται φανερά κάθε χριστιανική εκδήλωση ή συμπεριφορά. Να κάνει κάποιος Χριστιανός το σημείο του Σταυρού ή να φορεί σταυρό κ.λπ. κινδυνεύει. Στο Πακιστάν οι Χριστιανοί δεν χαίρουν καμιάς εκτίμησης. Έξ αιτίας της θρησκευτικής προκατάληψης μερικά έστιάτορια, για παράδειγμα, δεν έξυπηρετούν Χριστιανούς ή φοβούνται να τό κάνουν. Θά μπορούσαμε να αναφέρουμε πάρα πολλά παραδείγματα αντιχριστιανικής συμπεριφοράς. Είναι αναρίθμητα. Όσα λέμε δεν τά λέμε από εμπάθεια ή ρατσιστική συμπεριφορά. Τά λέμε για να μη δγάζουμε λανθασμένα συμπεράσματα και τηρούμε επίσημες στάσεις.

Τό σύνδρομο της ύποτέλειας που διακατέχει την Εύρωπη έναντι του Ίσλάμ επιβεβαιώνεται και από άλλες συμπεριφορές. Έκπρόσωποι της τέχνης επί παραδείγματι, όπως ζωγράφοι, πεζογράφοι ποιητές κ.λπ. επιδίδονται σε έναν πρωτοφανή συναγωνισμό αντιχριστιανικών «δημιουργιών» και μιά άνεξηγήτη πολεμική «απρέπεια» κατά του ίδρυτου της Χριστιανικής Εκκλησίας του Ίησου Χριστού. Έχουμε αναφερθεί κι άλλοτε για εκθέσεις ζωγραφικής όπου εκτίθενται έργα βλάσφημα κατά του Κυρίου και των Αγίων, όπως και για βιβλία με βλάσφημο και ιερόσυλο περιεχόμενο.

Η αντίπαράθεση θεωρείται φανατισμός και «έμπόδιο» στις σύγχρονες «κατακτήσεις»: «έλευθερία σκέψης», «σεβασμός στη διαφορετική άποψη», «κοινωνία άνοχης της άλλης θέσης», κ.ο.κ.

Δυστυχώς παρατηρείται μία έξασθένηση των αντίστασεων των απλών κυρίως ανθρώπων κι αυτό αποτελεί τό μεγαλύτερο κίνδυνο. Παράδειγμα ή μικρή, ή άσημαντη αντίδραση για τό βιβλίό του Ντάν Μπράουν «Κώδικας Ντά Βίντσι» έδω και διεθνώς. Τό βλάσφημο αυτό βιβλίό που γράφει τή «ζωή» δήθεν των απογόνων του Χριστού με την Αγία Μαρία τή Μαγδαληνή, μεταφράστηκε σε 40 γλώσσες και είχε τή μεγαλύτερη κυκλοφορία από όλα τά βιβλία της εποχής μας.

Θά προτρέπαμε όλους αυτούς να γράψουν κάτι παρόμοιο για τόν Άλλάχ ή τόν Μωάμεθ, αλλά δεν

θά τό έκαναν, γιατί από τήν άλλη πλευρά «βρωμάει μπαρούτι», όπως λέει ο λαός μας. Φοβούνται ότι θά έχουν τήν τύχη του Σαλιμάν Ρουσντί που έγραψε τους «σατανικούς στίχους» και που κρύβεται και θά κρύβεται, δεν ξέρουμε που και ως πότε, γιατί τόν έχουν καταδικάσει σε θάνατο οι επί πάσης της γής ισλαμιστές.

Άς επανέλθουμε όμως στο θέμα μας. Γνωρίζουμε ότι ή Τουρκία και στο άπώτερο και στο έγγύτερο παρελθόν έπεδίωκε κατακτήσεις, διαίους έξισλαμισμούς και «έκκαθαρίσεις» στο έσωτερικό της. Μέ τό άνιστόρητο και δόλιο επινόημα ότι οι μειονότητες αποτελούν τό χέρι των ευρωπαϊκών δυνάμεων που επιχειρεί να στραγγαλίσει τήν Τουρκία, οι Νεότουρκοι κατά τόν 19^ο και 20^ο αιώνα στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν άμιγές έθνικό κράτος άφανίζον ή εκριζώνουν τους πληθυσμούς που δεν είναι μουσουλμάνοι, κυρίως τους Έλληνες, από τήν πατρική τους γη. Στην έπιχειρηση της έθνοκάθαρσης προδίδουν σε γενοκτονίες και βίαιες «μετοικεσίες» με άντικειμενικό στόχο να είναι μόνο Τούρκοι οι κάτοικοι της Τουρκίας, αλλά και να καρπωθούν τίς επιχειρήσεις τους.

Η Τουρκία δεν παραδέχεται ή μάλλον δεν όμολογεί τήν γενοκτονία των Έλλήνων και των Αρμενίων. Όμως ξένοι άμερόληπτοι συγγραφείς και έρευνητές άποκαλύπτουν τό έγκλημα της γενοκτονίας σε μη μουσουλμανικούς λαούς της Τουρκίας. Ένας άπ' αυτούς ο Βρετανός Ουίλιαμ Νταλιρίμπ έξιστορεί στο βιβλίό του «Ταξίδι στη σκιά του Βυζαντίου» τους διαγμούς των Έλλήνων και Αρμενίων Χριστιανών από τήν Τουρκία στα τέλη του 19^{ου} και αρχές του 20^{ου} αιώνα. Γράφει ο έν λόγω περιηγητής και ιστορικός αναλυτής ότι στην έπαρχία Ούρφα έως τό 1915 κατοικοῦσαν 570.000 Αρμένιοι και εκδιώχθηκαν όλοι με τή γενοκτονία που άρχισε εκείνο τό έτος, ένω στο Ντιαρπακίρ είχε επίζησει μία και μοναδική ήλικιωμένη Αρμένισσα, μισότρελη, έξαιτίας του φόνου του συζύγου της. «Σήμερα τίποτε δεν θυμίζει ότι στην Τουρκία έζησαν κάποτε Αρμένιοι. Είμαστε ένας ιστορικός μύθος», είπε στον Νταλιρίμπ ο έπιμελητής του Αρμενικού Μουσείου στην Ίερουσαλήμ Τζόρτζ Χιντλιάν.

Οι Έλληνες της Κωνσταντινούπολης, λέγει στο βιβλίό του ο Άγγλος συγγραφέας, μετά τήν συνθήκη της Λωζάννης, τό 1923 άγγιζαν τίς 400.000 και παρέμεναν στίς έστιές τους, διατηρώντας τά άτομικά τους δικαιώματα και τίς περιουσίες τους. Σήμερα έχουν άπομείνει, όπως είπαμε, κι άλλου μόνο 2.000.

Και τώρα έτοιμαζόμαστε να «καλοδεχτούμε» τήν Τουρκία στην Ε.Ε. Οι Δυτικές χώρες τηρούν μία με-

ροληπτική, εύεργετική θά λέγαμε στάση απέναντι στις μουσουλμανικές χώρες. Η τακτική αυτή έχει «ιστορική» «συνέπεια» αφού κατά τό παρελθόν ισχυρές χώρες της Δύσης «εύεργετούσαν» τήν Τουρκία κι άλλες μουσουλμανικές εθνότητες εις βάρος τών Χριστιανικών κρατών, πού δέν έτυχαν τής ίδιας ύλικής, και ήθικης συμπαράστασης, αλλά και αδικήθηκαν κατά τή «διευθέτηση» έδαφικών διαφορών.

Πολλοί πάντως πολιτικοί αναλυτές όμιλοϋν όχι για εισδοχή τής Τουρκίας στον Ευρωπαϊκό χώρο, αλλά για εισβολή της. Είναι γεγονός ότι οι δυτικές κοινωνίες παρατηροϋν μέ δέος τή συνεχή αύξηση τών μουσουλμάνων στις χώρες τους και αναζητοϋν τρόπους να τή σταματήσουν. Στην Ευρώπη διαδιοϋν σήμερα πολλά έκατομμύρια μουσουλμάνοι (12 έκατομ. μόνο στη Δυτική Ευρώπη) και ή άφομοίωσή τους είναι έντελώς αδύνατη. Μέ τήν εισδοχή όμως τής Τουρκίας στην Ε.Ε. τό πρόβλημα τών «οικονομικών μεταναστών» τείνει να γίνει κυρίαρχο για τήν Ευρώπη και έφιαλτικό για τήν Ελλάδα, πού είναι «ξέφραγγο άμπέλι» κατά τήν έπιτυχή έκφραση τοϋ κ. Στέλιου Παπαθεμελή.

Η Τουρκία θά έπιτύχει «ειρηνικά» αυτό πού δέν είχε κατορθώσει στα τέλη τοϋ 14^{ου} και κατά τόν 15^ο αιώνα, όταν μέ τούς ιερούς της πολέμους κατακτούσε τίς χώρες τής Βαλκανικής και έπιχειροϋσε να καταλάβει και να εκτουρκίσει όλόκληρη τήν Ευρώπη. Έφθασαν τότε τά φανατισμένα Τουρκικά στρατεύματα μέχρι τά τείχη τής Βιέννης κι εύτυχως αναχαιτίστηκαν και σώθηκε ό Ευρωπαϊκός και Χριστιανικός πολιτισμός.

Οι Τούρκοι δέν αποκρύπτουν αυτήν τήν «προοπτική». Στην έπιστροφή του ό Έρντογάν χαιρετίστηκε ως ό κατακτητής τής Ευρώπης. Τά παραληροϋντα πλήθη φώναζαν: «έρχεται ό Ρετζέπ ό Μεγαλοπρεπής» (κατά το Σουλεϊμάν Α' τό μεγαλοπρεπή) ή «Ρετζέπ, Ρετζέπ κατακτητή» (κατά τόν Μωάμεθ Β' τόν κατακτητή, τόν πορθητή τής Κωνσταντινούπολης). Τόν όνόμασαν κάποια Τουρκικά Μ.Μ.Ε. «νέο» Βαγιαζίτ κ.ά. πολλά. Έφθασαν μάλιστα τά σύγχρονα ήλεκτρονικά μέσα να κατασκευάσουν «εκπομπή» όπου ό Κεμάλ ως άπόλυτος άφέντης και κυρίαρχος τοϋ Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όμιλεί προς τούς Ευρωβουλευτές, οι όποιοι σαν πόνια (όπως λέει ό λαός μας), τόν χειροκροτοϋν άσταμάτητα!!!

Τώρα δέν θά χρειαστεί για τήν «κατάληψη» τής Ευρώπης τό «χασάπ άσκέρ», τό στρατεύμα δηλ. τών χασάπηδων, τών σφαγέων, αλλά ή εισβολή θά γίνει «ειρηνικά» και νομοθετημένα. Αυτό πού λέμε δηλαδή έκούσια ύποταγή. Κορυφαίο τό πρόβλημα. Οι έκάστοτε κυβερνήσεις δέν θά έχουν τή δυνατότητα να

έπιτρέπουν ή όχι τήν είσοδο τών ξένων μεταναστών και όπως έγραψε λίαν εύφυώς διαπρεπής άρθρογράφος, οι οικονομικοί μετανάστες «ως πειναλέοι προλετάριοι νέας κοπής θά διεκδικήσουν μέ τό καλό ή μέ τό κακό τή μοιρασιά τοϋ δυτικού πλούτου».

Άς εύχηθοϋμε οι ισχυροί τής γής, πού εισέπραξαν από τούς εύεργετηθέντες τήν άχαριστία τους (τρομοκρατική ένέργεια 11^{ης} Σεπτεμβρίου, Μετρό Μαδρίτης, κ.λπ.) να αναθεωρήσουν τή στάση τους και να έπινοήσουν και να έπιβάλουν ασφαλιστικές δικλείδες προκειμένου να αναχαιτίσουν τήν έπερχόμενη εισβολή.

ΔΥΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

Τό μαρτύριο τών Έλλήνων κατά τήν περίοδο τοϋ εκριζωμοϋ τους από τό όσμανικό κράτος.

(Δύο χαρακτηριστικά άποσπάσματα δημοσιευμάτων)

Άπόσπασμα πρώτο

(από άρθρο τοϋ ιστορικού αναλυτοϋ

Δρ. Τακώβου Ζ. Άκτσόγλου λέκτορος Δ. Π. Θ.)

Ένω τό άνθελληνικό κλίμα προετοιμαζόταν καιρό πριν μέσω τοϋ Τύπου, ήμερήσιου και περιοδικού, μέ πρωτοστατοϋσα και πάλι τήν έφημερίδα «Χιουριέτ» στο πλαίσιο κυρίως τοϋ Κυπριακού Ζητήματος, στις 16 Μαρτίου τοϋ 1964, ή Άγκυρα κατήγγειλε μονομερως τήν Έλληνοτουρκική Σύμβαση Έγκαταστάσεως, Έμπορίας και Ναυσιπλοΐας τής 30^{ης} Οκτωβρίου τοϋ 1930.

Άμέσως μετά τήν καταγγελία οι τουρκικές αρχές αρχισαν να ανακοινώνουν όνόματα Έλλήνων ύπηκόων, οι όποιοι έπρεπε, για λόγους «έθνικης ασφαλείας», όπως επικαλοϋνταν, να εγκαταλείψουν τό τουρκικό έδαφος εντός 24 ώρων.

Οι πρώτοι πού έμπαιναν στο τουρκικό στόχαστρο για να άπελαθοϋν ήταν οι παράγοντες τής έλληνικής κοινότητας, οι οικονομικές και πνευματικές, δηλαδή, κεφαλές τοϋ έλληνικού στοιχείου. Οι αναφερόμενοι στους καταλόγους άπελαυνομένων όφειλαν να παρουσιαστοϋν στο 4^ο Τμήμα τής Αστυνομικής Διευθύνσεως Κωνσταντινουπόλεως, όπου αφού ύποβάλλονταν σε διαφόρων ειδών έξευτελισμούς, δακτυλοσκοποϋνταν, φωτογραφίζονταν και ύποχρεώνονταν να ύπογράψουν τήν... «όμολογία» τους για τή «δράση τους εναντίον τοϋ τουρκικού κράτους». Κατά τήν έξοδό τους από τήν Τουρκία έπιτρεπόταν να φέρουν μαζί τους δύο χειραποσκευές συνολικού βάρους 25 κιλών και χρηματικό ποσό μέχρι 30 δολάρια.

Παράλληλα ή κυβέρνηση έξέδωσε τό γνωστό πλέον μυστικό νομοδιάταγμα, τό όποιο στη συνέχεια συμπληρώθηκε μέ έπόμενα μυστικά διατάγματα και άποσκοποϋσε στην οικονομική έξόντωση και δήμευ-

ση ουσιαστικά τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῶν ἀπελαυνομένων. Τό μέτρο ἐπληττε φυσικά καί τούς οἰκίους τους, μιᾶς καί πολλοί ἐξ αὐτῶν ἦταν Τούρκοι ὑπήκοοι καί ὡς ἐκ τούτου παρέμεναν στή Τουρκία.

Ἡ Πολιτική Ρωμοσύνη ζοῦσε ἀκόμη μία φορά στό πετοῖ της τή βαρβαρότητα τοῦ κεμαλικοῦ κράτους -οικογένειες χωρίζονταν, περιουσίες ἀπό κόπους δεκαετιῶν ἐξανεμίζονταν, σχέσεις ζωῆς μεταξύ ἀνθρώπων, πολλές ἀκόμη καί μεταξύ φίλων Ἑλλήνων καί Τούρκων διαλύονταν, τραγικές φιγούρες γερόντων, ἀνεστίων πλέον, ὑποχρεώνονταν νά ξεκινήσουν ἀπό τό μηδέν τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς τους.

Μεταξύ τῶν ἀπελαθέντων πού κριθῆκαν ὡς ἐπικίνδυνοι γιά τήν «ἐθνική ἀσφάλεια» τῆς Τουρκίας περιλαμβάνονταν ὀκτώ ἡμιπληγικοί, πού ἦρθαν στήν Ἑλλάδα μέ ἀναπηρικές καρέκλες ἢ φορεία, τρεῖς τυφλοί, δύο ἀνάπηροι, ἕνας κωφάλαος, τέσσερις ψυχοπαθεῖς καί ἑννέα βαριά ἀσθενεῖς... Κατάλογοι τῶν ἀπελαυνομένων συνέχισαν νά δημοσιεύονται μέχρι τό καλοκαίρι τοῦ 1964. Συνολικά ὑποχρεώθηκαν νά ἐγκαταλείψουν τήν Τουρκία περί τίς 13.000 Ἑλληνες ὑπήκοοι, ἀριθμός προσώπων ὁ ὁποῖος σέ βάθος χρόνου ὑπερτριπλασιάσθηκε λόγω τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ Τούρκοι ὑπήκοοι συγγενεῖς τους (γυναῖκες, παιδιά, γονεῖς, ἀδελφοί, κ.ἄ.) ὑποχρεώθηκαν νά τούς ἀκολουθήσουν στήν ἐξορία, ἐνῶ ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ ξεριζωμοῦ ἢ τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς κατεγράφησαν καί περί τά **450 περιστατικά αὐτοκτονιῶν**. Τό κεμαλικό κατεστημένο μποροῦσε νά κανχᾶται ὅτι εἶχε κάνει ἕνα πολύ σημαντικό δῆμα πρὸς τήν κατεύθυνση τῆς ἐθνοκαθάρσεως.

Μιά εἰκοσαετία, ἡ τελευταία τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα κύλησε μέ τήν ἐλληνική παρουσία (φυσική καί πολιτισμική) νά συρρικνώνεται διαρκῶς στήν Ἀνατολή. Ἡ μειονότητα, σκιά σήμερα τοῦ λαμπροῦ της παρελθόντος, συνεχίζει νά φυλλοροεῖ ἀσταμάτητα, ἀκόμη καί μέσα στό πλαίσιο τῆς τελευταίας, τηλεκατευθυνόμενης, μετασεισμικῆς ἐλληνοτουρκικῆς «προσεγγίσεως»...

Ἀπόσπασμα δεύτερο

(ἀπό τό βιβλίο τοῦ Λεωνίδα Κουμάκη
«Τό θαῦμα-μιά πραγματική ἱστορία»).

... Οἱ διασμοί γυναικῶν, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἡλικία τους, ὑπολογίζεται ὅτι ξεπέρασαν τούς 200 τή νύχτα ἐκείνη, ἐνῶ παρέμεινε ἄγνωστος ὁ τελικός ἀριθμός τῶν νεκρῶν, πού ξεπέρασε τούς 20, παρ' ὅλο πού οἱ ὀδηγίες πού εἶχαν δοθεῖ ἀπαγόρευαν τίς δολοφονίες.

Ἀπό τά ἑκατοντάδες περιστατικά διασμῶν μερικά εἶχαν κυριολεκτικά συγκλονίσει τήν Ἑλληνική μειονότητα.

Στό Ὁρτάκιοι μιᾶ ομάδα διαδηλωτῶν «συνέλαβε» μιᾶ μαυροφορεμένη γυναίκα πού εἶχε τήν ἀτυχία νά πέσει στό δρόμο τους. Ἀφοῦ «διασκέδασαν» διαδοχικά πολλοί ἀπ' αὐτούς μέ τήν ἀτυχή γυναίκα, τήν ἐγκατέλειψαν αἰμόφυρτη καί ἀναίσθητη. Ὅταν τήν ἐπομένη τήν βρῆκαν καί τήν πῆγαν στό Νοσοκομεῖο, διαπιστώθηκε ὅτι ἡ γυναίκα εἶχε παραφρονήσει.

Στά Ταταῦλα σέ ἕνα σπίτι χριστιανῶν δύο ὄρφανά κορίτσια περιμέναν τόν πατέρα τους γεμάτα ἀγωνία. Ἀντί τοῦ πατέρα τους πού δούλευε στό Βόσπορο καί δέν μπόρεσε νά γυρίσει ἐγκαίρως ἐμφανίσθηκαν οἱ ὀρδές τῶν διαδηλωτῶν πού ἀφοῦ τά βίασαν τά ἐγκατέλειψαν αἰμόφυρτα. Ὅταν ὁ ἀτυχῆς πατέρας ἐπέστρεψε στό σπίτι ἔνοιωσε τόσο ἰσχυρό σὸν ὥστε αὐτοκτόνησε μέ ἀπαγχονισμό.

Στό Γενή Σεχίρ, ὁ πασίγνωστος χαμάλης πού τόν ἀποκαλοῦσαν «Γορίλλα» ἀπό τό ἀποκρουστικό του πρόσωπο στό ὅποιο ἦταν ἀποτυπωμένη ἡ σύφιλη πού εἶχε, βίασε ἕνα 8χρονο κοριτσάκι μέσα στούς ἐνθαρρυντικούς ἀλαλαγμούς τοῦ πλήθους. Τό κοριτσάκι πού ἐπέζησε φέρεي γιά τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του τό τραῦμα τῆς ἐφιαλτικῆς ἐκείνης νύχτας.

Δύο γυναῖκες, ἡ Ζηνοβία Χαριτωνίδου καί ἡ Ἀσημένια Παραπαντοπούλου πέθαναν σάν συνέπεια τοῦ διασμοῦ τους τή νύχτα τῆς 6^{ης} Σεπτεμβρίου 1955.

Ἀπό τούς ὑπόλοιπους νεκρούς τοῦ Σεπτεμβριανοῦ πογκρόμ μερικά ἀπό τά ὀνόματα πού ἐγιναν γνωστά ἦταν ἐκεῖνα τῆς Ὁλγας Κιμόγλου, 80 ἐτῶν, πού ποδοπατήθηκε ἀπό τόν ὄγλο στόν Κεράτιο Κόλπο, τοῦ Γεωργίου Κορποδᾶ, τοῦ Ἐμμανουήλ Τζανετῆ, τοῦ Ἀβραάμ Ἀναβᾶ καί τοῦ Νικολάου Καραμάνογλου.

Θυμᾶμαι, σά νά 'ναι τώρα, τή νύχτα αὐτή τῆς κόλασης καί τοῦ τρόμου, στριμωγμένοι στήν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ μας νά περιμένουμε μέ ἀγωνία τή σειρά μας. Πράγματι, κατά τίς 11 ἡ ὥρα τό τοπίο μέ τούς καπνούς καί τίς φωτιές πού ἀντίκρουζαν τά μάτια μας σ' ὅλα τά σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα συμπληρώθηκε μέ τρομακτικές κραυγές «Θάνατος στούς γκιαούρηδες!», «Θάνατος στούς γκιαούρηδες!».

Οἱ κραυγές πληροῖαζαν ἐπικίνδυνα.....

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

Ὁ πατήρ Δημήτριος Τζούμας Ἀρεοπαγίτης ἐτ. ἔδωσε διάλεξη στό Ὁμήρειο Πνευματικό Κέντρο τοῦ Δήμου Χίου τήν 19^η Ὀκτωβρίου 2004 μέ θέμα «Μαρτυρίες καί ἐμπειρίες πίστεως στό χῶρο τῆς Δικαιοσύνης».

Τήν ὁμιλία του αὐτή ὁ σεβαστός πατήρ ἐξέδωσε σέ μικρά τεύχη καί ἔστειλε στήν Π.Ε.Γ. μεγάλο ἀριθμό τευχῶν τῆς ὁμιλίας του τήν ὁποία προμηθεύθηκαν πολλοί συνεργάτες μας.

Ἄπό τίς πολλές καί ἀξιόλογες μαρτυρίες πίστεως Δικαστικῶν Λειτουργῶν πού ἀναφέρει στήν ὁμιλία του θά τονίσουμε ἰδιαίτερος μία ἐξ αὐτῶν (τήν VII) πού ἀποδεικνύει πόση μεγάλη σημασία ἔχει τό παράδειγμα κάθε πολίτη πού ἀσκεῖ λειτουργήματα ἢ ὅποιαδήποτε ἐξουσία, στήν προσφορά καί διακονία στό χωρο τῆς πίστεως καί τῆς ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς καί ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς τῶν πολιτῶν ὡς ἀδελφῶν μεταξύ τους. Τά λόγια ἀκούγονται ἴσως εὐχάριστα ἀλλά δέν ὀδηγοῦν σέ πράξεις ὅταν δέν συνοδεύονται ἀπό τά «ἔργα καί τίς ἡμέρες» αὐτῶν πού ὁμιλοῦν. Ἐνῶ τό παράδειγμα χωρίς καμία λέξη, «ἐν πλήρη σιωπῇ» παροτρύνει σέ μίμηση ὅταν μάλιστα οἱ πράξεις τοῦ ἐνεργοῦντος σηματοδοτοῦν τήν πνευματική του ἀνωτερότητα καί τήν ἐνάρετη ζωή του.

Ἄναφέρει στήν 8^η μαρτυρία πίστεως ὁ πατήρ Δημήτριος: «Πρὶν ἀπό λίγα χρόνια ὑπηρετοῦσε στή Σπάρτη, ὡς Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ὁ μετέπειτα Ἀρεοπαγίτης Παναγιώτης Γρηγοριάδης, ἄριστος δικαστής καί εὐσεβῆς χριστιανός. Ὅπως μοῦ ἔλεγε, ὅταν ἐκλήθη στίς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἡ μητέρα του τοῦ ἔδωσε μαζί μέ τήν εὐχή της καί μία Καινή Διαθήκη, τήν ὅποια εἶχε κοντά του σέ ὅλη του τή ζωή. Μετά Ζετῆ παραμονή στό Πρωτοδικεῖο τῆς Σπάρτης μετέβη στό Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν. Ὅταν ἔλαβε τό ἔγγραφο τῆς μεταθέσεως καί ἐτακτοποίησε τίς ἐκκρεμότητές του, πῆγε, τήν τελευταία ἡμέρα, νά ἀποχαιρετήσῃ τίς Ἀρχές τοῦ τόπου, ὡς συνηθίζοταν, καί πρῶτον τόν ἐπιχώριον Μητροπολίτην. Ἀφοῦ συνεζήτησαν ἐπ' ὀλίγον καί πῆρε τόν καφέ πού τοῦ προσέφεραν, κατά τήν ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ὁ Μητροπολίτης τοῦ εἶπε: "Σᾶς εὐχαριστῶ, Κύριε Γρηγοριάδη, καί διά τό Ἱεραποστολικόν ἔργο πού ἐπετελέσατε, κατά τό διάστημα τῆς παραμονῆς σας στήν πόλη μας". Ὅποτε ὁ ἐπισκέπτης ἐκκληκτος τοῦ ἀπήντησε. "Μέ συγχωρεῖτε, Σεβασμιώτατε, ἀλλά προφανῶς μέ συγγέετε μέ κάποιον ἄλλο θεολόγον, πού ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας. Γιατί ἐγώ, ὡς Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, δέν ἔκανα κανένα Ἱεραποστολικόν ἔργο στήν πόλη Σας". Καί ὁ Μητροπολίτης ἀνταπήντησε: "'Ὅχι, Κύριε Γρηγοριάδη, δέν σᾶς συγγέω μέ κανένα θεολόγο. Ἀλλά αὐτό πού ἐκάνατε νά ἐκκλησιάζεσθε τακτικά στόν Μητροπολιτικό Ναό, νά παρακολουθεῖτε μέ εὐλάβεια τή Θεία Λειτουργία, νά μεταλαμβάνετε συχνά τῶν Ἀρχάντων Μυστηρίων, διά τούς ἀπλούς, ταπεινούς καί καλοπροαίρετους κατοίκους τῆς πόλεώς μας, πού σᾶς ἔδλεπαν, ἦταν Ἱεραποστολή. Γι' αὐτό καί σᾶς εὐχαριστῶ". Τότε ὁ Πρόεδρος δέν εἶπε τίποτε, ἀλλά μέ μία ἔκφραση ἠθικῆς ἱκανοποίησεως στό πρόσωπό του, ἠσπᾶσθη τήν δεξιάν τοῦ Μητροπολίτου καί ἀποχώρησε».

Ὁ Μητροπολίτης στή συνομιλία του μέ τόν εὐσεβῆ δικαστή ἐπεσήμανε αὐτό πού ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀποδέχονται καί ἐπιζητοῦν. Νά παραδειγματίζονται ἀπό τό ἦθος καί τή συμπεριφορά τῶν ἀνθρώπων πού κατέχουν σημαντικές θέσεις - λειτουργήματα στόν κρατικό μηχανισμό, ὅπως εἶναι οἱ ἱερεῖς, οἱ δικαστές, οἱ πολιτικοί, οἱ δάσκαλοι ὄλων τῶν βαθμίδων, οἱ γιατροί, οἱ ἀστυνομικοί κ.λπ., κ.λπ.

«Οἱ δικαστές κατά συντριπτική πλειοψηφία», ἀναφέρει στήν εἰσαγωγή τῆς ὁμιλίας του ὁ σεβάσιμος πατήρ, «εἶχαν καί ἔχουν βαθειά πίστη στό Θεό, ἔχοντες συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ ἀπονομή δικαιοσύνης εἶναι θεῖον ἔργον, ὅτι ὁ μόνος κριτής εἶναι ὁ Χριστός, ὅτι "ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ὅς τά πάνθ' ὄρα" καί ὅτι ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη εἶναι μέσον πραγματώσεως τῆς Θείας Δικαιοσύνης, πρέπει δέ νά ἐνεργοῦν συγχρόνως ὡς ὄργανα τῆς Θείας Δικαιοσύνης... Ἐπειτα ἡ δικαστική ἐμπειρία δέν συγκρούεται, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐναρμονίζεται πρὸς τίς χριστιανικές ἀλήθειες καί τονώνει τήν πίστη τῶν Δικαστῶν στό Θεό. Γιατί ἡ ἀλήθεια τῶν ὑποθέσεων πού ἐχειρίσθη - ἐδίκασε ἕνας δικαστής, τόν κατευθύνει στήν ἀπόλυτη ἀλήθεια πού εἶναι ὁ Χριστός».

Εὐχόμεστε τά λόγια αὐτά τοῦ σεβαστοῦ Γέροντα καί διακεκριμένου λειτουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης νά ἀποτελέσουν παρακαταθήκη γιά ὅλους τούς κρατικούς καί κοινωνικούς λειτουργούς, γιά ὅλα τά διοικητικά ὄργανα τῆς κρατικῆς ἐξουσίας πρὸς Δόξαν Κυρίου.

ΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

(περίληψις εἰσηγήσεως Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη)*

- Ἄς ἐπανεξεταστοῦν τά αὐτονόητα. Ἡ καρδιά τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ εἶναι τό εὐαγγέλιο. Τά φτερά τῆς πτήσεώς του γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι δύο: Ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἀγάπη. Ὅταν ὅμως τά αὐτονόητα περιέρονται σέ ἀχρηστία, τότε ἡ ἐπανάληψις εἶναι ἀπαραίτητη. Ὅταν ξεθωριάζει ἡ Ἀλήθεια, τότε ἀναγκαῖος καθίσταται ὁ ἐπαναπροσδιορισμός καί ἡ ἀνακαινίσις. «Τά αὐτά λέγειν ἐμοί μὲν οὐκ ὀκνηρόν, ὑμῖν δέ ἀσφαλές» (Φιλιπ. γ' 1). Ἀνακαινίσις καί ἀναγέννησις ἐν προκειμένῳ σημαίνει ἐπανευαγγελισμός τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων.

- Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Γραφῆς. Καί ἡ Γραφή δέν ὑπάρχει χωρὶς τήν Ὁρθοδοξία (τή μία

* Ἡ περίληψη αὐτὴ ἐδόθη ἀπὸ τόν πατέρα Δανιὴλ στοὺς συνέδρους τῆς ΙΣΤ' Πανορθοδόξου Συνδιασκεψέως Ἐντεταμένῳ στό Ἱ. προσκύνημα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Ρώσου (1-4.11.04). Δημοσιεύουμε τό κείμενο αὐτό διότι θεωροῦμε τά ὅσα διαλαμβάνονται σ' αὐτό πολὺ ὠφέλιμα γιά τήν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν συνεργατῶν μας καί τῶν φίλων μας πού διαβάξουν τό περιοδικό μας.

Ἐκκλησία). Ἡ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ μετάδοσις τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ «διακονία τοῦ εὐαγγελίου».

- «Πιστεύωμεν εἰς τό εὐαγγέλιον»; (Μάρκ. α' 15). Ἔχουμε τό γνήσιο εὐαγγέλιο; «Γνωρίζω ὑμῖν τό εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ἡμῖν, ὃ καί παρελάβετε, ἐν ᾧ καί ἐστήκατε, δι' οὗ καί σώζεσθε» (Α' Κορ. ιε' 1). Μήπως ἔχουμε μετατεθεῖ ἀπό τήν Ὁρθοδοξία, γιατί ἔχουμε ἀλλοιώσει τό εὐαγγέλιο καί τήν εὐαγγελική πορεία; «Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπό τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον» (Γαλ. α' 6).

- Αἴρεσις εἶναι τό «ἕτερον εὐαγγέλιον». «Τινές εἰσιν οἱ ταρασσόντες ὑμᾶς καί θέλοντες μεταστρέψαι τό εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. α' 7). «Ἄλλά καί ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω!» (Γαλ. α' 8).

- Ἀγανακτεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιά τήν ἀλλοίωσι τῆς σωτηριώδους Ἀλήθειας, γιά τήν παραποίηση τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρίας, γιά τή νόθευση τῆς ὑγαίνουσας διδασκαλίας. Ἡ ἀγωνιώδης ἀνησυχία του γίνεται φανερή στίς πρὸς Ρωμαίους, Γαλάτας, Α' καί Β' Κορινθίους Ἐπιστολές.

- Αἴρεσις εἶναι ἡ ὑπερύψωσις τοῦ Ἐγώ, πού κατασκευάζει ἢ δέχεται ἕτερο εὐαγγέλιο. Ἡ ἀνυπακοή στό εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ, στήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Εἶναι τό ἐπιλεκτικό Εὐαγγέλιο, τό διαστρεβλωμένο Εὐαγγέλιο.

- Ἡ αἴρεσις προηγήθηκε τῆς ἁμαρτίας. Πρῶτος αἰρετικός εἶναι ὁ Ἀδάμ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. Ἄκουσε ἄλλο εὐαγγέλιο. Ὁ ὄφις τοῦ σέρβρισε εὐαγγελική εἶδησι, θρησκευτική παραποίηση. Τοῦ μίλησε γιά θέωσι. Θέωσι ὅμως χωρὶς Θεό. Τοῦ πρότεινε λόγο, πού δέν προερχόταν ἀπό τήν αὐθεντία τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά τήν ἀπάτη ἀπό τόν ἀντίθεο.

- Ὁ Χριστός ἔχει σήμερα θέση στό λεγόμενο Ὁρθόδοξο χώρο; Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι θεβαίως ὁ Χριστός στοὺς αἰῶνες. Ἄλλ' οἱ λεγόμενοι Ὁρθόδοξοι δέχονται τό Χριστό καί τό εὐαγγέλιό Του, ὅπως τό ἐξηγοῦν οἱ Πατέρες κι ὅπως τό διώνουν οἱ ἅγιοι; Ἡ μήπως ἡ λεγόμενη δική μας «παραδόσις» συναποτελεῖται ἀπό «ἐντάλματα» ἀνθρώπων (Ματθ. ιε' 9. Κολασσ. β' 22).

- Τήν αἴρεση τήν προκαλεῖ καί κάποια «ὀρθοδοξία», πού εἶναι θρησκεία τῆς ρουτίνας καί τῆς μονοτονίας, κι ὄχι τό τρεχούμενο νερό τῆς διαρκοῦς ἀνανεώσεως. Τό θρησκευτικό κοίμισμα καί ἡ ψευδαίσθησις, ὡς πρὸς τήν ἀλήθεια καί τή σωτηρία, δέν μπορεῖ νά εἶναι Ὁρθοδοξία. Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἐγρήγορις στήν ἐπαλξη τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἀγιότηας.

- Κάθε παλιό δέν εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητα καί καλό καί ἀναλλοίωτο. Ἡ Ὁρθοδοξία παραμένει στήν

οὐσία ἀναλλοίωτη, καίτοι στή διαχρονική παρουσία τῆς ἀλλάζει τρόπο προσεγγίσεως καί λόγου.

- Ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶναι ἐλλειμματική. Εἶναι τό πλήρωμα, πού δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό συμπλήρωμα. Εἶναι τό «σῶμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφες. α' 23). Γι' αὐτό καί δέν τῆς χρειάζονται οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα, ἀφοῦ ἔχει ἡ Ἐκκλησία οἰκουμενικές διαστάσεις.

- Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀξιοπιστία τῆς θεολογίας. Ἡ ἀξιοπιστία τῆς «καινῆς διδαχῆς». Ἡ ἀξιοπιστία τῆς χάριτος. Ἡ ἀξιοπιστία, καί ὄχι ἡ ἀξιομοσθία τῆς ζωῆς. «Ἀξιοπίστοι γενώμεθα περὶ τήν τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας φυλακίην» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 23, 296).

- Ἄν ἡμασταν στή θεωρία καί στήν πράξη χριστιανοί ὀρθόδοξοι, δέν θά εὔρισκαν ἕδαφος οἱ ποικίλοι αἰρετικοί. «Διά τοῦτο ἡμᾶς εἶασεν ὁ Θεός, ἵνα ὡς φωστῆρες ὦμεν, ἵνα διδάσκαλοι τῶν ἄλλων καταστῶμεν, ἵνα ὡς ζύμη γενώμεθα, ἵνα ὡς ἄγγελοι μετὰ τῶν ἀνθρώπων περιπολῶμεν... Οὐδεὶς ἂν ἦν Ἕλληνας εἰ ἡμεῖς ἦμεν Χριστιανοί, ὡς δεῖ. Εἰ τά τοῦ Χριστοῦ ἐφυλάττομεν, εἰ ἠδικούμεθα, εἰ ἐπλεονεκτούμεθα, εἰ λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, εἰ κακῶς πάσχοντες εὐηγοετοῦμεν, οὐδεὶς οὕτω θηρίον ἦν, ὡς μή ἐπιδραμεῖν τῇ εὐσεβείᾳ, εἰ παρὰ πάντων ταῦτα ἐγένετο» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 23, 284). - «Τά δόγματα πολυτείας χρειάν ἔχει... Τί γάρ, εἰ καί δίκαιος γίνῃ, ἀλλά ἀπό τῆς πίστεως μόνῃς; Ἡμεῖς δέ καί τήν ἀπό τῶν κατορθωμάτων εὐχόμεθα σχεῖν παρρησίαν» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 19, 68).

ΥΠΕΡΒΑΛΛΩΝ ΖΗΛΟΣ

Ὁ Ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σαγματᾶ Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος Ἀντωνόπουλος, στό ἐξαίσιο διβλίο του γιά τή θαυμαστή, πολυκύμαντη καί συγκλονιστική ζωή τοῦ σύγχρονου ἀγίου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας Ἀρχιεπισκόπου Συμφερούπολεως καί Κριμαίας Λουκά τοῦ ἱατροῦ, ἀναφέρει κι ἕνα θλιβερό γεγονός πού δέν ἔχει σχέση μέ τήν συγκλονιστική σταυρική μαρτυρία τῆς μεγάλης αὐτῆς μορφῆς, ἀλλά μέ ἐνδοεκκλησιαστικές διαφωνίες καί διενέξεις σέ περίοδο μάλιστα φοβερῶν, ἀσύλληπτων διωγμῶν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Γράφει ὁ π. Νεκτάριος ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ στό κεφάλαιο: Ἡ ἐπίθεση ἀπό συνεργάτη του, τά ἐξῆς:

«Στήν Τασκένδη ὁ Ἐπίσκοπος Λουκάς πολύ σύντομα μπῆκε στή δίνη νέων προβλημάτων. Στό ναό τοῦ Ἁγίου Σεργίου εἶχε λειτουργήσει μερικές φορές ἕνας ἐξόριστος ἐπίσκοπος, πού τόν καιρό τῆς ἐκτόπισής του εἶχε προσχωρήσει στό σχίσμα τῆς «ζωντανῆς Ἐκκλησίας». Ὁ ναός θεωρήθηκε "μολυσμένος" ἀπό τόν πρωτοπρεσβύτερο Μιχαήλ Ἀντρέεβ, μέ

τόν όποιο ό Έπίσκοπος Λουκᾶς εἶχε μοιραστεῖ όλες τίς δυσκολίες καί τά προβλήματα τῆς έξορίας. Ἐπέμενε, λοιπόν, φορτικά στόν έπίσκοπο νά κάνει όπωσδήποτε άγιασμό στό ναό. Ὁ Έπίσκοπος δέν τό έκρινε σκόπιμο. Τό έβλεπε ώς ύπερβολή καί ώς μιά ένέργεια πού έκρυβε φανατισμό καί πού μόνο προβλήματα μποροῦσε νά δημιουργήσει στήν Έκκλησία σέ μιά τόσο κρίσιμη περίοδο. Αὐτή ή διαφωνία έγινε ή άρχή πολλαπλῶν προβλημάτων. Ὁ π. Μιχαήλ, διακατεχόμενος από ένα ζήλο "οὐ κατ' έπίγνωσιν", ένα ζήλο παιδαριώδη καί άνώριμο πού συγχέει τά οὐσιώδη μέ τά έπουσιώδη καί πού τόσα προβλήματα έχει δημιουργήσει στήν Έκκλησία στή δισχιλιετή πορεία της, άλλά καί δημιουργεῖ ώς σήμερα, προχώρησε στό δικό του σχίσμα. Βγήκε από τή δικαιοδοσία τοῦ Ἐπισκόπου του καί δημιούργησε "δική" του έκκλησία....

Εἶναι νά άπορεῖ κανείς, γιά πόσο άσήμαντες άφορμές, γιά πόσο δευτερεύοντα καί άνούσια πράγματα, μερικοί άνθρωποι δημιουργοῦν προβλήματα στό σῶμα τῆς Έκκλησίας, έν όνόματι τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς αλήθειας πού κατέχουν μόνον αὐτοί. Θεωροῦν τούς έαυτούς τους "σωτήρες" τῆς Έκκλησίας καί μαινόμενοι άγωνίζονται νά τήν ύπερασπίσουν καί νά τήν "σώσουν", άλλά τόσο μυωπικά. Ὁ π. Μιχαήλ σά νά λησμόνησε τί ήταν ό Έπίσκοπος Λουκᾶς, τό πόσο άγωνίστηκε ένάντιον τῶν πραγματικῶν σχισματικῶν, τί ύπέφερε στίς έξορίες. Ὁχι μόνον τόν άποκήρυξε, άλλά έγινε καί ό χειρότερος έχθρός του. Ἄρχισε νά στέλνει έπιστολές στόν έπίτροπο τοῦ Πατριαρχείου, μητροπολίτη Σέργιο, κατηγορώντας τόν Έπίσκοπο Λουκᾶ. Ἀκόμη καί ό ίδιος έπισκέφθηκε τό μητροπολίτη Σέργιο, μέ σκοπό νά διώξει τόν Έπίσκοπο Λουκᾶ από τήν Τασκένδη!

Ὁ Έπίσκοπος Λουκᾶς άντιμετώπιζε μέ ήρεμία τίς κατηγορίες τοῦ πρώην συνεργάτη, συνεξόριστου καί συλλειτουργοῦ. Ὁπως έλεγε μιά ένορίτισσά του, ή Α. Α. Μεντίντσεβα, "ό Σεβασμιώτατος πάντα έλεγε πώς δέν πρέπει νά κρίνουμε κανένα". Καί άναφερόμενος στόν π. Μιχαήλ, τόνισε μετά τή Θεία Λειτουργία:

"Ἀδελφοί μου, σήμερα δέν προσευχήθηκα γιά σᾶς, άλλά γιά τόν άδελφό μας. Σᾶς τονίζω: Μήν κρίνετε ποτέ τόν κληρο. Καλύτερα νά κατακρίνετε τόν κόσμο όλο, παρά έναν κληρικό!"

Ἀνεξήγητος φανατισμός καί άπαράδεκτη συμπεριφορά ύφισταμένου κληρικοῦ πρὸς τόν Έπίσκοπό του. Μάλιστα σέ μιά περίοδο τοῦ 20οῦ αἰώνα πού τό άθεϊστικό καθεστώς τῆς Ρωσίας «προσάβησε νά έξορίσει τόν Θεό, νά τόν βγάλει από τή ζωή τῶν ανθρώπων. Τότε πού οι περισσότερες εκκλησίες εκλείσαν ή άνατινάχθηκαν, τά μοναστήρια σφραγίστηκαν καί μέσα σέ μιά δεκαετία δέν ύπῆρχε κανέ-

να άνοιχτό. Οι κληρικοί καί οι μοναχοί πήραν τό δρόμο τῆς έξορίας, τῆς φυλακῆς, τοῦ μαρτυρίου.

Ἀπαράδεκτη καί άδιανόητη συμπεριφορά από έναν κληρικό, ό όποιος, όπως γράφει ό πατήρ Νεκτάριος, εἶχε συλληφθεῖ μαζί μέ τόν Έπίσκοπο άγιο Λουκᾶ καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Τασκένδης Μπόρις Σεπούλιν καί άλλους μέ τήν κατηγορία ότι, «όλοι αὐτοί ίδρυσαν παράνομη, άντιδραστική, κληρικο-μοναχική όργάνωση, μέ σκοπό τόν άγώνα κατά τῆς σοβιετικῆς έξουσίας καί έπιστροφή τῆς χώρας στόν καπιταλισμό». Βασανίστηκε σκληρά ό π. Μιχαήλ Ἀντρέιβ τόσο πού δέν άντεξε στά βασανιστήρια, ύπέκλυσε καί έδωσε ψευτικές καταγγελίες γιά τόν Έπίσκοπο Λουκᾶ. Παρά ταῦτα καταδικάστηκε σέ θάνατο καί όδηγήθηκε στό εκτελεστικό άπόσπασμα μαζί μέ εκατοντάδες άλλους κληρικούς. «Τί δηλοῖ ό μύθος;». Τό συγκλονιστικό αὐτό περιστατικό καταδεικνύει μέ τήν τραγικότητά του μέχρι πού μπορεῖ νά φθάσει ό ύπερβάλλον ζήλος καί πόσο μποροῦν νά δλάψουν τήν Ὁρθοδοξία κάποια μέλη της πού από μιά δικαιολογημένη ή άδικαιολόγητη «άνησυχία» τους έπισωρεῦσιν προβλήματα στήν ποιμένουσα Έκκλησία καί στό λαό τοῦ Κυρίου.

Εἶναι νά άπορεῖ όντως κανείς μέ τίς φανατικές έμμονές, τίς «άρτηριοσκληρωτικές» συμπεριφορές, τή μιζέρια, τή γκρίνια ένίων κληρικῶν καί λαϊκῶν, οι όποιοι αυτοαποκαλοῦνται θεματοφύλακες τῶν παραδόσεων καί τῶν πρακτικῶν τῆς Έκκλησίας. Καταφέρονται μέ άνεπίτρεπτες εκφράσεις ένάντιον Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τούς κατακρίνουν γιά παράβαση τῶν ιερῶν κανόνων καί τῶν «ιερῶν καί όσίων» τῆς Ὁρθόδοξης παράδοσης.

Μᾶς πήρε στό τηλέφωνο συνεργάτης μας νά μᾶς άναφέρει τό έξῆς γεγονός (άκρον άωτον παραδοξολογίας): ότι παρακολούθησε διήμερο άντιαιρετικό συνέδριο Μητροπόλεως καί στενοχωρήθηκε πάρα πολύ μέ όσα συνέβησαν σ' αὐτό. Μόνο γιά αἰρέσεις δέν μίλησαν μᾶς εἶπε στή κληρικολαϊκή αὐτή σύναξη. Διαγωνίζονταν ό ένας τόν άλλον, ιδίως τίς ώρες τῶν συζητήσεων, πού σχεδόν κάλυψαν τά δύο τρίτα τοῦ χρόνου τοῦ συνεδρίου, σέ κατηγορίες κατά μελῶν τῆς Έκκλησίας κληρικῶν καί λαϊκῶν γιά άντιεκκλησιαστική δῆθεν συμπεριφορά κ.λπ. κ.λπ. «Ἐβγαζαν κορῶνες» (έκφραση τοῦ συνομιλητοῦ μας) μέ φοβερό φανατισμό καί έπιδεικτικό ζήλο «οὐ κατ' έπίγνωσιν» (κι αὐτή τοῦ συνομιλητοῦ μας έκφραση). Σέ μιά στιγμή ένας σύνεδρος "έσφενδόνισε" (χρησιμοποιοῦμε έκφράσεις τοῦ συνεργάτη μας) τήν έξῆς κατηγορία καί δήλωση: «Εἶδα τόν Μητροπολίτη τάδε νά πίνει γάλα Παρασκευή καί άποφάσισα (;) νά μήν

ξαναμεταλάβω από τά χέρια του» (!). Τόν έν λόγω «σύνεδρο» δέν τόν άπασχόλησε ή χρόνια άσθένεια τοῦ ύπερήλικα Μητροπολίτη καί διέγραψε μέ «μιά μονοκοντυλιά» ὄλον τόν λαμπρό βίο τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ Ἱεράρχη τῆς Ἐκκλησίας μας. Μόνον αὐτό θά ποῦμε, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος τόν ὁποῖο «διέγραψε» ὁ ἄνωτέρω, ὅταν παίρνει τό μισθό του τόν μοιράζει ἀμέσως στούς φτωχοῦς καί ζεῖ λιτά καί φτωχικά ὄλη του τή ζωή.

Στό «ἀντιαιρετικό» συνέδριο παραμερίστηκαν ὅλα ὅσα συνδέονται μέ τό μεγάλο πρόβλημα τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας καί «ἀσχολήθηκαν» κυρίως μέ ἐνδοεκκλησιαστικά ζητήματα δευτερεύοντα, τριτεύοντα καί ἐπουσιώδη πού πάντοτε ὑπῆρχαν στή ζωσα Ἐκκλησία στά δύο χιλιάδες χρόνια τῆς πορείας της καί θά ὑπάρχουν μέχρι τῆς συντέλειας τῶν αἰώνων.

Ἄντιαιρετικό συνέδριο καί δέν ἀσχολήθηκε μέ τούς «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» πού πλανεύουν συνεχῶς τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας, οὔτε μέ τούς Πεντηκοστιανούς πού ὀργιάζουν σέ ὁλόκληρη τή χώρα, οὔτε μέ τίς καταστροφικές λατρεῖες, οὔτε μέ τήν παραθρησκεία, τίς ψυχολατρεῖες, τό σατανισμό κ.ο.κ. Μόνο τά ἐνδοεκκλησιαστικά ζητήματα καί οἱ διενέξεις ἦταν τό ἀντικείμενο τοῦ διημέρου συνεδρίου. Δυστυχῶς.

Ἔχουμε πεῖ καί ἄλλοτε ὅτι τό μεγαλύτερο ποιμαντικό, κοινωνικό καί ἐθνικό πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ ραγδαία ἐξάπλωση τοῦ αἰρετικοῦ φαινομένου πού ἀπειλεῖ νά κλονίσει συθέμελα τό ἐθνικό μας οἰκοδόμημα. Εἶναι τό πρόβλημα. Ὅλα τά ἄλλα ἐνδοεκκλησιαστικά ζητήματα πού παρουσιάζονται στόν Ἑλληνικό λαό ὡς μεγάλα προβλήματα πολλές φορές τόν ἀποπροσανατολίζουν ἢ καί τόν σκανδαλίζουν, ἰδίως ὅταν εἶναι θεατῆς ἔντονων διαφωνῶν γιά ἀσημαντά ἢ μικρά θέματα. Ἀλλά αὐτό τό μεγάλο πρόβλημα τό θέτουμε σέ δευτερεύουσα μοῖρα ἢ ἀδιαφοροῦμε γιά ὅσα συμβαίνουν σέ ἄτομα καί οἰκογένειες ἢ δέν ἀξιολογοῦμε σωστά τήν ὄντως ἀπειλή ἐναντίον τοῦ λαοῦ μας καί τῆς χώρας μας. Αὐτός ὁ παγερός ἄνεμος τῆς ἀδιαφορίας συντελεῖ στό φαινόμενο νά καλπάζουν οἱ αἱρέσεις σήμερα ἀνενόχλητες καί προκλητικές.

Δυστυχῶς, θά τό ποῦμε πάλι, αὐτός ὁ "ὑπερβάλλον ζῆλος" ἐνίων ἐστιάζεται μόνο σέ ἐνδοεκκλησιαστικά ζητήματα καί παραμερίζονται ὅλα τά ἄλλα προβλήματα. Ὁ λόγος τους καί ἡ γραφίδα τους τονίζει καί ὑπερτονίζει μόνο αὐτά τά θέματα, κρίνουν καί κατακρίνουν κυρίως τή Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας καί θεωροῦν ἑαυτούς ἀναμφισβήτητους ἐρμηνευτές καί τηρητές τῆς Ἑλληνορθόδοξης παράδοσης καί ζωῆς.

Ὁ πανοσιολογώτατος Ἀρχιμανδρίτης Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου π. Χρυσόστομος Μαϊδῶνης, σέ ὁμιλία του στό Σεμινάριο Ὁρθοδόξου Πίστεως, πού τελεῖται κάθε Κυριακή στό Ἐνοριακό Κέντρο Ἀγίας Παρασκευῆς, ἀνέπτυξε τό παρελθόν ἔτος τό θέμα: «Οἱ ἰουδαίζοντες χριστιανοί, ὁ σκόλοψ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί τῆς Ἐκκλησίας τότε καί τώρα». Ὁ διακεκριμένος ὁμιλητής καί στενός συνεργάτης τοῦ ἀειμνήστου πατρός Ἀντωνίου παρουσίασε στό ἀκρωτήριό του (μέλη καί συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ.) τεκμηριωμένη ἱστορικά τήν «ἀσθένεια» τῆς «ζηλωτικῆς» συμπεριφορᾶς καί τῆς πολεμικῆς διάθεσης καί ἐπίδειξης μερικῶν πού ἀναγορεύονται ὑπερασπιστές τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι «μερικοί ἄνθρωποι δημιουργοῦν προβλήματα καί σχίσματα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἐν ὀνόματι τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς ἀλήθειας πού νομίζουν ὅτι κατέχουν μόνον αὐτοί. Θεωροῦν τούς ἑαυτούς τους «σωτήρες» τῆς Ἐκκλησίας καί μαινόμενοι ἀγωνίζονται νά τήν ὑπερασπίσουν καί νά τή «σώσουν» (Βλέπε «Ἀρχιεπίσκοπος Λουκᾶς» Ἀρχιμανδρίτου Νεκταρίου Ἀντωνοπούλου).

Αὐτά ἐν ... συντομίᾳ...

ΔΟΛΙΑ ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΑΓΝΟΙΑΣ

«Ἄς πρόσεχαν», εἶναι πολλές φορές μία πρώτη ἀπάντηση-δικαιολογία τῶν ἐκπροσώπων μερικῶν κρατικῶν καί κοινωνικῶν φορέων, ὅταν τούς ἐκθέτουμε τίς περιπτώσεις οἰκογενειῶν πού μέλη τους ἔχουν πέσει θύματα νεοφανῶν καί μή αἱρέσεων καί ἀντιμετωπίζουν τραγικές ἕως ἀπάνθρωπες καταστάσεις. «Ἄς μήν ἦταν τόσο ἀφελεῖς», συνεχίζουν, «γιά νά πιστεύουν εὐκόλα ὅσα τούς λένε. Ἐγώ δέν θά τούς πίστευα ποτέ, οὔτε τά παιδιά μας».

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί πού λένε τέτοια πράγματα ἀσφαλῶς δέν γνωρίζουν τίς σύγχρονες μεθόδους πού χρησιμοποιοῦν οἱ πάσης φύσεως καί ὀνοματολογίας «λατρεῖες» καί τά παραπλανητικά προσωπεῖα πού ἐμφανίζουν πρὸς τά ἔξω καί τά ὁποῖα δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ ὅσα συμβαίνουν στό ἐσωτερικό τους. Δέν λένε ἀρχικά τήν ἀλήθεια καί ἐκμεταλλεύονται τά ὑπαρξιακά κενά καί μεταφυσικά ἐρωτήματα τῶν νέων γιά νά τούς καταστήσουν ὀπαδούς τους, δηλαδή θύματά τους.

Ἄς παραδεχτοῦμε ὅμως ὅτι ἔδειξαν ἄγνοια καί ἀφέλεια πολλά ἀπό τά θύματα. Δέν θά πρέπει καί τά ἄτομα πού δέν ἔχουν κατά τήν ἀποψη τῶν «ἄλλων» τῶν «ἔξυπνων» τήν ἀπαιτούμενη «ἔξυπνάδα» νά προστατεύονται ἀπό τίς ὁμάδες διανοητικοῦ χειρισμοῦ πού ἐντοπίζουν καί καταχρῶνται ἀδυναμίες

άνθρώπων και τούς χειραγωγούν; Οί Προτοβουλίες Γονέων του εξωτερικού και ιδίως της Γαλλίας είχαν από πολλών ετών εισηγηθεί την ψήφιση νόμων που να καταδικάζουν την κατάχρηση αδυναμίας προσώπων σε φυσιολογική κατάσταση. Ός γνωστόν οι νομοθεσίες όλων των χωρών περιλαμβάνουν διατάξεις που θεωρούν έγκλημα την κατάχρηση αδυναμίας προσώπων. Πρέπει όμως να είναι εμφανής ή γνωστή ή κατάσταση αδυναμίας, να είναι δηλαδή ανήλικο πρόσωπο ή να έχει αδιαφιλονίκητη αδυναμία που να οφείλεται στην ηλικία του ή σε ασθένεια κυρίως χρόνια ή σε ανεπάρκεια φυσική ή ψυχική. Πότε δεν αναφέρει για ένα πρόσωπο σε φυσιολογική κατάσταση. Δεν επιτρέπεται, δεν έχει το δικαίωμα το πρόσωπο αυτό να έχει αδυναμίες (αφέλεια ή άγνοια) τις οποίες θα εκμεταλλευθούν με διάφορες ήθικες πιέσεις επιτήδεια άτομα;

Ός έχουμε υπ' όψη μας όμως ότι κανείς δεν είναι απαλλαγμένος από αδυναμίες διάφορες, κανείς δεν είναι άτρωτος από «έπιτιθέμενους κακοπροαίρετους», που «βάλλουν» έσκεμμένα και παραπλανητικά έναντιον του και έπιτυγχάνουν μέσω αυτών των αδυναμιών οι αυτούργοί (ηγέτες ομάδων) και μέσω πρωτοφανών μεθόδων και πρακτικών, τή διανοητική του χειραγώγηση.

Στή Γαλλία οι εισηγήσεις και πιέσεις των Ένώσεων Γονέων ευαισθητοποίησαν την εκτελεστική και νομοθετική έξουσία και ψήφισαν νόμο τό 2001 που θεωρεί άδίκημα την «κατάχρηση της άγνοιας και αδυναμίας ανθρώπων και τή χειραγώγησή τους». Πολλοί πίστεψαν τότε ότι ο νόμος αυτός θα είναι ανεφάρμοστος, διότι είναι δύσκολο να έντοπιστεί τό έγκλημα αυτό. Η διερεύνηση περιπτώσεων που καταγγέλονται από γονείς για έξαφανίσεις των παιδιών τους, έγκλεισμό τους σε άσραμ, «παραχώρηση» στην ομάδα όλων των περιουσιακών τους στοιχείων κλπ., είναι δύσκολο να άποδειχτούν ως έγκλημα χειραγώγησης του νοῦ και μάλιστα σε ενήλικα άτομα. Πρόχειρη είναι πάντοτε ή «νίψη των χειρῶν»: «Ένήλικες είναι, ό,τι θέλουν κάνουν». Μερικοί μάλιστα «προχωρημένοι» «δογματίζουν» ότι ο άνθρωπος είναι έλεύθερος ακόμη και να αυτοκτονήσει!

Στίς χώρες όμως της Δύσης οι Πολιτείες τους και οι φορείς τους άναζητούν τά στοιχεία του διανοητικού χειρισμού και θωρακίζουν τή δικαστική έξουσία με νόμους που θα έντοπίζουν τις ομάδες και τις περιπτώσεις μιας κάποιας χειραγώγησης και θα έπιβάλλουν τούς ανάλογους περιορισμούς και τις ανάλογες κυρώσεις.

Ότσι, λοιπόν, στή Γαλλία ο νόμος που προαναφέραμε εφαρμόστηκε για πρώτη φορά, όπως μάς

πληροφορεί ή Γαλλική Προτοβουλία Γονέων, με τήν οποία ή Π.Ε.Γ. συνεργάζεται από 20ετίας κι έχει τακτική έπικοινωνία μαζί της, και ή δικαστική έξουσία έδωσε λύση στο δράμα πολλών ατόμων θυμάτων έγκληματικής σέκτας. Συγκεκριμένα τό Έφετείο της Νάντ καταδίκασε τόν Άρνό Μουσί 38 ετών, ήγέτη της καταστροφικής λατρείας «Νέος Φάρος», σε τριών ετών φυλάκιση με τό αίτιολογικό ότι ο έν λόγω γκουρού «καταχράστηκε δόλια τήν άγνοια και αδυναμία πολλών ανθρώπων (αφέλεια) και τούς όδηγησε σε κατάσταση ύποταγής φυσικής και ψυχολογικής». Μάς πληροφορεί ακόμη ή εκεί Ένωση Γονέων ότι όπαδός της συγκεκριμένης σέκτας αυτοκτόνησε τό 2002 κι άλλοι άποπειράθηκαν ν' αυτοκτονήσουν, τό 2003 και 2004.

Ός έλθουμε εις τά «καθ' ήμᾶς». Όχι μόνο δεν υπάρχει τέτοιος νόμος αλλά ούτε ή διάθεση ν' αντιμετωπιστεί τό μείζον πρόβλημα της έγκληματικής δραστηριότητας ένίων ομάδων ψυχολατρείας και παραθρησκείας. «Ός προσέχουν, άς μήν ήταν άφελείς» είναι ο έπίσημος και ανεπίσημος άφορισμός πολλών έπισήμων και μή στίς όχλήσεις μας και στους προβληματισμούς μας για προστασία και βοήθεια θυμάτων του νεοφανούς φαινομένου της παραθρησκείας και των ψυχοναρκοτικών. Κατ' αυτούς δεν φταίει ή πονηρία της άλεπούς, κατά τόν περίφημο μύθο του Αισώπου που με σατανική μεθοδία χειραγώγησε τό νοῦ του κόρακα, εκμεταλλεζόμενη μιά κάποια αδυναμία του, αλλά ο κόρακας που πίστεψε και έπεσε θύμα της δολιότητας της άλεπούς. Άλήθεια τί να ειπεί κανείς;.....

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Τήν 27^η Νοεμβρίου 2004 πραγματοποιήθηκε στο Ένοριακό Κέντρο του Έρου Ναού Άγίας Παρασκευής ή έτήσια Γενική Συνέλευση των μελών της «Πανελληνίου Ένώσεως Γονέων για τήν προστασία του Έλληνορθόδοξου πολιτισμού, της οικογενείας και του ατόμου» (Π.Ε.Γ.). Στή Συνέλευση αυτή έγιναν άρχαιρεσίες για τήν εκλογή νέων μελών των Συμβουλίων της, Διοικητικού και Πνευματικού, όπως όρίζει τό καταστατικό της.

Ό Πρόεδρος του άπερχομένου Δ/κού Συμβουλίου κ. Άθανάσιος Νεοφώτιστος στην όμιλία του για τό διετή άπολογισμό της διακονίας του Δ.Σ. τόνισε μεταξύ άλλων ότι τό έργο που έπιτελέστηκε και έπιτελείται δεν ανήκει μόνο στή Διοίκηση της Ένώσεως, αλλά είναι έργο όλων των μελών της Π.Ε.Γ. και των συνεργατών της. «Στήν Π.Ε.Γ. δεν αναπτύχθηκε σωματειακό φρόνημα και ματαιόδοξοι ή φιλόδοξοι άνταγωνισμοί που παρατηρούνται συνήθως σε άλλες

κοσμικές ενώσεις και προκαλούν διαπληκτισμούς, δυσαρέσκειες, μίσση, διαιρέσεις. Διοίκηση και μέλη πορευθήκαμε μαζί, θεωρώντας έναντους επιστρατευμένους στο διακόνημα της ενήμερωσης και της προστασίας των Χριστιανών από την πλάνη και την αίρεση. Αυτό άλλωστε ήταν η βούληση και η έντολή του ιδρυτού της Π.Ε.Γ. ἀεμνήστου πατρός Ἀντωνίου και του διαδόχου του και νῦν πνευματικοῦ μας γέροντα πατρός Κυριακοῦ».

Στόν ἀπολογισμό τῶν «πεπραγμένων» ὁ κ. Νεοφώτιστος ἀνέφερε τούς τομεῖς δραστηριοτήτων (Σεμινάρια, ἡμερίδες, ομάδες ἐργασίας, ὁμιλίες, ἐκδόσεις, ἐκδηλώσεις κ.λπ.) και παρουσίασε τό ἔργο πού ἐπιτελέστηκε στους τομεῖς αὐτούς. Μίλησε γιά τό «Σεμινάριο Ὁρθοδόξου Πίστewος» πού πραγματοποιεῖται μέ τήν ὀργανωτική και οἰκονομική ἐποπτεία τῆς Π.Ε.Γ. ἀπό τοῦ ἔτους 1985 (συμπληρώνει ἤδη 20ετία) και συνεχίζει τή λειτουργία του μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία στό ἐνοριακό Κέντρο τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίας Παρασκευῆς, ὁδός Ἀποστόλου Παύλου 10. Τό Σεμινάριο αὐτό, πού φέρει και τό ὄνομα «Σεμινάριο Οἰκοδομῆς στήν Ὁρθοδοξία», λειτουργεῖ μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου και τελεῖ ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν και Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου. Πολλοί ἄνθρωποι, ἰδαίτερα νέοι, ἔχουν βοηθηθεῖ και βγῆκαν ἀπό τρομακτικά ἀδιέξοδα μετά τή διαπίστωση ὅτι ὑπάρχει νόημα στή ζωή, νόημα πού ἀνταποκρίνεται στήν ὑπαρξιακή ταυτότητα τοῦ ἀνθρώπου.

«Ὅταν κανεῖς μάθει (τόνισε) περισσότερα γιά τήν Ὁρθόδοξη πίστη και γνωρίσει τήν ὀριοθέτησή της δέν κινδυνεύει ἀπό τίς αἰρετικές σειρήνες πού τόν περιμένουν σέ κάθε "πέρασμα" τῆς ζωῆς του. Πρέπει ὅλοι νά συνιστοῦμε συνεχῶς και ἐγκαρδίως σέ συνεργάτες και φίλους νά παρακολουθοῦν ἀνελλιπῶς τίς ὁμιλίες τοῦ Σεμιναρίου πού γίνονται ἀπό ἐκλεκτούς ὁμιλητές και νά φέρουν και κάποιον ἄλλον γνωστό τους μαζί τους. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους πράξεις μας ἀποτελοῦν τό σημαντικότερο διακόνημα φιλανθρωπίας πολύ ἀνώτερο ἀπό τό ἀναγκαῖο διακόνημα τῆς παροχῆς ὑλικῆς βοήθειας σέ ἀναξιοπαθοῦντες ἀδελφούς μας».

Ἀναφέρθηκε ἀκόμη στά διοργανωθέντα Ἐκπαιδευτικά Σεμινάρια, τίς Ἐκπαιδευτικές Ἠμερίδες (14 κατά τή διάρκεια τῆς διετίας), τή λειτουργία τῶν «Ὁμάδων Ἐκπαίδευσης και Ἐπανεκπαίδευσης», τίς ἀπογευματινές λατρευτικές και ἐνημερωτικές συνάξεις, τίς ἐορταστικές ἐκδηλώσεις, ἐκδηλώσεις ἐπετειακές τῆς κοίμησης τοῦ π. Ἀντωνίου, και ἄλλες διακονίες, ὅπως ἐπαφές μέ θύματα καταστροφικῶν λατρειῶν, παροχή ἠθικῆς και ὑλικῆς βοήθειας σ' αὐτά, κ.λπ.

Μίλησε ἐν συνεχείᾳ γιά τίς ἐκδόσεις βιβλίων και φυλλαδίων, τίς ἐπανεκδόσεις και τήν ἐργασία διάθεσης αὐτῶν σ' ὄλη τήν Ἑλλάδα, και τήν ἐκδοση τοῦ περιοδικοῦ «Διάλογος» τοῦ ὁποῖου ἡ Π.Ε.Γ. εἶναι ὁ οἰκονομικός φορέας και συντονίζει τήν ἐπιμέλεια τῆς ὕλης και τήν ἀποστολή του σέ ἄτομα, συλλόγους, Μητροπόλεις, τήν ἐκδοση τῆς «Νομικῆς Ἐπιθεώρησης», κ.λπ. Ἀνέφερε ὀνομαστικά τίς νέες ἐκδόσεις, ἐπανεκδόσεις και τά ἐνημερωτικά φυλλάδια πού ἐκδόθηκαν κατά τήν ἀπολογιστική περίοδο τῆς διετίας και τό ἔργο πού ἔγινε γιά τήν προβολή τους και ἀποστολή τους, τίς ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές ἐνημερωτικές ἐκπομπές και ἄλλα.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ ἀπερχόμενου Δ.Σ. ἐκλείσει τήν ὁμιλία του ὡς ἐξῆς: «τό Διοικητικό Συμβούλιο πού ἔχω τήν τιμή νά ἐκπροσωπῶ, αἰσθάνεται τήν ὑποχρέωση νά εὐχαριστήσῃ θερμότατα ὅσους συνεργάστηκαν μέ πνεῦμα ταπεινώσεως φανερά ἢ ἀθόρυβα στή διακονία αὐτή πού ἐθελοντικά ὅλοι ἔχουμε ἀναλάβει και νά σᾶς παρακαλέσω ὅλους νά συνεχίσετε μέ τόν ἴδιο ζῆλο νά προσφέρετε τίς ὑπηρεσίες σας στό νέο Διοικητικό Συμβούλιο πού θά προκύψει ἀπό τίς ἀρχαιρεσίες. Νά ἔχουμε ὑπ' ὄψη μας ὅτι δέν μπορούμε νά κάνουμε μόνο εισηγήσεις ἢ νά ἐπιρρίπτουμε εὐθύνες σέ ἄλλους γιά παραλείψεις ἢ μειωμένη ἀπόδοση. Πρέπει νά συμμετέχουμε στήν ὑλοποίηση τῶν ὀποιωνδήποτε εισηγήσεων ἢ νά ὑποδεικνύουμε τά πρόσωπα πού θά ἀναλάβουν νά τίς ἐφαρμόσουν. Ἐγώ θεωροῦσα πάντοτε τόν ἑαυτό μου ἀνεπαρκῆ και τήν προσφορά μου πολύ λίγη. Εὐχομαι μέ ὄλη τήν καρδιά μου νά βρεθοῦν ἐργάτες μέ μεγάλο ζῆλο και ἰκανότητες νά συνεχίσουν, νά ἀυξήσουν και νά προβάλλουν τό ἔργο πρὸς δόξαν Κυρίου.

Τό ἔργο πού ἐπιτελοῦμε δέν εἶναι δικό μας. Ὁ Κύριος τό κατευθύνει και τό ἐνδυναμώνει. Τόν παρακαλοῦμε γιά τή συνεχῆ παρουσία Του. Ἐπικαλούμαστε, ἐπίσης, τίς πρεσβείες τοῦ π. Ἀντωνίου ὑπέρ τοῦ ἔργου και τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν μας».

Ὁ κ. Νεοφώτιστος δήλωσε κατά τήν ὁμιλία του, ὅτι δέν ἐπιθυμεῖ νά εἶναι ὑποψήφιος γιά τό Δ.Σ. τῆς ἐπόμενης διετίας «γιά ν' ἀνοίξει ὁ δρόμος γιά νέα μέλη, γιά νέους ἀνθρώπους και ἠλικιακά» και παρακάλεσε νά δεῖξουν προθυμία νέοι ἄνθρωποι γιά τό διακόνημα τοῦ συντονισμοῦ τοῦ ἔργου τῆς Π.Ε.Γ.

Ὁ Πνευματικός Γέροντας τῆς Π.Ε.Γ., Πρόεδρος τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Συμβουλίου π. Κυριακός Τσουρός πρότεινε στή Συνέλευση νά δοθεῖ στόν ἀπερχόμενο Πρόεδρο ὁ τίτλος τοῦ «ἐπίτιμου Προέδρου» και ἡ Συνέλευση ἐνέκρινε τήν εἰσήγηση αὐτή ὁμοφώνως.

Οἱ ἀρχαιρεσίες και ἡ Συνεδρία τῶν ἐκλεγέντων μελῶν ἀνέδειξαν τό ἐπταμελές Δ.Σ. ὡς ἐξῆς: Πρόεδ-

δρος ό κ. Κωνσταντίνος Παπαχριστοδούλου, αντιπρόεδρος ό κ. Εὐάγγελος Κατσάτος, Γραμματεὺς ή κ. Γεωργία Ρόρη, Ταμίας ό κ. Εὐστάθιος Ἀδαμόπουλος καί μέλη ή κ. Ἄννα Μπουρδάκου καί ό κ. Ἰωάννης Μηλιώνης.

Τό Πνευματικό Συμβούλιο καταρτίστηκε ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος ό π. Κυριακός Τσουρός καί μέλη ό Μοναχός π. Ἀρσένιος Βλαγκόφτης, ό κ. Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος, ή κ. Ἀγλαΐα Χούσου, ή κ. Μαίρη Παπαθεοδώρου καί ή κ. Καλλιόπη Μώρου.

Εὐχόμεστε στά νέα μέλη τῶν Συμβουλίων καλή δύναμη καί ό Κύριος νά εὐλογεῖ καί νά ἐνισχύει τό ἔργο τους.

Η «ΕΝΩΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ΚΑΙ Η «ΣΤΕΨΗ» ΤΟΥ ΜΟΥΝ

Μέ τόν τίτλο αυτό τό Fair News, ἔντυπο τῆς Fair (Πρωτοβουλία Γονέων Ἀγγλίας), ἀσχολεῖται μέ τά «ἔργα καί τίς ἡμέρες» τοῦ «αἰδεσιμώτατου» (τώρα αὐτοαποκαλεῖται «σεβασμιώτατος») Σάν Μούνκ Μούν καί τῆς «ἀκολουθίας του». Εἴχαμε ἀρκετό καιρό ν' ἀσχοληθοῦμε μέ τόν ἐν λόγῳ «αἰδεσιμώτατο» νῦν «σεβασμιώτατο». Σχεδόν ἀπό τότε πού ἦρθε ή γυναίκα του στήν Ἑλλάδα γιά νά ιδρύσει ἐπιτροπή «Εἰρήνης» καί συμμετεῖχαν στήν ἐκδήλωσή της σέ κεντρικό ξενοδοχεῖο τῶν Ἀθηνῶν καί γνωστά πρόσωπα τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου μας. Εἶναι ή γνωστή ἄλλωστε ή «ἀδυναμία» τῶν ἡγετικῶν ὀργάνων τῆς «Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας» νά ἔχουν μαζί τους σέ ἐκδηλώσεις καί ὀμιλίες τους ἀνθρώπους πολύ γνωστούς στό εὐρύ κοινό γιά νά δημιουργοῦν ἀφ' ἐνός τό ἄλλοθι τῶν ἀληθινῶν προθέσεων τους καί ἀφ' ἐτέρου (καί κυρίως) νά στρατολογοῦν ὀπαδούς καί θύματα.

Θά θυμοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας ὅσα γράψαμε σέ παλαιά τεῦχη γιά τήν κοινή ἐμφάνιση Κορμπαστώφ - Μούν στή Ρωσία ὡς καί γιά τήν παρουσίαση ἐκδήλωσης τοῦ «σεβασμιωτάτου» σέ χώρα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς ἀπό πρώην Πρόεδρο τῶν Η.Π.Α. Τήν τακτική αὐτή τῆς κοινῆς ἐμφάνισης μέ διασημότητες ή καί συμπόρευση, προσπαθοῦν νά ἐπιτύχουν πολλές «ἐκκλησίες», «λατρεῖες» καί ὀμάδες ὀλοκληρωτικῆς νοοτροπίας καί δομῆς.

Τό ἄρθρο τοῦ Fair News (2/2004) ἀναφέρει ἐν περιλήψει τά ἑξῆς:

«Ό αὐτοβαπτισθεῖς "σεβασμιώτατος" Σάν Μούνκ Μούν μετά ἀπό τήν ἀπονομή τοῦ "διεθνούς στέμματος τῆς εἰρήνης" ἀπεκάλεσε τόν ἑαυτό του "Μεσσία"... (ή ἀπονομή αὐτή ἔλαβε χώρα ὡς τελετή στήν ἔδρα τῆς κυβέρνησης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στήν Οὐάσινγκτον)...

Στίς πρώτες ἡμέρες τῆς «Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας» τοῦ Μούν ή "μεσσιανική" "ὑπόσταση" τοῦ ἱδρυτοῦ της καθῶς καί οἱ διακηρύξεις της ἐλάμβαναν χώρα μόνο ἰδιωτικά. Ὡστόσο κατά τά ἐπόμενα χρόνια ό 85χρονος τώρα Κορεάτης ἔκανε δημόσια γνωστό τόν ἰσχυρισμό του ὅτι εἶναι ό ἴδιος μιά "θεϊκή ὑπαρξη"...

Ἡ πιό παράξενη περίπτωση διακήρυξης ἦταν δύο χρόνια παλαιότερα, ὅταν διαφημίστηκε καί στίς 50 Πολιτεῖες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὡς ό ἄνθρωπος, γιά τόν ὁποῖο ό Ἰησοῦς, ό Μωάμεθ, ό Βούδας καί ό Θεός εἶχαν πει, ὅτι εἶναι "ό σωτήρας, Μεσσίας, βασιλέας τῶν βασιλέων ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας".

Ό Μούν διοικεῖ μιά αὐτοκρατορία παγκοσμίως, ή ὁποία περιλαμβάνει τήν Ἐνωτική Ἐκκλησία, μή κερδοσκοπικά σωματεῖα, κερδοσκοπικές ἑταιρεῖες, οἱ ὁποῖες τόν ἔχουν κάνει δισεκατομμυριοῦχο. Ἡ κίνηση τοῦ Μούν λέγεται, ὅτι διακινεῖ περισσότερα ἀπό 300 ἑκατομμύρια δολάρια γιά διαφήμιση, πολιτικές καί πολιτισμικές ἐπιχειρήσεις μόνο στήν περιοχή τῆς Οὐάσινγκτον. Τά χρήματα χρησιμοποιοῦνται ἀπό τόν Μούν γιά νά ἐλκύσουν γνωστά ὀνόματα δημοσιότητων σέ σεμινάρια καί ἄλλα γεγονότα-δραστηριότητες, κ.λπ., κ.λπ. (αὐτά προλογικά).

Σύμφωνα μέ τόν Μούν ὑπάρχει μόνο μία οἰκογένεια, ή δική του. Πρωτοστάτησε σέ μαζικούς γάμους χιλιάδων ζευγαριῶν. Αὐτοῖ οἱ γάμοι λαμβάνουν χώρα μεταξύ ἐντελῶς ἀγνώστων ἀνθρώπων, τίς περισσότερες φορές, οἱ ὁποῖοι ἐπελέγησαν ἀπό τόν ἴδιο τόν Μούν. Στά ζευγάρια λέγεται, ὅτι πρέπει νά ἐγκαταλείψουν τό σατανικό περιβάλλον τῶν βιολογικῶν τους γονέων (!) καί νά μετάσχουν στή μία οἰκογένεια, τή δική του, πού περιλαμβάνει τούς δύο μόνο "ἀληθινούς γονεῖς", τόν κύριο καί τήν κυρία Μούν (σημ. «Διαλόγου» γιά τούς γάμους αὐτούς καί τά χρήματα πού εισρέουν στά Ταμεία τοῦ Μούν εἴχαμε γράψει παλαιότερα).

Ό Μούν ἰσχυρίζεται, ὅτι ὀλοκληρώνει τήν "ἀποτυχημένη ἀποστολή" τοῦ Χριστοῦ, ή ὁποία -ὅπως λέει αὐτός- ἦταν νά παντρευτεῖ καί ν' ἀρχίσει μιά ἀναμάρτητη ζωή. Στίς προσευχές τῶν ἀνθρώπων ή μεσολάβηση πρὸς τό Θεό δέ γίνεται μέσω τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά μέσω "τῶν ἀληθινῶν γονέων" (δηλαδή τοῦ ζεύγους Μούν).

Τό 1981 ἕνα βρετανικό ἀνώτατο δικαστήριο ἀπεφάνθη, ὅτι τό ἔντυπο Ντέιλι Μείλ δικαιοματικά περιέγραψε τήν Ἐνωτική ἐκκλησία σάν μιά "ἐκκλησία", ή ὁποία διέλυσε οἰκογένειες καί χρησιμοποιοῦσε τεχνικές πλύσης ἐγκεφάλου....

Ἐνα βρετανικό μέλος ἔγραψε στό Μούν: "θά ἤθελα νά σέ ρωτήσω, ἐάν ἐσύ ό ἱδρυτής μιᾶς θρησκευτικῆς ὀμάδας, ή ὁποία ἔχει τήν παγκόσμια εἰρή-

νη σάν έναν από τούς σκοπούς της, θεωρείς ότι άρμόζει νά κατασκευάζεις όπλα για πούλημα στη μαζική αγορά; ! ...”.

Μεταξύ άλλων στόχων τής οργάνωσης του Μούν είναι ή εγκαθίδρυση μιās παγκόσμιας κυβέρνησης, στην όποια ή σχέση Πολιτείας Έκκλησίας θά εξαλειφθῆ καί τή διοίκηση θά αναλάβει ἐξ όλοκλήρου ό Μούν καί οί όπαδοί του...

Η ἐπιρροή του Μούν ἐξαπλώθηκε παγκοσμίως παρά τήν ποινή του, πού ἐπεβλήθηκε σ' αυτόν για φορολογική άπάτη. Η φυλάκισή του ἐξελίχθηκε σέ πλεονέκτημα, όταν παρουσιάσθηκε σάν “θρησκευτικός μάρτυρας”.

Μία από τίς φιλοδοξίες του Μούν είναι νά δημιουργήσει ένα δικό του “έθνος”.

Στήν Παραγουάη μιá όλόκληρη πόλη 6.000 κατοίκων πούληθηκε σέ μιá εταιρία του Μούν.

Αυτά για νά καταλαβαίνουμε τί γίνεται καί τί συμβαίνει.

Ο «ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ»

Η GSK-INFO (Αυστριακή Πρωτοβουλία Γονέων) στό έντυπό της (1/2004) περιλαμβάνει άρθρα μέ τούς τίτλους «σατανικά κίνητρα», «άρνητικός ύπαρξιακός συμβολισμός» καί «σατανισμός καί διάφορα θέματα ζωής».

Έχουμε ασχοληθῆ πολλές φορές μέ τό θέμα του σατανισμού στό περιοδικό μας «Διάλογος» καί έχουμε ἐπισημάνει τούς κινδύνους από τήν δραστηριότητα τών πάσης φύσεως αποκρυφιστικῶν ομάδων στη χώρα μας καί άλλου. Όσοι θέλουν νά ενημερωθοῦν πληρέστερα για τά θέματα τά σχετιζόμενα μέ τό σατανισμό καί τίς αποκρυφιστικές ἐκδηλώσεις τους θά πρέπει νά μελετήσουν ἐπισταμένα τά θαυμάσια βιβλία του άειμνήστου π. Άντωνίου Άλεδισπούλου: «Νεοσατανισμός, Όρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση», «Έγκληματικό δόγμα» καί «Ό αποκρυφισμός στό φῶς τής Όρθοδοξίας» (τεύχη 1-16) καθώς καί τά σχετικά άρθρα στόν «Διάλογο» του π. Κυριακού Τσουρού, Προέδρου του Πνευματικού Συμβουλίου τής Π.Ε.Γ. καί άλλων.

Τά σχετικά κείμενα του Αυστριακού έντύπου έχουν ὡς ἐξής:

«α) Σατανικά κίνητρα:

Οί μορφές του φαινομένου του σατανισμού από τό νεανικό σατανισμό διαμαρτυρίας, τόν ιδιωτικό σατανισμό ψυχικά διαταραγμένων μεμονωμένων ατόμων, τό συλλογικό σατανισμό σέ τάγματα, τίς σατανικές σεξουαλικές διαστροφές, μέχρι τήν βίαιη ἐγκληματικότητα, δέν μπορούν νά σκιαγραφηθοῦν σέ ένα φαινομενολογικό κατανοητό μοντέλο σατανισμού. Έξ άλλου ή

κατηγοριοποίηση είναι δύσκολη, ὅπως καί ή ἔρευνα, διότι τό ὑπολο φαινόμενο του σατανισμού δέν παρουσιάζεται στη δημοσιότητα ή κατ' ἀντίστροφο τρόπο συναντοῦμε πολλές φορές σατανικούς κόσμους τής φαντασίας, οί όποιοι δέν ἀντιστοιχοῦν εὐτυχῶς στην πραγματικότητα. Μιά συστηματικοποίηση θρησκευτική καί ιδεολογική τών ομάδων του σατανισμού είναι ἐπίσης δύσκολη, γιατί κάτω από τήν ἐτικέτα σατανισμός συναντῶνται διάφορες αίρετικές ἀντικλησιαστικές, ἀντιχριστιανικές, ἐξτρεμιστικές οργάνώσεις...

γ) Σατανισμός καί διάφορα θέματα ζωής.

Τά θέματα ζωής, αυτά πού ἀφοροῦν τό σατανισμό, ἐνέχουν έναν ἐσωτερικό ή κοινωνικό διαπληκτισμό, μιá ἄρνηση θά λέγαμε για τό καλό καί για τή ζωή τήν ίδια.

Στό ὑποτιθέμενο «ἄκακο καί ἀθῶο» φάσμα του σατανισμού συναντᾶμε μεταξύ άλλων κι ένα “παιχνιδιάρικο” σατανισμό: κάποιοι νέοι συζητοῦν μέ εὐχάριστο στίλ για τό σατανισμό, διαβάζουν τή σατανική βίβλο του Λαβέϊ καί ἀσχολοῦνται γενικότερα μέ τή βιογραφία καί τά φαινόμενα τής ζωής του Άλισταρ Κρόουλι.

Σέ σοβαρότερα προβλήματα οδηγούμεθα όταν κάποιος χρησιμοποιεῖ τό σατανισμό για νά προκαλέσει τήν προσοχή. Για παράδειγμα μιá δεκαπεντάχρονη μαθήτρια, ή όποια ἦταν στό περιθώριο τής τάξης καί τής οίκογένειάς της, θέλησε νά γίνει ἐνδιαφέρουσα πρὸς τούς συμμαθητές της καί τά μέλη τής οίκογένειάς της φορώντας μαῦρα ρούχα καί μαθαίνοντας σατανικούς στίχους. Μέ αυτόν τόν τρόπο κέρδισε τήν προσοχή τών άλλων ὡς μιá μορφή ἄρνησης. Συμφωνεῖ μέ αυτή τήν τακτική ή σατανική ρητορική, πού θέλει νά πείσει τό κορίτσι, ὅτι δέν χρειάζεται ἐπιδόσεις καί ἐκτίμηση από τούς άλλους. Για ὅσο καιρό μένει ιδιωτική σατανίστρια, δηλαδή δέν πέφτει στην παγίδα μιās σατανικής ομάδας, μπορεῖ νά βοηθηθῆ, ἐάν ή ἐξέλιξη είναι αυτή, μέσω ειδικῶν καί ιδιαίτερων βοηθειῶν.

Άπειλητικότερη είναι ή μορφή ἐκείνη του σατανισμού, κατά τήν όποια προβαίνει τό μέλος του σατανισμού σέ πράξεις ἐπιθετικῆς διαμαρτυρίας ή βίας καί καταχρήσεως, μέσα σέ σατανικές ομάδες. Τότε ή κατάσταση οδηγεῖται σέ βανδαλισμό: στά κοιμητήρια ἀνατρέπουν τίς ταφόπλακες, γράφουν στόν τοίχο ἐκκλησιῶν διάφορα σατανικά σύμβολα, καθώς καί οί ἐμπρησμοί γίνονται συχνό φαινόμενο. Ό βανδαλισμός είναι βεβαίως συχνό φαινόμενο καί χωρίς τό σατανικό ὑπόβαθρο, όταν γίνεται τρόπος ἔκφρασης τής ἐπιθετικότητας τών νέων.

Η ἐορτή τών μαύρων λειτουργιῶν συχνά γίνεται τό ἀντικείμενο ἀπειλῆς μεταξύ τών νέων ή σημείο

ἀναφορᾶς τους κατά τήν ἐκτέλεση. Ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου περιπτώσεις, κατά τίς ὁποῖες οἱ νέοι στολίζουν ἕνα κελάρι μέ μαῦρα μαντήλια, τραυματίζουν τά χέρια τους καί ἀλείφονται μέ αἷμα γύρω τους σέ ὅλη τήν ἐπιφάνεια. Ἄλλοι νέοι πάντως φοβοῦνται κατά τή διάρκεια τῆς πρώτης φορᾶς τῶν φαινομένων τοῦ βανδαλισμοῦ ἢ ὅταν γιά πρώτη φορά αὐτοτραυματίζονται μέ τό μαχαίρι. Δέν εἶναι πρόθυμοι νά διανύσουν αὐτό τό μαῦρο δρόμο, ὅταν ἀποκαλυφθεῖ ὡς ἀπρόσμενος καί ἐξτρεμιστικός. Ὑπάρχουν πάντως καί περιπτώσεις, στίς ὁποῖες ἡ ἐπιθετικότητα μέσα στίς ομάδες ὀξύνεται, ἐνῶ ἀπό ἐξωτερικές συνθήκες, γιά παράδειγμα, θά ἐπρεπε νά ἐμποδιστεῖ. Ὁ σατανισμός μπορεῖ σέ εἰδικές περιπτώσεις νά ὀδηγήσει σέ μία κατά τά ἐξωτερικά φαινόμενα βίαιη συλλογική συνείδηση τῆς ομάδας, ὅπως ἔγινε στήν περίπτωση τῶν φόνων στό Θουρίνγκεν».

ΔΙΑΦΟΡΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΝΤΥΠΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΕΠΙΛΟΓΗ)

Προσωπική ἐμπειρία

Παρουσίαση τοῦ βιβλίου τῆς Ἐλίζαμπεθ Σοῦτερ.

Ἡ συγγραφέας παρουσιάζει στό βιβλίο τῆς «*Τά νήματα κινουῦσε ἕνας ξένος*», πῶς ἐμπλέκεται κάποιος σέ μία ὀργάνωση, πῶς εἶναι οἱ δομές μιᾶς τέτοιας ὀργάνωσης, πῶς πραγματοποιεῖται ἡ τακτική τῆς χειραγώγησης τῶν μελῶν μιᾶς αἵρεσης;

Αὐτή καί ὁ ἄνδρας τῆς ἐπέδυσαν σέ μία ὀργάνωση («Οἰκογένεια τῆς ἀγάπης» ἢ τά «Παιδιά τοῦ Θεοῦ»), ὅταν ἐκεῖνη διέκοψε τίς σπουδές τῆς καί κατευθύνθηκε πρὸς τίς Ἰνδίες -τότε ὁμως δέν ἤξερε ποῦ στήν πραγματικότητα εἶχε μπλέξει νομίζοντας ὅτι τό ἔκανε γιά τό Θεό: ἤθελε νά γίνει ἱεραπόστολος καί νά ὀδηγήσει ἀνθρώπους στήν πίστη. Μετά ἀπό ἕνα περιπετειῶδες ταξίδι φτάνει στόν προορισμό τῆς γιά νά διαπιστώσει ὅτι ἔπεσε στήν παγίδα ἐνός ἐπιτήδειου «εἰδικοῦ» (γιά νά ὀδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους σέ πλάνη), τόν ὁποῖο δέν εἶχε δεῖ ποτέ καί οὔτε ἐπρόκειτο νά συναντήσει... Μέσα σέ μία «στενή» κοινότητα καί σ' ἕνα θρησκευτικό παραλήρημα ἡ Ἐλίζαμπεθ καί ὁ ἄνδρας τῆς εἶναι σέ μία φάση, στήν ὁποία δέν μποροῦν νά ξεχωρίσουν κάποια διαφορά μεταξύ πλάνης καί πραγματικότητας. Ὁ "ιερέας" Ντέιβιντ Μπέργκ εἶναι αὐτός πού θά ἀποφασίζει ἀπό ἐκεῖ καί πέρα γιά τό κάθε τί πού ἀφορᾶ τήν καθημερινή τους ζωή καί τήν πίστη τους. Αὐτά πού προστάζει εἶναι νόμος καί ἀπαγορεύεται ρητῶς ν' ἀμφισβητοῦνται.

(ἀπό τό αὐστριακό περιοδ. GSK - INFO, 2/2004, σελ. 6)

Σημ. «Διαλόγου»: ἡ ἐν λόγω συγγραφέας κατόρθωσε νά ξεφύγει ἀπό τά πλοκάμια τῆς αἵρεσης καί θέλησε νά βοηθήσει κι ἄλλους πού ἔχουν πέσει θύματα αἰρέσεων, νά βροῦν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Γι' αὐτό στρατεύτηκε σέ Πρωτοβουλίες Γονέων καί ἔγραψε αὐτό τό βιβλίο. Γιατί, ὅπως εἶπε ἡ Ἀλεξάνδρα Στέϊν, τό νά βοηθήσεις ἔστω καί ἕναν ἀνθρώπο νά ξεφύγει ἀπό μιᾶ καταστροφική λατρεία εἶναι μεγάλη προσφορά στήν ἀνθρωπότητα.

Πρέπει νά γνωρίσουμε καί νά κατανοήσουμε τί διώνουν τά παιδιά.

Αὐτό πού εἶναι ἐπιείγον εἶναι νά μάθουν οἱ ἐπαγγελματίες περισσότερο γιά τό φαινόμενο τῶν αἰρέσεων ἢ γιά ὅ,τιδήποτε ἀφορᾶ καί περιγράφει τή δράση τῶν ομάδων αὐτῶν. Εἶναι ἐνδιαφέρον νά διαπιστωθεῖ, ὅτι ἡ κακομεταχείριση πού ὑφίστανται παιδιά σ' αὐτές τίς ομάδες δέ διαφέρει πολύ ἀπό τήν κακομεταχείριση πού ὑφίστανται τά παιδιά οἰκογενειῶν. Αὐτά τά πρόβλήματα μποροῦν νά ὀνομαστοῦν καί νά χαρακτηριστοῦν μέ τέσσερις ὑπότιτλους: α) Τό παιδί δέ γνωρίζει τά δικαιώματά του. β) Δέν γνωρίζει ὅτι θρῖσκεται σέ αἵρεση. γ) Μπορεῖ νά γνωρίζει ὅτι κάτι γίνεται λάθος, ἀλλά δέ μπορεῖ νά τό περιγράψει. δ) Μπορεῖ νά αἰσθάνεται τήν προστατευτική κάλυψη τῆς αἵρεσης ἢ τῶν γονιῶν του.

Τό πεδίο τῆς ἔρευνας στόν τομέα τῆς αἵρεσης διαφοροποιεῖται ὅσον ἀφορᾶ τά παιδιά πού ἐκ γενετῆς ἢ ἀπό μικρή ἡλικία μεγάλωσαν σέ αἵρεση καί τά μεγαλύτερα σέ ἡλικία παιδιά καθώς καί τοὺς ἐνήλικες, οἱ ὁποῖοι ἀπό μόνοι τους ἀποφάσισαν νά ἐνταχθοῦν σέ ομάδα. Παιδιά πού μεγάλωσαν σέ αἰρέσεις ἀντιμετωπίζουν τήν πρόκληση νά φύγουν ὄχι μόνο ἀπό τήν αἵρεση, ἀλλά καί ἀπό τήν οἰκογένεια, καθώς καί ἀπό ὅ,τιδήποτε ἐκπροσωπεῖ τή ζωή τους μέχρι ἐκεῖνο τό σημεῖο. Ὅταν ὑπάρχει κακοποίηση παιδιῶν σέ μιᾶ ομάδα, τό πρόβλημα τῆς ἀρθρωσης πού ἔχουν τά περισσότερα παιδιά μεγαλώνει ἐξ αἰτίας τῆς δυσκολίας ἀρθρωσης στή γλώσσα, τήν ὁποία δέν κατανοοῦν αὐτοῖ πού δέν καταλαβαίνουν τά φρονήματα τῆς ομάδας...

(Fair News 1/2003, σελ. 15)

Πολεμική ἀμφισβήτηση γιά τό καθεστῶς τῆς «πλύσης ἐγκεφάλου».

Ὁ Ρόμπερτ Λίφτον στό βιβλίο του «Ἀνακαίνιση τῆς σκέψης καί ἡ ψυχολογία τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ» γράφει γιά τήν «πλύση ἐγκεφάλου»: «Τέτοιες συνθήκες μποροῦν νά συμπεριλάβουν ὀλοκληρωτικό ἔλεγχο στήν πληροφόρηση καί στό περιβάλλον ἐνός προσώπου, χειραγώγηση μέ σκοπό τήν καταστροφή τῆς προσωπικῆς ἐκφρασης, ἐπίκριση, ὑποβίβαση, τήν ἀποκήρυξη τῶν ἀξιών, ἐξομολόγηση μέ ἐρευνη-

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ – ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

«ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ»

Χαλάνδρι 10 Φεβρουαρίου 2004*

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί.

Ἡ ἡμερησία ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν "ΤΟ ΒΗΜΑ" ἀναδημοσίευσε στό φύλο της 30-12-2003 ἀπό τήν ἐφημερίδα "The Times" τό κατωτέρω ἄρθρο τοῦ Oliver August μέ τίτλο "ΕΨΑΛΑΝ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΝΥΧΤΑ" στήν ... ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ. Οἱ Χριστιανοί τῆς Κίνας ἐφαρμόζουν "τήν τακτική τοῦ Προέδρου Μάο".

«Μία Ὀμάδα ἀπό ἀγγελούδια (περίπου πέντε ἐτῶν) μέ ἀσημένιες στολές καί φτερά κολλημένα στήν πλάτη, περνοῦν ἀπό τήν σκηνή, ὑπό τοῦς ἴχθους τῆς "Ἁγίας Νύχτας". Τό θέαμα δέν εἶναι καθόλου ἀσυνήθιστο. Ἀλλά ἐδῶ, στήν Κίνα, τά παιδιά αὐτά ἀπειλοῦνται μέ φυλάκιση, ὅπως καί οἱ γονεῖς τους καί ὅλοι οἱ θετατές. Διότι ἀνήκουν στοῦς περίπου 5.000 παράνομους κινέζους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι κάνουν μυστικές λειτουργίες. Οἱ ἐν λόγω ἔχουν συναθροισθεῖ γιά Χριστουγεννιάτικη γιορτή

* Τήν ἐπιστολή αὐτή τοῦ πατρός Δημητρίου, τή λάβαμε λίγο πρῖν ἀπό τό Πάσχα τοῦ 2004. Ἐπειδή τό κείμενο τῆς ἐπιστολῆς ἀναφέρεται στά Χριστούγεννα τό δημοσιεύουμε στό τεῦχος αὐτό. Ὅπως θά διαπιστώσουν οἱ ἀναγνώστες μας διατηρεῖ τήν ἐπικαιρότητά του καί εἶναι πολύ διδακτικό καί ὠφέλιμο γιά ὅλους μας.

τική καί ἰσοπεδωτική πίεση, πειθαρχία καί ἀπειλή, ἐξαναγκασμό μέ φυσική δύναμη... ».

Οἱ δικηγόροι ὑπεράσπισης μετά τίς δεκαετίες τοῦ 1970-80, ὅπου ἡ «πλύση ἐγκεφάλου» γινόταν ἀποδεκτή ὡς ὄρος στά δικαστήρια, τονίζουν πλέον, ὅτι ἡ θεωρία τῆς «πλύσης ἐγκεφάλου» στηρίζεται σέ μεμονωμένες συνεντεύξεις καί ὄχι σέ κλινικά στοιχεῖα σπουδῶν... Εἶναι σαφές ἐξ ἄλλου, ὅτι κανεῖς δέν θέλει νά πιστέψει, ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύση εἶναι τόσο ἀσθενική καί τρωτή.

(Fair News 1/2004, σελ. 17)

Ἔνα «Χριστιανικό κέντρο νίκης».

Τό «Χριστιανικό Κέντρο τῆς νίκης» ἰδρύθηκε τό 1997 ἀπό τόν πάστορα Ντάγκλας Γκούντμαν, ἕναν πρῶην ὀδηγό λεωφορείου. Τό 2001 εἶχε εἰσοδήματα

πού θά διαρκέσει ἐννέα ὥρες. Ἐγινε σέ αὐλή σχολείου μέ πανύψηλους τοίχους σέ κάποιο χωριό ἔξω ἀπό τήν Σανγκάη. Δέν εἶναι παράνομο νά εἶσαι Χριστιανός στήν Κίνα. Ἀλλά ὁ νόμος ὀρίζει, ὅτι πρέπει νά γραφτεῖς σέ εἰδικούς καταλόγους, γιά νά γνωρίζουν οἱ ἀρχές ὅλα τά μέλη τῶν ἐκκλησιῶν. Πολλοί ἀρνοῦνται νά τό κάνουν αὐτό, ἐπειδή ἀπαιτεῖται νά ἀναγνωρίσουν ὡς ὑπέρτατη ἀρχή ὄχι τόν Θεό, ἀλλά τήν Κυβέρνηση. Ὅσοι ἔχουν καταγραφεῖ, εἶναι ταξινομημένοι στίς ἐπονομαζόμενες Πατριωτικές Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες παρακολουθοῦνται στενά. Οἱ παράνομες ἐνορίες γνωρίζουν μεγάλη ἀνθιση στήν Κίνα καί οἱ ἐνορίτες ἀναγκάζονται νά κινοῦνται συνωμοτικά, προκειμένου νά ἀσκήσουν τά λατρευτικά τους καθήκοντα. Οἱ ἡμέρες καί οἱ ὥρες τῆς λειτουργίας προσδιορίζονται σέ μυστικές συναντήσεις. "Ἄν μᾶς ἄφηναν, θά κτίσαμε τεράστιες ἐκκλησίες" δηλώνει ἕνας ἐκ τῶν "συνωμοτῶν". "Πέρυσι φτιάξαμε μιά πολύ ὠραία μέ τέσσερις αἴθουσες, ἀλλά μᾶς τήν ἀνατίναξαν. Ἡ κατάστασή μας εἶναι ἀπελπιστική". Τό 14% τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς, πού θεωρεῖται ἀπό τίς πλουσιότερες τῆς Κίνας, ἔχει ἀσπασθεῖ τόν Χριστιανισμό, οἱ περισσότεροι τήν τελευταία πενταετία. Οἱ ἀνά τήν χώρα κατεσπαρμένες ἐνορίες δέχονται ἀφόρητες πιέσεις καί γι' αὐτό ἔχουν ὀργανωθεῖ σέ πυρῆνες-ὀμάδες ἀνεξάρτητες, ἀγνωστές ἢ μιά τήν ὑπαρξη τῆς ἄλλης καί μόνο ὁ ἐπικε-

τῆς τάξεως τῶν 3.500.000 λιρῶν. Τό 2002 αὐτή ἡ "ἐκκλησία" εἶχε χρέος 200.000 λίρες καί δέν μποροῦσε νά πληρώσει τοῦς πιστωτές της.

Ὁ πάστορας Γκούντμαν, ὁ ὁποῖος εἶναι κάτοχος σπιτιοῦ ἀξίας 1.500.000 λιρῶν, μᾶς πόρσε καί μᾶς φεράρι, φυλακίστηκε αὐτή τή χρονιά γιά ἄσμενη προσβολή ἐναντίον μελῶν τοῦ «ποιμνίου» του. Μιά ἐπιτροπή ἔρευνας στόν τομέα τῆς προσφορᾶς ἐλεημοσύνης βρῆκε σημαντικές πληρωμές χωρίς ἐγκριση στόν πάστορα καί στή γυναίκα του καί ἔκλεισε τήν "ἐκκλησία".

Ἡ γυναίκα τοῦ πάστορα ξαναἰδρυσε τήν "ἐκκλησία" σέ τοπικό επίπεδο τῆς ἀρμοδιότητας ἑνός σχολείου στό Γουέμπλεϊ, χωρίς ὅμως νά ἔχει τό στοιχεῖο τῆς ἐλεημοσύνης.

(Fair News 2/2004, σελ. 6)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

*Άγιογραφικά και Ύμνολογικά κείμενα
(Νεοελληνική απόδοση-Πατερικά σχόλια ἐκκλησιαστικῆς οἰκοδομῆς).*

Πρόκειται για ένα καινούργιο βιβλίο πολλαπλῆς χρήσεως. Προσφέρει:

- 1) Ἐκκλησιαστική καί ὑπαρξιακή προσέγγιση τῶν γεγονότων τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος.
- 2) Ἐρμηνευτικό σχολιασμό τῶν ἀγιογραφικῶν καί ὑμνολογικῶν κειμένων ἀπό τοὺς Πατέρας καί Διδασκάλους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας.
- 3) Τῆ μεταγγραφή τῶν κειμένων (ἀριστερό μέρος) στήν ἀπλή νεοελληνική μας γλῶσσα (δεξιό μέρος) καί τήν ἀνάλυση τοῦ πνευματικοῦ τους περιεχομένου μέ τά σχόλια.
- 4) Τῆ βοήθεια οἰκειώσεως τοῦ πνευματικοῦ καί ὑπαρξιακοῦ ἐξοπλισμοῦ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.
- 5) Τήν ὑπέρβαση τῶν ποικίλων δυσκολιῶν (γλωσσικῶν-ἐρμηνευτικῶν) καί διευκολύνει τή μετοχή τοῦ ἀνθρώπου στίς Ἱερές Ἀκολουθίες (Λειτουργική χρήση τοῦ βιβλίου).
- 6) Σύντομη εἰσαγωγή στόν «ἐκουσίως σαρκωθέντα καί νεκρωθέντα» Θεάνθρωπο Κύριο, «ἵνα ζήσωμεν» καί περίληψη τῶν γεγονότων γιά κάθε ἡμέρα τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος.

ΕΚΔΟΣΗ: ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΓΟΝΕΩΝ, ΑΘΗΝΑΙ 2005, σελ. 718.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ: Ἀπό τά βιβλιοπωλεῖα ἢ καί ἀπό τήν Π.Ε.Γ. τηλ: 210-6082271 καί 210-6396665.

φαλῆς τῆς ἐνορίας γνωρίζει τόν τόπο καί τόν χρόνο τῶν συναντήσεων. Συνήθως οἱ Λειτουργίες τελοῦνται πολύ πρωί, πρὶν ἀπό τίς ὀκτώ πού πιάνουν δουλειά οἱ ἀστυνομικοί, καί ὅπως μοῦ εἶπε ἕνας ἐκ τῶν ὀργανωτῶν "ἐφαρμόζουμε τήν τακτική τοῦ Προέδρου Μάο: ὑποχωρεῖς ὅταν προχωρεῖ ὁ ἐχθρός, προχωρεῖς ὅταν ἐκεῖνος κοιμᾶται". Ἐπειτα ἀπό πρόσφατες ἐπαφές πού εἶχα μέ κινέζους Χριστιανούς σέ τρεῖς διαφορετικές χῶρες, "πέρασα" -ἀπό σύνδεσμο σέ σύνδεσμο- σέ τέσσερις πόλεις τῆς Κίνας, μέ τηλεφωνική συνεννόηση. Τέλος κανονίστηκε νά συναντήσω κάποιον, σέ μιά τοποθεσία ἔξι ὥρες ἔξω ἀπό τήν Σανγκάη. Ἦρθε καί μέ πῆρε ἕνας μέ ἀσημένια λιμουζίνα καί διασχίσαμε μιά περιοχή πλούσια, ὅπου οἱ ἀγρότες ζοῦν σέ μεγάλες πολυκατοικίες καί διαθέτουν ἰδιωτικό αὐτοκίνητο. Φθάσαμε στό χωριό ὅπου θά ἐτελεῖτο ἡ χριστιανική ἐορτή. Εἶδα τήν σκηνή στημένη στό προαύλιο τοῦ Σχολείου καί γύρω γύρω οἱ αἶθουσες σέ διώροφα κτίρια. Γιά νά μπεῖς ἔπρεπε νά περάσεις ἀπό μιά πολύ στενή δίοδο, πού τήν φρουροῦσαν ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας. Μοῦ εἶπαν, ὅτι αὐτός πού ἔκανε τό κήρυγμα, παλαιότερα, εἶχε διατελέσει μέλος συμμορίας κακοποιῶν, χωρίς ποτέ νά συλληφθεῖ. Ἀπό τότε πού ἀποφάσισε νά γίνει ἱεροκήρυκας, ἔχει συλληφθεῖ δύο φορές» (The Times 2003).

Τό λίαν ἐνδιαφέρον καί κρίσιμο αὐτό δημοσίευμα "ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ", σύμφωνα μέ τό ὅποιο Χριστιανικές κοινότητες (Ὁρθόδοξες) ὑπάρχουν σήμερα καί στήν ἀχανή χώρα τῆς Κίνας μέ τό 1.200.000.000 κατοίκους, ἐπιβεβαιώνουν ἐκεῖνο τό ὅποιο χρόνοια τώρα, ἐπιμόνως, διακηρύσσει ἡ Χριστιανική Ὁμάδα Ἀγάπης Δικαστικῶν Λειτουργῶν ὅτι δηλαδή ἡ Ὁρθόδοξία, ὡς ἡ ἀποκεκαλυμμένη ἀπό τόν Θεό ἀλήθεια, εἶναι ἰκανή νά καλύψει - καί θά καλύψει τίς πνευματικές ἀνάγκες ὄλων τῶν λαῶν τῆς γῆς. Κάτι πού διακηρύσσουν καί κορυφαῖοι ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος τόσον στήν Εὐρώπη ὅσο καί στίς ΗΠΑ, ἑτερόδοξοι, ὅπως οἱ Kallistos Ware, Ἐπίσκοπος Διοκλείας, Franck Schaffner, Herman Hengercharnd, Olivie Cleman, Lev Gillet, Steven Rensiman, κ.λπ., πού ἔγιναν Ὁρθόδοξοι. Γι' αὐτό τό μέλλον ὀδηγεῖ στήν Ὁρθόδοξία. Τό δέ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶπεν ὁ Κύριος, «..... κηρυχθήσεται ἐν ὅλη τῇ οἰκουμένη εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι καί τότε ἔξει τό τέλος... » (Ματθ. κδ' 14).

Οἱ θρησκείες πού ἀποτελοῦν ἀνθρώπινα διανοήματα καί τά φιλοσοφικά συστήματα -πού εἶναι σχετικά καί πεπερασμένα- δέν θά ἀντέξουν στήν πάροδο τῶν αἰώνων καί θά καταρρεύσουν, μόλις τό πνευματικό ἐπίπεδο τῶν ὀπαδῶν τους ὑπερβεῖ τό ἐπίπεδο τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί ἀπολαύσεων καί φθάσει

ΔΑΦΝΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ - ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ

«ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» – ΕΞΕΛΙΞΗ Ή ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ;

Μέ σύνθημά της «πεθαίνει τό Παλαιό, γεννιέται τό Νέο» ή Νέα Έποχή προβάλλει ως νομοτελειακό τό «όραμα» τής εξέλιξης τής ανθρωπότητας και του κόσμου. Ποιό είναι όμως τό αντίτιμο πού καλείται νά πληρώσει ο άνθρωπος γιά χάρη τής πολυδιαφημιζόμενης Νέας Έποχής;

Τό βιβλίό τής κ. Δ. Βαρβιτσιώτη, προϊόν πολυετούς έρευνας, προσεγγίζει μέ διεισδυτικότητα τό επίμαχο θέμα, αναλύοντας μεθοδικά και τεκμηριωμένα, τίς διαβρωτικές επιπτώσεις του στή δομή τής προσωπικότητας του σύγχρονου ανθρώπου.

Η συγγραφέας προσφέρει αδιάσειστα στοιχεία, πού αποδεικνύουν ότι ο σύγχρονος άνθρωπος χειραγωγείται άθέατα και κλονίζεται βαθύτερα τό υπόστρωμα τής ύπαρξής του. Οί ψυχοτεχνολογίες πού εφαρμόζονται εις βάρος του σέ κάθε τομέα τής ζωής ακόμα και στον τομέα τής Έκπαίδευσης, συνθέτουν κατά τρόπο συστηματικό, μεθοδευμένο και επιστημονικό τήν προσωπικότητά του, μέ αποτέλεσμα αυτός νά σύρεται έν άγνοία του, ώστε, όχι μόνον νά αποδεχθεί άδιαμαρτύρητα ύποβολιμαίες κοσμογονικές αλλαγές ως αναπόδραστες, αλλά και νά συνεργήσει πρόθυμα σ' αυτές, δηλαδή νά συντελέσει ο ίδιος στήν πραγματοποίησή τους.

"Ένα βιβλίό - πυξίδα γιά νά παραμείνουμε Άνθρωποι, στήν «έποχή του ανθρώπου».

στό επίπεδο εκείνο πού απαιτείται γιά νά δεχθούν (έννοήσουν) τήν διδασκαλία του ΧΡΙΣΤΟΥ, πού είναι διδασκαλία "άγάπης χωρίς όρια", συγχωρήσεως, ταπεινώσεως και ύπομονής και όχι διδασκαλία έμπαθείας, φανατισμών και μισαλλοδοξίας. Πίστις διά τής βίας ούτε νοείται, ούτε επιβάλλεται. Η πίστις πρέπει νά είναι καρπός τής έλευθέρως βουλήσεως του ανθρώπου. Ο ΚΥΡΙΟΣ είπεν «όστις θέλει όπίσω μου ακολουθείν, άπαρνηάσθω έαυτόν και άράτω τόν σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι" (Μαρκ. η' 34). Έπί πλέον, όχι μόνον έκανε τόν άνθρωπο (και) έλευθερο μέ τό κατ' εικόνα, αλλά σέβεται και τήν έλευθερία του. «Ίδού έστηκα επί τήν θύραν και κρούω. Έάν τις άκούσει τής φωνής μου και άνοίξει τήν θύραν και εισελεύσομαι πρós αυτόν και δειπνήσω μετ' αυτού και αυτός μετ' έμοϋ» (Άποκ. γ' 20). Οί πλάνες και οί άπάτες δέν άντέχουν στήν πάροδο του χρόνου και άργά ή γρήγορα αποκαλύπτονται. Μόνο ή άλήθεια, τελικώς, θριαμβεύει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ είπεν άκόμη "...Έγώ ειμί ή όδός και ή Άλήθεια και ή ζωή..." (Ίωαν. η' 12). "Ουδείς έρχεται πρós τόν πατέρα ειμή δι' έμοϋ..." (Ίωαν. ιδ' 6). "...Έγώ ειμί ο ΧΡΙΣΤΟΣ... (Ματθ. κδ' 5) "...χωρίς έμοϋ ου δύνασθε ποιείν ουδέν..." (Ίωαν. ιε' 5). "... Έγώ ειμί τό Φώς του κόσμου: ο ακολουθών έμοι, ου μή περιπατήση έν τή σκοτία άλλ' έξει τό Φώς τής ζωής..." (Ίωαν. η' 12). "Έγώ ειμί ή θύρα των προδάτων πάντες όσοι ήλθον πρό έμοϋ, κλέπται εισί και λησταί... δι' έμοϋ έάν τις εισέλθη, σωθήσεται και εισελεύσεται

και εξελεύσεται, και νομήν ευρήσει..." (Ίωαν. ι' 7-9). "...Έγώ ειμί ο ποιμήν ο καλός, και γινώσκω τά έμά και γινώσκομαι υπό των έμών... και άλλα πρόβατα έχω, ά ουκ έστιν έν τής αυλής ταύτης κακείνα με δεϊ άγαγείν, και τής φωνής μου άκούσουσι, και γενήσεται μία ποιμήν (έκκλησία) εις ποιμήν (ο ΧΡΙΣΤΟΣ)..." (Ίωαν. ι' 14, 16).

Και νά μή μās διαφεύγει, ότι οί λόγοι του ΚΥΡΙΟΥ, είναι λόγοι Θεοϋ.

Βεβαίως ο ΚΥΡΙΟΣ είπεν άκόμη "ουδείς έρχεται πρós με, έάν μή ο πατήρ ο πέμψας με έλκύσει αυτόν..." (Ίωαν. ιδ' 6) και ο Άπόστ. Παϋλος "... ου πάντων ή πίστις..." (Β' Θεο. γ' 2). "Όμως διά λόγους ύποκειμενικούς (διότι δέν θέλουν) όχι έξ άντικειμένου. Άφοϋ "ο Θεός θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν άληθείας έλθειν..." (Α' Τιμ. β' 4).

Πιστεύοντες άκραδάντως εις τόν ΚΥΡΙΟΝ και ότι οί ανωτέρω κρυστάλλινοι λόγοι ΤΟΥ είναι λόγοι Θεοϋ, ευλόγως διερωτώμεθα: τί νόημα έχου και ποιαν σκοπιμότητα έξυπηρετούν, τόσον ή διακηρυσσομένη από όρισμένους σύγκλις θρησκείων, όσο και οί πραγματοποιούμενες, κατά καιρούς, διαθρησκειακές συναντήσεις, οί όποίες ποτέ δέν έχου ένα ουσιαστικό αποτέλεσμα.

Ο πολϋς κόσμος σήμερα, απομακρυνθείς από τόν Θεό και θεοποίησας είδωλα και δή α) τό Δολλάριο-χρήμα, β) τόν ευδαιμονισμό-καλοπέραση και γ) τήν σεξουαλική ικανοποίηση-τό sex, άκόμη ύπερεκτίμησαν τίς προόδους τής επιστήμης και τά έπιτεύγματα

τῆς τεχνολογίας, παραπαίει, μέσα σέ μία κοινωνία ἀθεϊστική, ὑλιστική, ὀρθολογιστική, κοινωνία τήν ὁποῖαν χαρακτηρίζουν τό ἀγχος, ἡ ἀβεβαιότητα διά τό μέλλον, ἡ χρήσις ναρκωτικῶν οὐσιῶν, ἡ βία, ἡ τρομοκρατία, ἡ ἐγκληματικότητα. Πρὸ ἡμερῶν κατεδικάσθησαν στήν Γερμανία ἕνας 40χρονος, σέ 18 χρόνια κάθειρξη, γιατί σκότωσε τόν φίλο του, τόν τεμάχισε, τόν ἔψηνε καί τόν ἔτρωγε· καί στίς ΗΠΑ ἕνας Ἀμερικανός, σέ ἰσόδιο κάθειρξη, γιατί σκότωσε, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολόγησε, 48 γυναῖκες, πολλές ἐλευθερίων ἠθῶν. Οἱ πλούσιες καί πολιτισμένες χῶρες τῆς Β. Εὐρώπης, Σουηδία, Νορβηγία κ.λπ. ἐρχονται ἀπό τίς πρῶτες στόν κόσμο στίς αὐτοκτονίες καί τά ψυχικά νοσήματα.

Μέσα σ' αὐτή τήν ἀνθρώπινη παραζάλη, τό ἐνθαρρυντικό καί παρήγορον εἶναι, ὅτι ἀπό καιρό παρατηρεῖται στόν κόσμο μία μικρή μέν, ἀλλά σταθερή πνευματική μεταστροφή, ἐπιστροφή δηλαδή, στόν ΧΡΙΣΤΟ καί τήν ἐκκλησία ΤΟΥ καί ειδικότερα στήν Ὁρθοδοξία, Ὁρθόδοξες Χριστιανικές κοινότητες ὑπάρχουν καί Ὁρθόδοξο ἱεραποστολικό ἔργο γίνεται σήμερα σέ πολλές χῶρες τοῦ κόσμου: Ἀφρική, Ἰνδία, Κίνα, Ἰαπωνία, Κορέα, Ἰνδοκίνα κ.λπ. Στίς ΗΠΑ ὑπάρχουν Ὁρθόδοξες Χριστιανικές Ἀδελφότητες, πού προσελκύουν πολύ κόσμο. Στήν Κίνα, ὅπως μετέδωσεν ὁ Ἀγγλικός Ρ.Σ. τοῦ Β.Β.С. τήν 11-2-2004 (ἐκπομπή τῆς 4 μ.μ. ἐκφωνήτρια ἡ κ. Εἰρήνη Ρουμπόγλου) κατά χιλιάδες οἱ Κινέζοι βαπτίζονται χριστιανοί. Στόν μεγάλο καί ἱστορικό Ὁρθόδοξο Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καῖρου (Ροτόντα τοῦ 3^{ου} μ.Χ. αἰῶνος πού ἦταν ἀρχικά Ρωμαϊκό Φρούριο) οἱ περισσότεροι προσκυνηταί εἶναι Μουσουλμάνοι καί κυρίως νεαρά ζευγάρια. Αὐτές τίς μέρες ἐγκαινιάσθηκε στήν μακρινή καί ἀθεϊστική Κούβα ἕνας περικαλλής Ὁρθόδοξος Χριστιανικός Ναός τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καί τόν Πρόεδρο τῆς Κούβας Φιντέλ Κάστρο.

Ἐς παρέχεται λοιπόν, σήμερα ἡ ἐντύπωση, ὅτι θά ἐπικρατήσουν ἡ ἀθεΐα, ὁ ὀρθολογισμός, ὁ ὑλισμός. Ἡ τελική νίκη θά εἶναι τοῦ Χριστοῦ, "...ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσει" (Ἀποκ. 6.2, 17.14).

Ὅλα αὐτά, ὅμως, καθορίζουν καί τό μέγεθος τῶν εὐθυνῶν μας ὡς Ὁρθόδοξων διά τήν ἐπιτέλεση ἱεραποστολικοῦ ἔργου, ἀτομικοῦ ἢ συλλογικοῦ, ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ, μέσα στά πλαίσια θέδαια τοῦ τόπου διαμονῆς, τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως καί τῶν δυνατοτήτων μας.

Ἡ Χριστιανική μας ομάδα ἐπιτελεῖ (ἀφανῶς) καί ἱεραποστολικό ἔργο, διά τῆς διαθέσεως Χριστιανικῶν βιβλίων σέ μεγάλο ἀριθμό, Κυρίως Καινῶν Διαθηκῶν

μέ ἐρμηνεῖα Τρεμπέλα ἢ Κολλιτσάρα. Τελευταίως ἤρχισε πνευματική συνεργασία καί μέ 3 γνωστές μας Χριστιανικές Ἀδελφότητες τῶν ΗΠΑ.

Στά κρίσιμα χρόνια πού διέρχεται ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα, ἄς μὴν ὑστερήσει κανείς εἰς τήν ἐπιτέλεση ἱεραποστολικοῦ ἔργου, κατά δύναμιν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ θά μᾶς κρίνει, μέ βάση ὄχι μόνο τήν πίστη μας στό Θεό, ἀλλά καί τό ἱεραποστολικό μας ἔργο, καί τά ἔργα ἀγάπης, πού ἐκάμαμε, γενικότερα. Ἐφ' ὅσον "πίστις ἄνευ ἔργων νεκρά ἐστί..." (Ἰακ. 6' 20).

Εἶθε νά μᾶς ἐνισχύει, προστατεύει καί εὐλογεῖ εἰς τοὺς πνευματικούς μας ἀγῶνας καί τήν ζωὴν μας ἐν γένει, τώρα καί πάντοτε.

Μέ πολλήν ἀγάπη Χριστοῦ ζῶντος
Διά τήν Χριστιανική Ὁμάδα Ἀγάπης
Δικαστικῶν Λειτουργῶν
π. Δημήτριος Τζούμας
Πρωτοπρεσβύτερος - Ἀρεοπαγίτης ἐτ.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ «ΔΙΑΛΟΓΟΥ»

«Μέ στόχο μας τήν ἀξιοποίηση τοῦ περιεχομένου τοῦ περιοδικοῦ μας καί τήν εὐχερέστερη πρόσβαση τῶν ἀναγνωστῶν στά θέματα πού τοὺς ἐνδιαφέρουν, προχωρήσαμε στήν σύνταξη τοῦ παρόντος **Εὐρετηρίου Ὀνομάτων, Τοπωνυμίων καί Θεμάτων**, στό ὁποῖο συμπεριλάβαμε καί εὐρετήριο τοῦ ἐκδιδομένου ὑπό τῆς ΠΕΓ, μέ τήν ἐπιμέλεια ἐιδικῶν νομικῶν συνεργατῶν, δελτίου, μέ τόν τίτλον «Νομικό Δελτίο - Θρησκευτική Ἐλευθερία καί Ἀνθρώπινα Δικαιώματα», ὅπως ἐκυκλοφόρησε μέχρι τοῦ τεύχους 21, καί «Νομική Ἐπιθεώρηση - Θρησκευτική Ἐλευθερία καί Ἀνθρώπινα Δικαιώματα», ὅπως κυκλοφορεῖ σήμερα περιοδικῶς. Ὁ ἀναγνώστης θά βρεῖ στά εὐρετήρια αὐτά κατάλογον τῶν ἐμπεριεχομένων στόν «Διάλογο» καί στό «Δελτίο» ὀνομάτων, τοπωνυμίων καί θεμάτων, κατά ἀλφαθητική σειρά. Στό τέλος κάθε Ἑλληνικοῦ εὐρετηρίου ὑπάρχει ἐπίσης καί ξενόγλωσσο εὐρετήριο τῶν κυριωτέρων ὀνομάτων καί ὄρων.

Ὁ πρῶτος ἐντονος ἀριθμός δηλώνει τόν ἀριθμό τοῦ τεύχους τοῦ περιοδικοῦ καί ὁ δεύτερος τήν σελίδα στήν ὁποῖα ἀναφέρεται τό **λεῖμμα**» (ἀπόσπασμα ἀπό τόν πρόλογο τοῦ Εὐρετηρίου).

Σημ: τό **Εὐρετήριο** μποροῦν νά τό προμηθευτοῦν ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἀπό τήν Π.Ε.Γ., τηλ. 210-6396665 καί 210-6082271.

Η ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τό βιβλίο αυτό απευθύνεται στό ευρύτερο κοινό καί ἐκθέτει τούς λόγους γιά τούς ὁποίους δέν πρέπει κανείς νά πιστεύει στήν ἀστρολογία.

Πέρα ἀπό αὐτό ἀποδεικνύεται ὅτι τό ἀστρολογικό-ἀποκριφιστικό φρόνημα ἔχει ἀπρόδλεπτες συνέπειες γιά τήν προσωπική οἰκογενειακή καί ἐπαγγελματική ζωή, ὄχι μόνον τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀστρολογίας, ἀλλά ἔμμεσα καί ὄσων τήν ἀπορρίπτουν.

Τέλος τό βιβλίο αὐτό ἀποκαλύπτει τούς ἐθνικούς κινδύνους πού ἐμπερικλείει ἡ ἀστρολογική - ἀποκριφιστική ἐξάρτηση καί ἀποδεικνύει ὅτι οἱ δοξασίες τῆς ἀστρολογίας εἶναι ἀσυμβίβαστες πρὸς τήν ιδιότητα τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανοῦ. Εἶναι τό βιβλίο αὐτό μιᾶ ὀρθόδοξη κριτική θεώρηση τοῦ θέματος. Τό συνιστοῦμε ιδιαίτερα γιά τή σημερινή ἐποχή, διότι τό καθιστᾶ ἐξαιρετικά ἐπίκαιρο ἡ προδο-
λή σέ καθημερινή βάση ἀστρολόγων καί μέντιουμ ἀπό τά Μ.Μ.Ε.

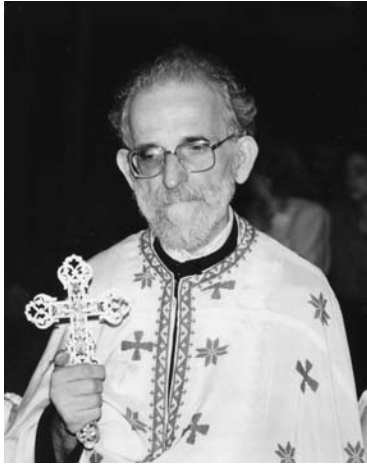
Κυκλοφόρησε καί διακινεῖται ἀπό τήν ΠΕΓ (τηλ. 01-6082271) τό βιβλίο τῆς μοναχῆς Ἀντωνίας, *Νεοπεντηκοστῖανοί στήν Ἑλλάδα. Ὁ Χριστιανισμός τῆς Ἐλευθέρως Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Πεντηκοστῆς (ΕΑΕΠ)*, Ἀθήνα 1999.

Πρόκειται γιά πολύ χρήσιμο βοήθημα γιά ὄσους ἔχουν ἐμπλακῆ σέ αἴρεση Νεοπεντηκοστιανῶν καί ἰδίως στήν προαναφερόμενη ομάδα πού διαθέτει ἐφημερίδα καί ραδιοσταθμούς σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ἡ συγγραφέας ἀσχολεῖται ἐπί πολλά χρόνια μέ τή βοήθεια σέ περιπτώσεις θυμάτων τῆς πλάνης τῶν Νεοπεντηκοστιανῶν ἡ ὁποία δημιουργεῖ πολλές δυσάρεστες οἰκογενειακές καταστάσεις, προβλήματα στά παιδιά, ἀκόμη καί διαζύγια, ὅπως ἀναφέρεται στά πορίσματα τῆς ΙΑ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως.

Ἐξαιρετικά ἐπίκαιρο ἔχει καταστῆ στίς μέρες μας τό βιβλίο «Θρησκευτική Ἐλευθερία» (ὑπότιτλος: Ὁρθόδοξη Ἀπάντηση σέ ἀντιορθόδοξες θέσεις) τοῦ Ν. Σταυριανίδη, Πρωτοδίκη Διοικητικῶν Δικαστηρίων καί Διπλωματούχου DEA στό Δημόσιο Δίκαιο καί DEA στή Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου. Τό βιβλίο αὐτό τό ἐξέδωσε τό 1996 καί τό διακινεῖ ἡ ΠΕΓ, τηλ. 01-6082271· οἱ δέ εἰσπράξεις διατίθενται γιά τούς σκοπούς τῆς.

Στό βιβλίο αὐτό ἀπαντῶνται, ἤδη ἀπό τό 1996, μέ ἐπιχειρήματα τά ζητήματα πού τέθηκαν πρόσφατα ἀπό τήν Κίνηση γιά τόν ἀποχριστιανισμό τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους. Ἀπό τή θεματολογία τοῦ βιβλίου: Ἡ νομική σημασία τοῦ Προομίμου τοῦ Συντάγματος (τό Προόμιο δέν ἀναθεωρεῖται), ἡ προστασία τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν ὡς συνταγματική ὑποχρέωση τῶν ὀργάνων τῆς πολιτείας, ἡ θρησκευτική ἐκπαίδευση, ἡ προστασία τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων τῶν ἑτεροδόξων καί ἑτεροθρήσκων χωρίς προσβολή τῶν ἀντιστοίχων δικαιωμάτων τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν, τά ἐγκληματικά δόγματα νεοφανῶν αἱρέσεων, νομική θεματολογία κ.ἄ.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
 του π. **Αντωνίου Αλεξίουπούλου**

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη - Λατρεία - Ζωή.
2. The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life.
3. Ἡ Ὁρθοδοξία μας.
4. Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καὶ Ὁρθοδοξία.
5. Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων, ἔκδ. Γ'.
6. Πεντηκοστῖανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία. Ἱστορία - Διδασκαλία - Ὁριοθέτηση.
7. Ἀποκρυφισμός, Γκουρούϊσμός, Νέα Ἐποχή, ἔκδ. Γ'.
8. Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία.
9. Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη Θεώρηση τοῦ Κακοῦ, ἔκδ. Β'.
10. Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση.
11. Ντοκουμέντα γιὰ τίς αἱρέσεις καὶ τὴν παραθρησκεία.
12. Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σὲ δρόμου τοῦ Ἐωσφόρου.
13. Νεοφανεῖς αἱρέσεις – Καταστροφικὲς Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
14. Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων.
15. Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας – Γενική θεώρηση, Καμπάλλα, Ἀλχημεία, Ροδόσταυροι κλπ. (τεύχη 1-20).
16. Νεοσατανισμός, ὀρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση.
17. Ἐγκληματικό δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν.
18. Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
19. Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας.

20. Προβληματική καὶ στρατηγική στήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας.
21. Ἡ Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», μία δικτατορία στό Μπρούκλιν, τόμοι Α', Β' καὶ Γ'.
22. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιὰ τὴν οἰκογένεια.
23. Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀκόμη συνιστοῦμε

24. Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὀλοκληρωτικὲς πνευματικὲς ἐξαρτήσεις. Πανορθόδοξη ἀντιμετώπιση, ἔκδ. Ζ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως, Ἀλίαρτος 20-26.9.1995.
25. Νικολάου Σταυριανίδη, Θρησκευτική Ἐλευθερία, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
26. Νικολάου Σταυριανίδη, Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
27. Μοναχῆς Ἀντωνίας, Νεοπεντηκοστῖανοὶ στήν Ἑλλάδα, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
28. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, Σχεδιάσμα Ὁρθόδοξου Κατηγήσεως, Ἀθήνα 2002, ἔκδ. ΠΕΓ.
29. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Σαηεντολογία. Γνωστή θρησκεία ἢ παραθρησκεία; Ἀθήνα 2003, ἔκδ. ΠΕΓ.
30. Λεωνίδου Ι. Φιλιππίδου. Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, Ἀθήνα 2003, ἔκδ. ΠΕΓ.
31. Ἰωάννου Μηλιῶνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στο Χάρι Πότερ;», Δ' ἔκδοση, Ἀθήνα 2003, ἔκδ. ΠΕΓ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἔκδ. Πρωτοβουλίας Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιὰ τὴν Προστασία τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου, Πολύγυρος Χαλκιδικῆς 1998 (τηλ. 23710-41880).
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφóρου Τσιάνκα, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις – Ποιμαντική, κοινωνική καὶ νομική ἀντιμετώπισή τους, ΠΕΓ Κύπρου 1998.
3. Α' Εὐρωπαϊκὴ συνδιάσκεψη - Καταστροφικὲς λατρεῖες καὶ ψυχο-ὀμάδες, Λεμεσός 2000, ἔκδ. ΠΕΓ Κύπρου (τηλ. 003-5725-712839).
4. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μία πραγματικὴ ἀπειλή, ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ.: 2310-222.511).

Τὰ παραπάνω βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν θρῶσκετε τὰ βιβλία 1-31, μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στήν ΠΕΓ, τηλ. (210)6082271 & (210)6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.

ΚΟΥΠΙΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγια Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271, 210-63.96.665

Παρακαλώ νά μου στείλετε τό/ά βιβλίο/α

στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:
Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:
Πόλη: Τηλ.:

Παρακαλώ όπως μου αποσταλούν επί αντικαταβολή.

Ό παραγγέλλον
.....

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί και αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΙΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ*

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγια Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271, 210-63.96.665

Παρακαλώ, μέ ενδιαφέρει νά μου αποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:
Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:
Πόλη: Τηλ.:

* Συμπληρώνεται σέ περίπτωση αλλαγής διεύθυνσεως ή εγγραφής νέου παραλήπτου.